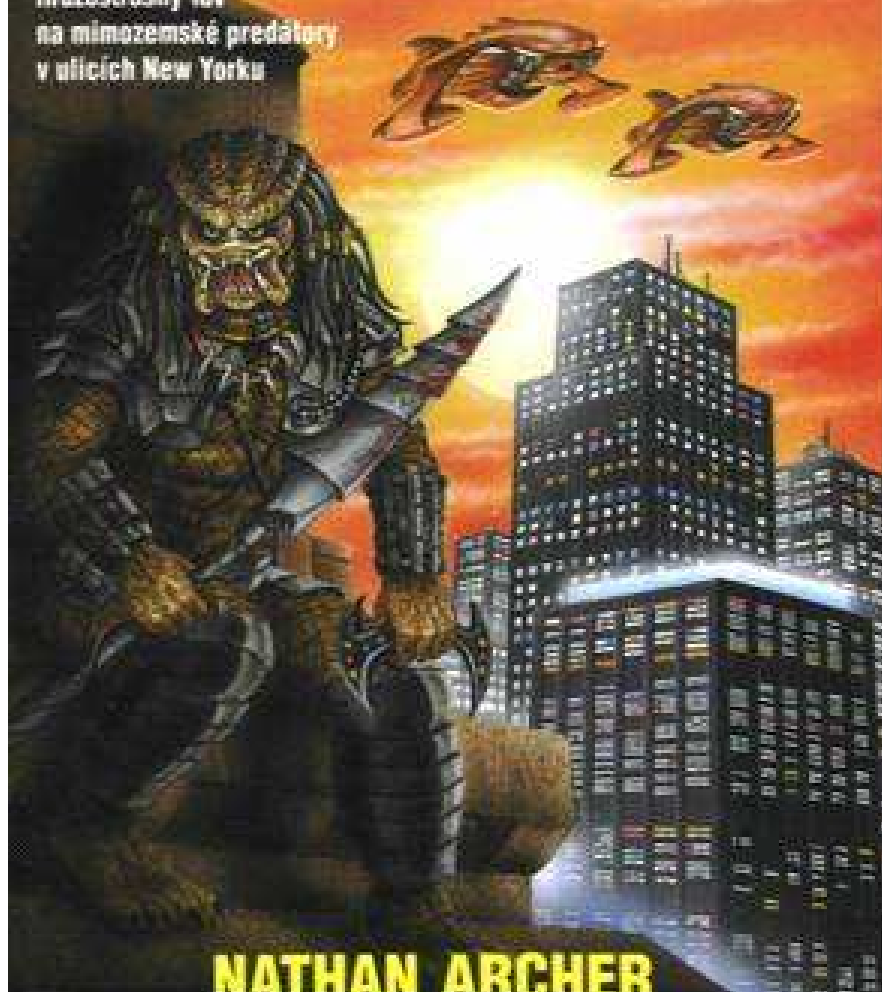

PREDÁTOR™

BETONOVÁ DŽUNGLE

Hrůzostrašný lov
na mimozemské predátory
v ulicích New Yorku

NATHAN ARCHER

Nathan Archer

PREDÁTOR

BETONOVÁ DŽUNGLE

HORKÉ LÉTO VE MĚSTĚ

A s rekordním horkem přichází nervy napnuté k prasknutí a zvýšená kriminalita. Ale detektivové Rasche a Schaefer se setkají se sérií výjimečně brutálních vražd - těla stažená z kůže visící ze stropu jako kusy masa na jatkách - a nedokáží uvěřit, že by za nimi stál obyčejný masový vrah. Když se Schaefer osobně setká s jedním z vrahu, pozná, že narazil na něco mnohem většího, než policie tuší. Monstrum ho zanechá se záhadným přístrojem implantovaným v krku a silným pocitem, že jejich souboj byl osobní. Když ho armáda varuje, aby se do toho nemíchal, vzpomene si na večer strávený se svým bratrem Dutchem a na příběhy o mimozemských lovcích a tajných vládních operacích, které mu vyprávěl u piva a cigarety. A Schaefer se musí ptát: Jsou těmi vrahy Dutchovi Predátoři a přišli teď bojovat s ním?

V sérii *VETŘELCI* vyšlo:

HNÍZDO NA ZEMI STANICE HRŮZY KRÁLOVNA GENOCIDA

Připravujeme:

HON NA VETŘELCE - vyjde na jaře 2004

MONSTRUM

LABYRINT

PÍSEŇ KOPÍ

BERSERK

V sérii *VETŘELCI VERSUS PREDÁTOR* vyšlo:

KOŘIST PLANETA LOVCŮ

Série *PREDÁTOR*:

BETONOVÁ DŽUNGLE - vyšlo STUDENÁ VÁLKA

Věnováno k *uctění památky Kevina Petera Halla* Poděkování:

Autor si přeje poděkovat seržantu newyorské policie

Adamovi Kasanoffovi a panu Markovi Verheidenovi, kteří poskytli
podstatné informace k příběhu.

(Všechny zbývající nepřesnosti jsou zapříčiněny autorem, nikoliv jimi)

1

New York prožíval nejhorší vlnu veder za poslední roky. Oranžové paprsky zapadajícího slunce se odrážely v milionech oken a měnily ulice na horkou asfaltovou a betonovou pec. V ulicích se tetelil žár jako průhledný oceán - ale cítit byl spíše bažinou.

A každý polda vám potvrdí, že s teplotou roste i nervozita. Každodenní mrzutosti života ve Velkém Jablku jsou trochu mrzutější, když je 90 stupňů Fahrenheita a devadesátiprocentní vlhkost - zvláště v okamžiku, kdy přestane fungovat klimatizace, a nebo, když jste ji ani nikdy neměli. Nedorozumění, které by v únoru skončilo krátkou omluvou nebo tichou nadávkou, se v srpnu, kdy byl těžký horký vzduch plný výfukových plynů a na obličej vám útočil zápach neuklizených odpadků, tak lehce nevyřešilo. Prkotiny, které by za chladného jarního dne nic neznamenal, vám zalezly za triko přilepené potem k zádkům a svěděly a svěděly a svěděly, dokud jste nenašli způsob, jak se podrbat.

Byly to právě všechny ty nepodstatné maličkosti, kvůli kterým Alu Napolitanovi došla trpělivost. Nic to nebylo, opravdu - z ledničky zmizelo poslední pivo, špinavé nádoby v dřezu, městský hluk a zápach pronikající dokořán otevřenými okny, Rose sedící před obrazovkou s dálkovým ovladačem v jedné ruce a s poslední plechovkou piva v druhé, a Ježiši, ona ho ani nedopije, nechá ho zteplat, takové zatracené plýtvání to bylo ... nic, opravdu, jen malé bezvýznamné nepříjemnosti. Al se s tím dokázal vypořádat, byl si jistý, že by se s tím vyrovnal. Ano, hromadily se, lezly mu na nervy, ale on by to vydržel, i s tím horkem. Zvládl by to - kdyby si nevšiml, na co se dívá, zatímco nechává zteplat jeho pivo.

Spolkl by, kdyby zírала na Teleshopping. Bez problémů. Ten její bowling, sakra, to by bylo v pohodě, možná by si i sám přitáhl křeslo.

Ale ona sledovala Tak jde čas. Nějaký idiotský kabelový kanál mel na programu opakování všech dílů Tak jde čas a Rose nehodlala přepnout kanál a ani ztišit zvuk. Chtěla slyšet i přes hluk aut na ulici. V okamžiku, kdy zazněla ta idiotská hlavní melodie, to Al nevydržel a podrbal to svědicí místo z bezprostřední blízkosti dvanáctkou brokovnicí. Oběma hlavněmi. Jedna pro Rose, jedna pro televizi. Detektiv Rasche se dostavil na místo, aby odvezl Ala a přispěl svou troškou k udržení pořádku ve městě. Zatímco mu Al vysvětloval, co se stalo, přehlédl detektiv krví potřísněné zbytky televizoru a Rose.

„Pitomej zkurvysyn,“ zamumlal si Rasche pro sebe. „Mně se Tak jde čas líbí.“

Poldové v uniformách nasadili Alovi pouta a vedli ho dolů na ulici. Roseina krev na Alově propoceném tílku byla stále rudá. Posádka sanitky naložila to, co zbylo z Rose, na nosítka a šla za nimi.

Rasche oznámil Alovi jeho práva. V tomto případě to ale nemělo žádný význam, a tak jen šel vedle něj a poslouchal, co ten ubohý bastard vypráví, pro případ, že by řekl něco, co by mohlo vyvrátit nevyhnutelnou obhajobu na základě nepřítomnosti - vše, co AI zatím řekl, bylo přijatelné.

„Poprvé za celý týden jsme měli slušný signál,“ vykřikoval AI, když opouštěli starou pískovcovou budovu, „a ona se musí dívat na tohle, proboha! Ježíši, když jsem slyšel tu část o ,čerstvém vzduchu na Times Square, něco se ve mně prostě pohnulo!“

Rasche si otřel promočeným kapesníkem pot ze zátylku. Jasně, v okruhu dvaceti mil od Times Square rozhodně žádný čerstvý vzduch nebyl, no a co?

„Každý by jenom kritizoval,“ povzdychl si.

Vraždy nesnášel. Většina jich vypadala přesně jako tato - žádná záhada, žádné vzrušení, jen nějaký ubohý zkurvysyn, který se na chvíli přestal ovládat. Detektiv musel jen uklidit nepořádek - a kdo na to potřeboval detektiva?

Nenáviděl Vraždy. Ale Narkotika - práci na Drogovém měl rád. Tam dělal člověk něco užitečného, snažil se zastavit to svinstvo, než se dostalo na ulici, a ne jako teď, aby jen uklízel, když už bylo na jakoukoliv pomoc pozdě. Zachraňoval děti stejně staré jako jeho dva kluci. Zachraňoval životy a ne jen sledoval oběti vynášené v pytli nebo pod dekou.

A stáli jste proti lidem, kteří s vámi bojovali, a ne proti nějakému chudákovi se skelným pohledem, který měl akorát tak dostatek duchapřítomnosti, aby po příchodu policistů odhodil brokovnici. Stopování drog zpět ke zdroji, vědět, co se děje, kdo je důležitý a na kom nezáleží, být ve správný čas na správném místě, to vše vyžadovalo důkladnou detektivní práci; a také silný žaludek.

Samozřejmě, práce na narkotikách vás dokázala pohltit. To Rasche moc dobře věděl. Viděl to. Byl u toho, když jeho partner shodil místního bose kartelu Cali ze střechy luxusního domu, a musel uznat, že to Schaefer jen mírně přehnal.

Schaefer nebyl vyvedený z míry ani nic jiného; podle Rascheho nebyl ani naštvaný. Strčit toho bastarda ze střechy vypadalo v tom okamžiku jako dobrý nápad. Okolnosti a vyhazovák v ruce toho ulízlého bastarda, i když měl všechny kosti v té ruce polámané, přesvědčily příslušné policejní orgány, že to nebyla až tak nepřiměřená reakce.

Ale Schaefer s Raschem si vysloužili přeložení na Vraždy. Ten malý incident zasáhl citlivé místo komunity dealerů kokainu a na ulici začalo být příliš horko - to ještě před

příchodem té vlny smrdutého horka. Oba detektivové se dostali na černou listinu všech ambiciózních dealerů i zoufalých feťáků ve městě; každý, kdo se chtěl dostat do přízně Kolumbijsců a dokázal namířit zbraň, byl celý žhavý je odprásknout.

Kapitán si uvědomil, že pokud zůstanou na ulici při práci na narkotikách, bude jen otázkou času, než někdo bude mít štěstí. A i když by mohl Schaeferův odchod v mnoha směrech ulehčit kapitánu McCombovi život, poškodilo by to vztahy s veřejností a nepodpořilo morálku policistů.

A tak Rasche a Schaefer pracovali na Vraždách a nenáviděli každý okamžik své práce.

Alespoň Rasche určitě; Schaefer se zdržel komentáře.

Obecně řečeno, Schaefer nikdy nic zbytečně nekomentoval. Rasche to respektoval.

Rasche vypravil Ala Napolitana, bezpečně zavřeného v zadní části hlídkového vozu, na cestu, našel vlastní neoznačený vůz a usedl na sedadlo spolujezdce. Na ulicích se protáhly stíny a začaly šplhat na budovy; pouliční lampy se probouzely k životu.

Schaefer a Rasche měli právě noční směnu; nebudou mít padla ještě dalších pět hodin, a to za předpokladu, že se jim služba neprotáhne.

Schaefer seděl za volantem s pohledem upřeným kupředu. Ani se nenamáhal jít nahoru do Napolitanova bytu.

Rasche neprotestoval. Když to bylo důležité, byl Schaefer vždy na svém místě. Svoji část papírování také obstaral, a tak Raschemu nevadilo, když občas nějakou tu prkotinu vypustil.

„Čau, Schaefer,“ pozdravil Rasche. „Dáme se do papírů hned, nebo je necháme na později a půjdeme na kafe?“

„Kafe,“ prohlásil Schaefer a nastartoval.

Rasche přikývl. Opřel se v sedadle a přál si, aby nikdy nespatriil Ala Napolitana. Přemýšlel, co se asi děje v jejich starém okrsku trochu jižněji v Lower East Side. Jak se po jejich přeložení vede feťákům, gangům, dealerům a dovozcům? Potvrdily se pouliční zvěsti a podařilo se Kolumbijscům přebrat rajón od místních? Podařilo se té slizké malé nule Lambovi urovnat vztahy s jeho hlavním rivalem Carrem a ubránili se Kolumbijscům? Ti dva bojovali o podíl na trhu již dva roky. Lamb řídil svoji organizaci s klidnou a chladnou vypočítavostí. Carr vládl na své straně nespoutaným psychopatickým násilím.

Carr byl odjakživa šílenec.

Rasche přemítal, co Lamb, Carr a ostatní dělají právě v tomto okamžiku.

Zatímco přemítal, Carr a čtyři jeho pobočníci pochodovali šest bloků od něj chodbou v pátém podlaží opuštěného domu. Carr měl u boku připevněnou pistoli ráže .357; tři další nesli brokovnice s upilovaný-mi hlavními a poslední byl vybaven M-16-kou.

Dva muži, kteří na ně čekali u dveří, byli také ozbrojeni - jeden poloautomatickou osmatřicítkou a druhý Uzi. Zbraně byly drženy podezřele na očích, ale na nikoho nemířily.

Zatím.

Carr se zastavil s křiklavě namalovanou tváří jen několik palců od stráže s osmatřicítkou.

„Řekni tej píce Lambovi, že sem přišel na mírový rozhovory,“ pronesl. Ty dvě postavy představovaly do očí bijící kontrast - strážce měl téměř Carrových šest stop a tři palce, ale byl možná o polovinu těžší; Carr měl na sobě propocené triko bez rukávů, džíny a černé motorkářské boty, zatímco strážný byl oblečen v elegantním proužkovaném obleku s červenou kravatou a jeho jediným ústupkem vedru byla nepřítomnost vesty. Carrova tvář byla pomalována válečnými barvami pruhy červené barvy, které mohly klidně pocházet od rtěnky, v nose a v levém uchu se mu blyštily zlaté kruhy, jeho rudé vlasy již ustupovaly, ale to, co zbývalo, bylo staženo dozadu a svázáno do stopu dlouhého copu. Strážný byl hladce oholen a voněl drahou vodou po holení, na hlavě měl ježka za sto dolarů. Z Carrových očí svítilo šilenství; pohled strážného byl chladný a temný.

Strážný viděl v drogách cestu k penězům a respektu; Carr se, alespoň podle toho, co dokázal kdokoliv zjistit, se svými zbraněmi, penězi a násilím vložil do obchodu s drogami čistě kvůli zbráním a násilí.

Jinými slovy, pro zábavu.

Strážný kývl na svého partnera, aniž by na okamžik odvrátil pohled od Carra.

Muž s Uzi zaklepal dvakrát na dveře.

„Je tu Carr,“ zavolal.

Odpověděl tlumený hlas a za okamžik se dveře otevřely.

Místnost za nimi byla velká, ale stejně poničená jako zbytek budovy; střepy skla se na podlaze mísily s omítkou opadanou ze stropu. Tři prázdná okna byla ledabyle zatlučena a třípalcovými otvory mezi prkny pronikalo do místnosti světlo počínajícího soumraku a stále ještě fungujících pouličních lamp. Typický městský benzínový zápach se tu mísil s prašným plísňovým pachem budovy.

Uprostřed místnosti ležel převržený sporák a na něm nedbale seděl elegantní mladý muž. Za ním stáli v řadě čtyři další, všichni byli ozbrojeni.

„Carre,“ pronesl mladík klidně. „Jsem rád, že jsi dorazil.“

„Ušetři si ty kecy,“ odsekl Carr a vpochodoval do místnosti. „Nemáme se o čem bavit. Sem tu jen proto, že mě napadlo, že bys to mohl chtít vzdát.“

„Špatně, Carre,“ odpověděl Lamb. „Je toho tolik, o čem si musíme promluvit. Musíme si promluvit o celém zatraceném městě - a to nemluvíme o našem vlastním přežití.“

Carr se zastavil přibližně jeden yard od Lamba, pevně se postavil a založil si ruce na prsou. Jeho muži se vtrousili do místnosti za ním, zaujali své pozice a rozdělili tak místnost na dva ozbrojené tábory. Edgie a Bonano se postavili do rohu blízko dveří, Hatcheck se zarazil u Carrovy pravé ruky a Charlie se posadil na starý radiátor zády k zatlučenému oknu.

„Carre, jen se podívej na naši situaci,“ pokračoval Lamb. „Poldové nás dostávají kousek po kousku, a co zbude, dokončíme sami tou naší stupidní malou válkou. Oba vyděláváme na pouličním obchodu slušné peníze a většinu z toho vyhodíme na tyhle blbosti - když na sebe přestaneme střílet, zbude dost na oba. Je toho tolik, že sem Kolumbijci touží vtrhnout a sebrat všechno.“

I přes prkna na oknech zavíval do místnosti něžný závan chladnějšího vánku. Šílený Charlie poslouchal Lamba a vychutnával si pocit chladivého vzduchu na zádech pod vestou. Košili neměl, ne v takovém žáru, a i v samotné vestě mu bylo horko a studený vzduch byl tak příjemný. Tomu a chuti své Camelky věnoval větší pozornost než kecům toho skrčka. Viděl pot na jeho čele, ale něco se muselo tomu zakrslíkovi přiznat - ten pot nebyl pravděpodobně ze strachu, ale z horka. Lamb možná nebyl žádný chlapák, ale Charlie věděl, že neovládl pultku místního kšeftu s drogami tím, že by se bál.

A Charlie také věděl, že kdyby byl on na jeho pozici, určitě by se bál - každý, kdo se nebál Carra, musel být šílený. Šílený Charlie byl šílený, ale tímto způsobem.

„Tak?“ řekl Carr. Vypadal znuděně.

„Takže si můžeme polepšit,“ odpověděl Lamb. „Můžeme to mít všechno.“

„Jo?“ Charlie se krátce ušklíbl. „Máš nějaký návrhy, jak by to mohlo fungovat, Lamb?“

Charlie si potáhl z cigarety a odklepl popel na podlahu.

„Jo, Carre. Vypadá to, že mám,“ prohlásil Lamb. „Je mi jasné, že se nikdy nemůžeme shodnout na hranicích. Ne na takových, aby vydržely - a ty to víš také. Jsem překvapen, že jsi vůbec přišel. Možná to znamená, že jsi unavený vším tím bojováním stejně jako já a hledáš jinou cestu. A ta jiná cesta existuje, Carre!“

Carr svého rivala jen sledoval. Charlie si dovilil úšklebek. Ten pohled znal.

„Mluvím o sloučení,“ pokračoval Lamb. „Dáme to dohromady, spojíme naše organizace a zisk si rozdělíme. Společně můžeme určovat ceny, sjednotit výplaty policii - jen na tom budou úspory ohromné! A Kolumbijci - jediným způsobem, jak se mohou uchytit v New Yorku, je postavit zdejší gangy proti sobě. Pokud se spojíme, ubráníme se jim, dokud peklo nezamrzne!“

Carr přenesl váhu z jedné nohy na druhou. „Je tu jen jeden malý problém,“ pronesl.

Lamb se zarazil a roztáhl ruce v tázavém gestu.

Carr se usmál. „Jeden problém, Lambíku,“ opakoval. „Kolumbijci mě nezajímají, ani co by se za nehet vešlo. A ještě míň mě zajímá maximalizace zisků, omezování výdajů a ty další sračky. To svý sloučení si strč do prdele. Já to dělám kvůli vzrušení a ty i s těma svejma oblekama stě nudný - kdybysem s tebou měl makat, musel by sem si do tejdne hodit mašli.“

Lamb svěsil paže.

„Tak,“ pokračoval Carr, „proč nepřestaneme s těma 'míro věj má' sračkama a nepokračujeme dál. Co bys řekl takový menší hře, vítěz bere všechno...“

Zatímco Carr mluvil, Lamb pomalu přesunul ruce za záda a Charlie nepředpokládal, že si chce jen točit palci. Vsadil by cokoliv, že tam ten slizký zkurvysyn má železo. Navíc to vypadalo, že si tu chce Carr trochu zastřílet. To se Charliemu, popravdě řečeno, nezdálo jako příliš dobrý nápad, ale rozhodoval tu Carr a Charlie byl jen pěšákem.

Pokud by se střílelo, byl Charlie rozhodnut být na tom správném konci zbraně; začal pomalu zvedat brokovnici, ale najednou něco ucítil. Nebyl si jistý, co to bylo. Otočil se a spatřil, jak se po okenním rámu pohybují tři body červeného světla podobné laserovým paprskům při výstupní kontrole v 7-Jedenáct. Tečky se přesunuly na jeho hrudník.

„Co to...,“ začal a přerušil Carra.

Pak se zableskl bílý oheň a hrudník Šíleného Charlieho explodoval. Pronikl jím modro-bílý paprsek a rozstříkl jeho krev po celé místnosti.

2

Všichni se otočili za zvukem

výstřelu a spatřili, jak se tělo Šíleného Charlieho křečovitě otřáslo a padlo na podlahu. Hrudník měl roztržený a úlomky žeber, srdce a plíce se rozlétly do opadané omítky jako konfety.

„Je to past!“ zavyl Carr a tasil své Magnum; krev Šíleného Charlieho mu na botě vykreslila tmavý červený pruh.

„Není, Carre. Přísahám...!“ začal Lamb.

„Někdo je venku,“ vykřikl Lambův pobočník. „Kryjte mě!“ Vykopl shnilé prkno na nejbližším okně a vyklonil se, útočnou pušku připravenou k výstřelu. „Já to vyřídím, Lambe,“ křikl. „Ať je to kdokoliv...“

Dál se nedostal; věta skončila heknutím a zachrchláním, když ho nějaká síla vytáhla ven. Vyrázil přitom další laťky. Muž divoce kopal nohama a páteř se mu ohýbala v nepřirozeném úhlu.

Půl tuctu zbraní bylo okamžitě v pohotovosti a hledalo svůj cíl. Carr popadl Lamba za kravaty a strčil mu pistoli pod bradu.

„Ty svině!“ zařval Carr. „Jsme v pátém patře. Kdo je, kurva, venku?“

„Já nevím!“ zachrčel Lamb. „Moji muži ne!“

V Lambových očích se objevilo poznání. „Kolumbijci!“ pronesl.

„K čertu s Kolumbijcema!“ odvětil Carr. Odstrčil Lamba a přehlédl své muže. Hatcheck, Edgie a Bonano stáli s připravenými zbraněmi a mířili na okna. Čekali jen na jeho rozkaz.

Lambovi muži ho sledovali s očekáváním. Jejich zbraně také mířily k oknům.

„My si to spolu vyřídíme pozdějc, Lambe,“ prohlásil Carr. „Právě teď se chystám natrhnout prdel těm venku. A nesere mě, jestli to sou Kolumbijci, poliši nebo zkurvenej Santa Claus.“ Pokynul svým mužům. „Do toho!“

Carrovi a Lambovi muži zahájili palbu na vnější zeď místnosti. Ta explodovala v nesnesitelném chaosu střel a záblesků. Z prken létaly pod útokem střelby třísky a ze starých stěn přšela omítka. Okenní rámy praskaly a kolabovaly, obklady se tříštily a zásobník po zásobníku bušila těžká munice velkého kalibru do stárnoucí stavby. Carrovy nadšené výkřiky, když vyprazdňoval zásobníky svého Magnum, v tom hluku téměř zanikaly.

Konečně jim došla munice a střelba ustala; ozvěna odezněla a vytratila se v okolních ulicích, poslední kousky dřeva, omítky a malty se usadily na podlaze.

Když Carrovi přestalo zvonit v uších a znovu slyšel, radostně prohlásil: „Tohle byla sranda!“ Zamrkal, aby dostal prach a dým ze zbraní z očí, a podíval se na díru, která zela na místě dvou ze tří oken; ty byly úplně pryč a zbyl po nich otvor sedm stop vysoký a deset dlouhý, za kterým se rýsovalo slavné panorama New Yorku, černé na pozadí zapadajícího slunce.

„Pěkný výhled,“ poznamenal.

„Ježíši,“ pronesl Lamb a prohlížel tu zkázu.

Všiml si, že po muži vytaženém z okna tu není ani známky. Tělo muselo spadnout na ulici. Spolu se zbytky toho, kdo to vše zavinil. To peklo nemohl nikdo přežít.

Edgie, Bonano a Hatcheck se podívali na spoušť, na své vůdce a začali nabíjet. Lambovi si z nich vzali příklad. Tělo Šíleného Charlieho leželo bez povšimnutí pod nánošem smetí v překvapivě malé kaluži krve.

Obě strany ztratily po jednom muži, ale vůdci spolu stále komunikovali; nikdo nikoho zatím nenapadl.

Lamb vykročil kupředu k díře s úmyslem podívat se dolů na ulici a spočítat těla; Carrova těžká ruka na rameni ho zadržela.

„Teď vo tej dohodě.../ začal s úšklebkem Carr.

Lamb se k němu ani neotočil. Stále zíral na otvor, na chybějící pás cihel v místě, kde bývalo okno. „Můj Bože,“ zašeptal. Carr se podíval na díru. Stejným směrem jako ta ubohá náhražka muže, která byla šokována dírou ve zdi. On a jeho muži přece měli zbraně. To ještě nikdy neviděl, co dokážou natropit?

Carr spatřil, na co Lamb zíral.

Obnažených cihel se držela ruka - nebo ne? Zdálo se, že se pod jeho pohledem mihotá. Nejdřív viděl velkou žlutou ruku s černými nehty, pak nejasné modré zajiskření a ruka byla pryč. Zbyly jen cihly a tetelení horkého vzduchu.

„Co to je?“ zeptal se Lamb.

Ruka byla zpět a tentokrát zůstala - velká silná ruka, větší než Carrova s nehty jako drápy. Carr si uvědomil, že není lidská. Musela být falešná. Jedna z těch rukavic od kostýmů, které si mohl kdokoliv koupit v obchodech s levným zbožím.

Pohybovala se, někdo se snažil vyšplhat do místnosti. Někdo nějak dokázal přežít celou tu kanonádu.

Ať to byl kdokoliv, musel být schovaný v patře pod nimi, mimo dostřel. Carr pustil Lambovo rameno a udělal krok zpět, pistoli připravenou ke střelbě.

Ať byl v těch rukavicích kdokoliv, musel si myslet, že mu ohromně sluší.

„Ten zkurvenec si myslí, že je Halloween,“ prohlásil Carr. Prsty se zapřely a v díře se objevil stinný obrys. „Hej, kámo!“ Carr namířil těžkou pistoli.

Stiskl spoušť.

A pak na něj padl celý svět.

O šest bloků dál podal Rasche Schaeferovi plastický kelímek, ze kterého se nekouřilo. Normálně by to Rascheho dokázalo rozčlít, ale v tom horku mu studená káva nevadila. Alespoň něco nebylo horké. Napil se z vlastního kelímku a málem to zase vyplivl. Chutnalo to jako syrová játra.

„Ježíši,“ vyprskl, „proč by někdo měl platit gangům tolik peněz za drogy? Jeden kelímek tohohle a bude jim stejně špatně jen za půl dolaru.“ Když Schaefer neodpovídal, Rasche se na něj podíval a spatřil, jak nehybně sedí s nedotčenou kávou v ruce a zírá z okna.

„Co se děje?“ zeptal se Rasche znepokojeně. Poslední dobou se Schaefer choval divněji než obvykle, a i když Rasche na žádné ty mystické voloviny nevěřil, věděl, že si Schaefer dokáže všimnout věcí, které ostatní ani nezaregistrují; jeho divné nálady většinou ohlašovaly potíže. Rasche se s obavami nahnul a podíval se Schaeferovi přes rameno.

Spatřil jen prázdné nebe, tmavnoucí do indigové barvy. Začínaly se objevovat první hvězdy.

„Něco je špatně,“ ozval se Schaefer. „Město není v pořádku.“

Rasche si odfrkl a narovnal se. „To je, jako bys říkal, že kyselina z autobaterie chutná nějak divně, Schaefer. Tohle je New York, pamatuješ? Město, ve kterém jsme před měsícem odhalili kult satanské krávy. Město, kde před pár hodinami odbouchl AI Napolitano svou ženu, protože nechtěla přepnout kanál.“

„To vím,“ řekl Schaefer, „ale tohle je něco jiného. To před chvílí byl hrom?“

„Já nic neslyšel,“ odpověděl Rasche. „Byl jsem tamhle.“ Ukázal palcem na Budovy Lahůdky a Večeře.

„Myslel jsem, že jsi to mohl slyšet i tak. Pořádná rána. Znělo to zvláštně.“

Rasche se na svého partnera zhnuseně podíval.

Byli spolu již šest let, ale Rasche stále čas od času zapomínal, jak umí být Schaefer v okamžicích, kdy začínal být mystický, divný patron. „Jak může, sakra, hrom znít zvláštně? Je to asi z toho horka nebo tak něco.“

„Znělo to jako střelba,“ prohlásil Schaefer. „Jako celá zasraná armáda. Ale musel to být hrom, ne? Kdo by najednou tolik střílel?“

Než stačil Rasche odpovédět, ve vysílače zapraskalo.

„Všechny jednotky v dosahu, hlaste se - střelba na rohu ulic Beekman a Water.“

„To bylo ono,“ prohlásil Schaefer a Raschemu se zdálo, že spatřil, jak se svalstvo na jeho tváři uvolnilo. „Jako zasraná armáda. Jedem.“

To bylo příznačné. Schaefer uklidnilo, že to skutečně byly zbraně. Každý jiný by měl obavy, ale Schaeferovi dělala větší starosti ztráta jeho citu pro město než skutečnost, že se blíží k bojové zóně,

Rasche usedl za volant a zabouchl dveře. „Alespoň můžeme odložit zprávu o Alově kritice televizního programu,“ zamumlal, když otáčel klíčkem v zapalování.

Ulice vedly špatným směrem a doprava byla hustější než obvykle, ale ne tolik, aby se Rasche rozhodl použít maják a sirénu, a tak když dorazili na místo, byly zde již čtyři další vozy a uniformovaní policisté uzavřeli prostor okolo opuštěného pětipodlažního domu. Když Schaefer vystoupil z auta, jeden z nich k němu ihned přikročil.

„Promiňte, detektive Schaefer,“ začal důstojník. „Mám rozkaz do příjezdu kapitána McComba dovnitř nikoho nepouštět. Chce to vyřídit osobně.“ Schaefer pomalu přikývl, ale Raschemu se nelíbilo, jak jeho partner drží ramena. Věděl, že Schaefer chce dovnitř, že se chce pustit za tím, kdo má ten hrom na svědomí.

No, bude muset počkat.

Rasche se podíval nahoru na budovu. Byl to jen zběžný pohled, ale zůstal zírat.

V pátém podlaží chyběl kus zdi, který se teď válel dole na chodníku. Vypadalo to, jako by tam vybuchla bomba, ne jako něco, co dokázou způsobit ruční zbraně. A přibližně ze stejného směru slyšel vzdálené dunění - ne výstřely, něco jiného. „Jak to, sakra,“ prohlásil. „Střelba? Žádná exploze?“

Jeden z policistů ho zaslechl. „Ano pane,“ ozval se. „Mnoho výstřelů.“

„Takže to neudělala bomba?“ zeptal se Rasche a ukázal na díru.

Pochůzkář se podíval nahoru. „Nevíme,“ přiznal, „ale slyšeli jsme výstřely. Mnoho. Jako válka gangů nebo tak něco.“ Pokrčil rameny. „Zatím na ně máme veřejné ohrožení, nezákonné použití zbraně ve městě a jen bůh ví, kolik paragrafů Sullivanovy vyhlášky porušily... Sakra, můžeme přehodit i překračování hlukových limitů...“

Vtom se ozvalo ostré prasknutí, jak z jednoho z oken v pátém podlaží vyletěla prkna. Následoval chrchlavý výkřik muže, který je vyrazil. Jeho tělo vylétlo na ulici, tvrdě přistálo na policejním voze a efektně roztříštilo maják a přední sklo.

Nastalo šokované ticho. Všichni policisté chvíli jen sledovali, jak úlomky skla a plastu dopadají na dlažbu a kapotu policejního auta a roztříštěná prkna naráží na sousední chodník. Pak bylo ticho přerušeno výkřiky mužů spěchajících zjistit stav padlého muže a někdo volal sanitku -ne, několik sanitek.

Pochůzkář, který mluvil s Raschem, polkl a dodal: „Myslím, že můžeme přidat i ničení policejního majetku.“

Někde nad nimi zarachotila střelba a pronikavý výkřik byl rychle utnut.

Schaefer klidně vytáhl svou 9mm služební pistoli a zkontroloval zásobník.

„Seru na McComba,“

Důstojník, který s ním mluvil u auta, ustoupil. „Myslím, že můžeme učinit výjimku, detektive Schaefer, pokud se domníváte, že je opodstatněná -chci říct, vy jste tady a kapitán ne.“

Stále něco blábolil, ale Schaefer již kolem něj prošel a rázoval k budově, pistoli v pohotovosti.

Rasche ho následoval, vrčel a vytahoval pistoli z pouzdra.

Dveře byly otevřené, chodba byla tmavá a prázdná. Rasche sledoval Schaefera ke schodům, pistoli pevně v obou rukou. Nad sebou slyšel vyděšené výkřiky a hlasité rány.

„Jako v nějakém ninja filmu,“ pronesl tiše. „Kdo si, sakra, myslíš, že je tam nahoře, Schaefer? Není to Lambův rajón?“

Schaefer souhlasně zamručel. „Patří to jeho gangu. Používá to při těch svých zatracenejch obchodech,“ prohlásil. Podíval se nahoru do tmy a s pistolí připravenou ke střelbě vyrazil.

Prostřední patra byla tichá a potměšlá. Rasche se zbraní namířenou do prázdna nahlédl do každé chodby, ale objevil pouze smetí.

Schaefer se tím ani neobtěžoval, mířil přímo ke zdroji vzrušení.

V pátém podlaží se do chodby natahovaly paprsky světla vycházejícího z otevřených dveří. Rány ustaly. Ale někdo stále křičel. Byl to křik plný hrůzy a bolesti nepodobající se ničemu, co Rasche v životě zaslechl. Ve vzduchu se vznášel kouř ze zbraní a zamořoval celé místo.

„Ježíši, slyšíš to?“ zeptal se Rasche přikrčený na posledním schodě.

„Jo,“ potvrdil Schaefer a vkročil do chodby. „Začínají mě opravdu štvát.“

Výkřik skončil přidušeným zachrchláním.

„Kryj mě,“ řekl Schaefer a se zády přitisknutými ke zdi se začal blížit k otevřeným dveřím. „Jdu dovnitř.“

Rasche se ani neobtěžoval s odpovědí. Schaefer mu k tomu stejně neposkytl čas. V okamžiku, kdy domluvil, se prosmýkl kolem dveřního rámu a se zbraní v pohotovosti se vrhl do místnosti. Rasche opatrně postupoval chodbou. Byl přilepený zády ke zdi a snažil se ignorovat fakt, že je v ní tucet zatracených otvorů po kulkách a jeho záda přejíždí přímo po nich a koledují si o pár dalších výstřelů.

Slyšel Schaeferovi kroky, jak vchází do místnosti a pak se někde uprostřed zastavuje.

A pak bylo ticho přerušované jen těžkým zvukem dopadajících kapek, jako odkapávající omáčka na steak.

„Kriste pane,“ zamumlal Rasche velmi tiše.

Uvědomil si, že něco není v pořádku. Byl to ten samý pocit, o kterém mluvil Schaefer před Budovým lahůdkářstvím. Něco bylo špatně. Šílená střelba, kus zdi dole na ulici a teď to těžké ticho. Něco bylo nezachytí tělně a nedefinovatelně špatně. Za všechna ta léta, co žil Rasche v tomto městě, nic podobného nezažil.

Přesně, jak říkal Schaefer.

„Schaefer?“ vykřikl tlumeně.

Schaefer neodpověděl. Rasche slyšel jeho botu zaskřípat na podlaze, ale Schaefer mlčel. Rasche vkročil s pozvednutou pistolí do dveří.

Zarazil se a jen zíral do místnosti před sebou.

Je zvláštní, co v takových chvílích probíhá člověku hlavou - nebo to alespoň napadlo Rascheho, když se rozhlédl po místnosti. Protože on si okamžitě vzpomněl na svoji matku.

Pamatoval si, jak ho chová a tiše mu prozpěvuje. Mohlo mu být čtyři nebo pět. Pamatoval si na něžný dotyk jejích rukou a jak dlouhé a úzké mu připadaly její prsty. Jak se k němu nakláněla a pramínek jejích vlasů ho lechtal na čele.

Vzpomněl si na celou situaci a uvědomil si, že to možná není ani tak zvláštní.

Protože důvod, proč ho držela v náručí, byl ten, že se v noci vzbudil s křikem a třásl se nepojmenovatelnou hrůzou z nějaké noční můry, na kterou se již nepamatoval. Bylo to něco o monstrech plížících se nocí, o topení se ve vlastní krvi a o *věcech*, které mu chtěly ublížit.

A ona ho něžně kolébala v náručí a tiše s ním mluvila: „To byly jen sny. Ty příšery nejsou opravdové. Nemohou ti ublížit. Žádné příšery neexistují, věř mi.“ Ted', když se rozhlédl po velké místnosti na pátém podlaží, po místnosti bez části vnější zdi, po místnosti s podlahou pokrytou rozbitým sklem, omítkou a krví, po místnosti, v níž šokován stál jeho drsný parťák Schaefer, Rasche poznal, že mu matka lhala.

Protože příšery existovaly. Tohle nemohl udělat nikdo jiný.

Dva poldové dlouhou chvíli jen tiše zírali.

Schaefer konečně promluvil.

„Válka gangů? Hovno.“

3

Větrník vnikající do místnosti

chybějící zdí jemně pohupoval těly a krev, která jim odkapávala z rudých konečků prstů, kreslila na podlaze vlnovky a kolečka.

Bylo tam osm těl pověšených za nohy. Něco odstranilo většinu stropu a uvázalo těla k trámům. I ve slabém světle přicházejícím z ulice byla všechna jasně červená. Od pat až k hlavě.

Bylo zřejmé, co se jim stalo, co jim udělala ta noční monstra, ale Rasche to musel stejně vyslovit.

„Stáhli je z kůže,“ prohlásil. Schaefer přikývl. „Některý jsou od Lamba,“ řekl, „a zbytek patří ke Carrovi. Nevybírali si.“

Rasche na něj zíral - což bylo ostatně lepší než zírat na těla. „Ježíši, Schaefer,“ vydechl, „jak to můžeš vědět? Už nemají žádný zatracený tvář!“

„Nemají kůži, ale tváře jim zůstaly,“ pronesl Schaefer. „Tohle je Edgie a tady je Hatcheck - Carrovo chlapci. Tamhle visí Fiorello od Lamba - a tady máme samotného Lamba. Podívej na ty jeho oči.“

Rasche se podíval ještě předtím, než si stačil uvědomit, že možná ani nechce. Zatočila se mu hlava. Po tváři mu stékal pot. I přes panující horko byl studený a on se nemohl přinutit, aby ho setřel. Nemohl z krvavých těl odtrhnout pohled. Nemohl se ani pohnout. Kdyby vykročil kupředu, vstoupil by na krev, a zpátky nemohl. Nevěděl proč, ale nemohl. Připadalo mu, že kdyby couvnul, noční příšery by ho dostaly.

Zem byla pokryta zásobníky a zkrvavenými zbraněmi, krev byla na pažbách i na hlavních. Místnost páchla střelným prachem a masem. Ti muži nezemřeli bez boje.

„Ježíši,“ opakoval. „Schaefer, kdo ... To by musela být armáda, aby ...“

Větu nedokončil. Zaslechl zvuk a byl v takovém stavu, že každý zvuk, který nedokázal zařadit, přičítal příšerám. A s příšerami se nemluví. Přikrčil se a se zbraní připravenou ke střelbě se otočil.

Kus stropu, který byl stržen na podlahu, aby bylo možno pověsit těla, se hýbal.

A když se z hromady zdiva zvedla krvavá postava, měl Rasche co dělat, aby nevystřelil. Prst již tlačil na spoušť, ale Rasche ho zarazil. Bylo to jako zastavovat holýma rukama kamión. Byl to nejtěžší boj jeho života, ale postava patřila člověku, nebyla to příšera. Rasche byl dobrým poldou a dobrý polda nestřílel na posledního, kdo

přežil přestřelku. Ne, aniž by zjistil, kdo to je a co se stalo. Ne, pokud to nebyla jediná možnost.

Byl to muž. Muž s dlouhými rudými vlasy svázanými do tlustého copu. Byl celý pokrytý krví a zbytky omítky a Rasche nebyl schopen rozeznat jeho obličej.

Omámeně se zvedl na kolena a divoce se rozhlížel. Nakonec se jeho pohled zaostřil na Schaeferovi.

Schaefer měl svoji pistoli mírumilovně u boku. Rascheho napadlo, že by měl svoji zbraň také spustit, ale nedokázal se k tomu přinutit.

Z krvavých pozůstatků mužova obličeje zasvítily bílé zuby. Muž zakašlal a hlasem plným prachu a emocí prohlásil: „No ne, můj starý kámoš detektiv Schaefer.“ Hledal něco ve smeti na podlaze. „Jednoho si nedostal, Schaefer. Toho nejhoršího.“

„Carre?“ zeptal se Rasche udiveně.

Carr se rozhlížel po visících tělech, ale jedna jeho ruka celou dobu šátrala po podlaze.

„Hele, Schaefer,“ pronesl konverzačním tónem. „Už sem vás poldy viděl dělat spoustu drsnejch věcí, ale nikdy nic takovýho. Udělali sté na mě dojem, chlape.“

„Jsi blázen, Carre. Jsi zkurvenej idiot,“ prohlásil Rasche, který byl celý šťastný, že má lidského protivníka, na kterého může rvát. „Poldové tohle neudělali, poldové by ani ...“

„Tys je neviděl?“ zeptal se Schaefer a jeho klidný, vyrovnaný hlas utnul Rascheho. „Tys neviděl, kdo tohle všechno udělal?“ „Viděl sem jenom, jak sem oknem leze nějakej magor v legrační masce, a pak na mě někdo shodil strop,“ prohlásil Carr. „Možná to byli poldové a vy tady zametáte. Možná nebyli, já nevím - a víš ty co, Schaefer? Je mi to fuk. Je to jedno. Protože je možný, že sem blázen. Možná jsem blbej jako štěnice. Já sem možná šílenej, ale vy jste mrtvý!“

A zvedl ruku, která konečně našla to, co hledala. Byla to brokovnice s upilovanou hlavní. Carr se v jediném pohybu zvedl na nohy, vytáhl pušku k pasu a vystřelil.

Rasche byl v maximální pohotovosti od okamžiku, kdy vstoupil do budovy. Nepotřeboval, aby na něj padal strop. V okamžiku, kdy Carr zvedal pušku, již letěl a koulel se k hromadě zdiva. Byl za ní dřív, než stačil Carr položit prst na spoušť.

Zdálo se, že řev brokovnice otřásl samými základy oslabené budovy. Smršť broků proletěla místem, na kterém před okamžikem stál Schaefer. Raschemu zvonilo v uších. Neslyšel Carrovy kroky, když se vůdce gangu rozběhl, neslyšel, jestli Carr ještě něco řekl, neslyšel jeho kletby, když zjistil, že zásobník je prázdný.

Pak se mu sluch začal vracet a zaslechl pod sebou Schaeferův křik: „Ani se nehni, ty zkurvy..,“

Schaeferova pistole třikrát vyštěkla. V tom okamžiku Rasche již vstával a hnal se ke dveřím. Jak se mohl Carr dostat tak daleko a jak se mohl Schaefer dostat tak rychle na dostřel?

Ale Schaefer také nebyl tak klidný a nad věcí, jak vypadal. Všechny tři rány šly mimo. A i když Schaefer nebyl zrovna Annie Oakleyová, z takové vzdálenosti třikrát nikdy neminul. A rozhodně to nebylo kvůli pochybám o správnosti střelby na člověka. Ne, když se ho Carr právě pokusil odprásknout.

Když Carr probíhal oknem na druhém konci chodby, řval. Ale nebyl raněn, byla to výzva, důsledek adrenalinového náporu. Schaefer mu byl v patách a Rasche se, jako již tolikrát divil, jak to dokáže? Jak může být někdo tak silný a rychlý, když místo v tělocvičně tráví svůj čas v autě nebo v kanceláři?

Rasche se vydrápál na nohy a těžce se rozběhl chodbou, aby našel Schaefera stojícího u rozbitého okna s rukama opřenýma o rám a jednou nohou na požárním schodišti, jak sleduje dění dole na ulici.

Rasche se postavil vedle něj a ještě stačil zhlédnout, jak se Carr vyhnul čtyřem policistům hlídajícím ulici. Policisté zaváhali, poradili se mezi sebou a nakonec zůstali na svých postech a ani se nepokusili o pronásledování.

„...syne!“ dokončil Schaefer a vykročil na požární schodiště.

„Sakra! Ztratili jsme ho!“ prohlásil Rasche, když Carr zmizel za rohem.

„Neztratili,“ opravil ho Schaefer, „jen jsme ho ještě nechytili. Nám se neschová. Nakonec ho najdeme.“ Opřel se o zábradlí a křikl za Carrem: „Pokračování příště, magore!“

Chvilí tam stál a pak se otočil zpět k budově...

... a ztuhnul.

„Co?“ zeptal se Rasche a rychle shlédl na ulici, jestli se Carr nevrací.

„Sklapni,“ utnul ho Schaefer. „Poslouchej.“

Rasche sklapnul a poslouchal. „Nic neslyším!“ prohlásil - což samozřejmě nebyla úplná pravda, protože slyšel vítr, zvuky vzdálené dopravy, hlasy policistů a ostatní zvuky nočního New Yorku, ale neslyšel nic, co by vysvětlovalo Schaeferovo chování.

„Něco tam je,“ řekl Schaefer.

„Co jako?“ zeptal se Rasche.

„Nevím.“

Rasche se rozhlédl po prázdné ulici, čekajících policistech, rozbitém sklu a hniјícím dřevu roztrřštěného okna a tmavé chodbě vedoucí k té zatracené scéně přímo z pekla.

Nespatřil nic podezřelého - samozřejmě kromě rozbitého okna a místnosti, kde před chvílí řádily nestvůry.

Ale neviděl nic, co by to mohlo vysvětlovat, a neslyšel nic, co by mohlo mít nějaký význam, ale v tom samém okamžiku téměř cítil, o čem Schaefer mluví.

Něco tam bylo. Něco špatného.

„Začíná mě to děsit, chlape,“ prohlásil.

„Mám pocit, že v tom to všechno je,“ odpověděl Schaefer a vešel do budovy.

Na schodišti zazněly kroky, ale Schaefer ani Rasche se neobtěžovali pozvednout zbraň, protože poznali známý zvuk policejních bot; nikdo nedupal tak jako policejní oddíl.

„Zapečetit!“ ozval se hlas. Hlas, který oba dobře znali. Pohlédli na sebe s odevzdaným výrazem.

„Všchno!“ pokračoval hlas. „Všchno zapečetit! Nikdo sem nesmí!“

„McComb,“ pronesl Rasche a zašklebil se. „Chci říct, kapitán McComb.“ Ze schodiště vyrazil proud mužů v modrých uniformách s puškami připravenými ke střelbě. Policisté se rozběhli po budově.

Jeden z nich zatahal druhého za rukáv a ukázal jejich směrem. Kapitán McComb se otočil a spatřil Schaefera a Rascheho na opačném konci chodby u rozbitého okna.

McComb chvíli jen zíral a pak vykročil kupředu a zavrčel: „Tentokrát jste do toho šlápli. Měli jste zabezpečit budovu zvenčí a ne se hrmout dovnitř jako nějácí televizní superpoldové! Slyšel jsem střelbu. Pokud to byly vaše zbraně, modlete se, abyste to dokázali ve zprávě přesvědčivě odůvodnit. O půlnoci ji chci mít na stole. Ve třech exemplářích.“

Schaefer ukázal do chodby. „Viděl jste ta těla, McCombe?“

„Pár mrtvých lumpů? Myslíte si, že to omlouvá neuposlechnutí mých rozkazů?“

„To není jen pár mrtvejch lumpů, McCombe. Byla to jatka. Vypadá to tam jako u řezníka.“

„No tak gangy hrají tvrdě - „

Schaefer McComba přerušil. „Nechtě si ty kecy o válce gangů,“ prohlásil. „Běžte se tam podívat a pak mi povězte, jakou zbraní to všechno udělali. Podívejte se na ty díry ve zdi a řekněte mi, že to byla jen brokovnice nebo Uzi,“

McComb si chvíli Schaefera prohlížel a pak zavrtěl hlavou a přes zaťaté zuby pronesl: „Vy to nechápete, že ne? Je mi jedno, co se tam stalo - o tom teď nemluvíme. Já vám řekl, abyste se drželi dál, a vy jste neposlechli. Tohle není váš případ a tak si tím tu vaší pěknou blondatou hlavičku nezatěžujte, Schaefer. Držte se od toho dál. Pochopil jste?“ Schaefer neodpověděl. Rasche ho poplácal po zádech a řekl: „Jdeme, Schaefer.“

Detektivové se společně prosmekli kolem McComba a vyrazili dolů po schodech.

Když byli z doslechu, Rasche zašeptal: „Kdyby prodávali blbost na burze, mohli bysme zabásnout McComba za nelegální omezování trhu“

Schaefer zavrčel.

Rasche se na něj podíval; zdálo se, že to zavrčení něco znamenalo.

„Myslíš, že něco kryje?“ zeptal se. „Myslíš si, že mu za to někdo zaplatil?“

Schaefer zavrtěl hlavou. „To není jeho styl,“ prohlásil. „Někdo něco možná schovává, ale v tomhle to není.“

Když vyšli z budovy, Schaefer dodal: „A ať je to cokoliv, podle mě se to dřív nebo později dozvíme.“

4

Byly dvě hodiny po půlnoci, ale ulice se stále tetelily horkem.

McComb sice nebyl na ulici, ale stejně se potil. Klimatizace v jeho kanceláři pracovala na plné obrátky, ale když McComb vytáčet číslo, které dostal, mohla být klidně vypnutá.

„Ano?“ ozval se hlas na druhém konci. Žádné jméno, žádný pozdrav - jen: „Ano?“

„Tady kapitán McComb,“ ohlásil se McComb. „Chci mluvit s generálem Philipsem,“

„Okamžik,“ řekl hlas. Po chvíli nový hlas, který McComb již znal, vyštěkl: „Philips.“

„Tady McComb, generále,“ ohlásil se policejní kapitán.

„Pokračujte.“

„Měl jste pravdu, generále,⁴⁴ řekl McComb, „měli jsme tu útok.“ Polkl.

Philips slyšel polknutí a nastala pauza. „Je to zlé?“

„Ano pane,“ odvětil McComb. „Velmi zlé. Jedenáct mrtvých. Osm stažených zaživa z kůže a pověšených hlavou dolů, jeden vyhozený z okna a další dva byli na střeše. Těm dvěma na střeše usekli hlavu a těžce poškodili těla - hlavy jsme nenašli.“

„Ani nenajdete, dodal Philips.

McComb byl chvíli zticha a vstřebával informaci.

„Kdo to byl?“ zeptal se Philips. „Vaši muži?“

„Ne,“ odpověděl McComb. „Banda chuligánů. Členové drogového gangu.“

„Takže žádná velká ztráta“ řekl Philips. „Byli těžce ozbrojeni?“

„Na podlaze jsme našli mnoho zbraní... Ano těžce ozbrojeni.“

„To sedí.“

McComb chvíli jen tiše seděl v kanceláři, zíral na zavřené dveře a neúspěšně se snažil přemýšlet. Nakonec se zeptal: „Generále, co se to tady děje? Co se těm mužům stalo?“

„Již jsem vám řekl, kapitáne,“ odpověděl Philips. „Nemohu vám to sdělit. Je to federální záležitost, mimo vaši pravomoc -jen nás dále informujte a držte všechny ostatní v dostatečné vzdálenosti. My se o to postaráme.“ „Takže...“ McComb zaváhal. „Takže budou následovat další útoky?“

„Možná,“ řekl Philips. „Nevíme, nevíme jistě -ale mohou být, ano.“

„Nevíte?“

„Ne, kapitáne, nevíme. My to nezpůsobili, jen jsme předpokládali, že by to mohlo nastat.“

„Ale když jste to čekali, nemohli jste ... nemůžete zjistit, jestli se to bude opakovat?“

Philips si povzdechl. „Podívejte, kapitáne, nemohu vám vysvětlovat proč, ale je skoro zázrak, že toho o tom víme alespoň tolik co teď. A to, že jsme spatřili ... že jsme identifikovali náznaky, že se může v New Yorku něco přihodit, byla jen šťastná náhoda. Nemáme ani tušení, jestli se to bude opakovat, nebo kdy a jak dlouho - a ani to není vaše starost. Vaší starostí je nikoho na místo nepouštět a to pěkně v tichosti. To je vše. Nechceme, aby se do toho vaši muži pletli, a už vůbec nechceme, aby se o tom jakkoliv dozvěděl tisk.“

„Jen držet v tichosti,“ pronesl McComb.

„Tak,“ souhlasil Philips. „Vše ostatní nechtě na nás. Ještě v noci tam dorazím se svými muži a zahájíme vyšetřování. Vy jen držte své muže dál.“ „Ano pane,“ prohlásil McComb.

Zavěsil a opřel se v křesle. Pot začínal usychat.

Neměl rád, když se mu rozkazovalo. Neměl rád, když mu federálové říkali, co má dělat - ale tohle byl zvláštní případ. Tentokrát to nebyla FBI ani nikdo jiný od vlády - Philips byl z armády, z nějakého speciálního oddílu. McComb dostal rozkaz od starosty a ten tvrdil, že jeho rozkazy pocházejí přímo z Bílého domu.

A tohle nebyl pouze nějaký zátah na dealery drog. McComb si to nejdříve myslel. Federálové se konečně rozhoupali a poslali do boje s drogami armádu. Ale pak spatřil tu místnost v budově na Beekmanu.

Tohle nebyla práce armády. Jistě ne armády Spojených států. Pokud by měli čas a byli dostatečně šílení, mohli to udělat teroristé z nějaké země třetího světa, ale McComb doufal, že američtí vojáci to být nemohli.

A válka gangů to také nebyla. Obchodníci s drogami se zabíjeli, jistě. Občas se i navzájem znetvořovali. Uříznuté ucho jako suvenýr, čas od času nějaký chudák přišel o koule kvůli zdůraznění, ale rozhodně nikoho nestahovali z kůže a nevěšeli ho, aby vyschnul.

A i kdyby se nějaký šílenec rozhodl stáhnout konkurenci z kůže, nedokázal by zabít jedenáct těžce vyzbrojených lidí, aniž by na ně jedinkrát vystřelil.

No, v těch na střeše mohly otvory po kulkách klidně být - byli tak znetvoření, že to bez mikroskopu nedokázal nikdo poznat. Ale těch osm v budově bylo zabito ostrou zbraní.

A kluci ze soudního, kteří se rozhlíželi ještě předtím, než federálové všechny vyhnali, tvrdili, že jeden z těch osmi mohl být při stahování z kůže ještě naživu.

Tohle nedělali ani dealeři drog. Ani ten nový gang šílenců z Jamajky.

Kdo to, sakra, udělali.

Předchozího dne ho kontaktoval Philips a upozornil ho, že může dojít k nějakému nezvykle brutálnímu masakru, který nebude dávat žádný smysl. Řekl, že to bude pravděpodobně někde, kde chybí klimatizace, oběti budou asi ozbrojené a bude to nejspíš ve velké výšce.

A to bylo všechno, co byl ochoten říct.

Jak to Philips věděl? Co se to, sakra, dělo?

McComb to ani v nejmenším netušil, ale čím víc o tom přemýšlel, tím větší měl radost, že to již není v jeho rukou.

Ať si to Philips a federálové vezmou - Bůh ví, že jim to McComb přeje.

Asi o 240 mil jižněji sledoval Philips svůj telefon.

Možná měl McCombovi říct, co se děje - ale jeho reference a dojem, který z něho Philips měl, nedávaly jistotu, jak by to přijal.

Nebylo zrovna lehké tomu uvěřit. Sakra, když mu Dutch Schaefer vyprávěl, co se před osmi lety odehrálo v džungli, tak tomu také nechtěl věřit a to Dutche dobře znal a důvěřoval mu.

Ale nakonec ho přesvědčil a on pak přesvědčil své nadřízené. Existovaly důkazy.

Ale Philips si nebyl jist, jestli by McComb takovým důkazům uvěřil.

A i kdyby ano, Philips si nebyl jistý, jestli chce, aby to McComb věděl. Muselo se to držet v tajnosti. Pokud by se to někdy dozvěděla široká veřejnost...

Když bulvární plátky blábolily o mimozemšťanech, nikdo tomu nevěnoval pozornost, ale pokud by vláda oznámila, že v ulicích New Yorku loví mimozemšťané americké občany - no, Philips si nebyl jistý, jak by to probíhalo, ale věděl, že to nechce zjistit. Představoval si zpanikařený dav, šílené kulty, konspirační teorie - polovina lidí by oficiální verzi nevěřila a domnívala by se, že pouze kryjí něco podloudného, a druhá by v tom pravděpodobně viděla konec světa.

Nepřineslo by to nic dobrého. Pokud Dutch nelhal, měly ty věci, ať už to bylo cokoliv, technologii, proti které vypadala americká armáda jako děti hrající si s kamínky a klacky. Mimozemšťané měli neviditelné maskovací obleky, energetická děla nebo

příruční atomové bomby. Mohli si na Zemi dělat, co se jim zlíbí, a to nejlepší, co mohlo lidstvo dělat, bylo ignorovat je, sklonit se a čekat, až je to začne nudit a opět odletí.

Rozhodně je nechtěli rozzlobit. Lidé pro ně nebyli žádnými soupeři.

Jistě, Dutch s jedním bojoval, zabil ho a přežil -ale Dutch patřil k nejtvrďším exemplářům, jaké kdy lidská rasa vyprodukovala, a také měl pořádný kus štěstí. Philips si celý příběh několikrát vyslechl a věděl, jak si ho musí kvůli Durchově snižování vlastních schopností poopravit - a i tak mu bylo jasné, že Dutch měl štěstí.

Pokud by se vědcům dostaly do rukou některé věcičky z výstroje těch věcí, mohla být situace lepší, ale to se zatím nestalo a nevypadalo to, že by se to v blízké budoucnosti změnilo.

Když našli Dutche a vyslechli jeho zprávu, začal Philips se svým týmem studovat vše, co s tím mohlo nějak souviset. Zkoumali místní legendy, prohlíželi vše od postavení hvězd po zprávy o zmizení domácích mazlíčků, hledali cokoliv, co by je mohlo přivést na správnou stopu.

Objevili velké množství důkazů, dozvěděli se více o jejich zvycích a chování - ale nic o jejich technologii. Ti bastardi byli na své přístroje zřejmě velice opatrní - nezanechali nic, co by připomínalo kosmický ekvivalent pohozené plechovky od piva, a už vůbec nic významného.

Ale výzkum nebyl nijak urgentní. Monstra přilétala na Zem lovit lidi již po staletí, ale vždy tak činila v horkých, tropických krajích, v méně vyspělých zemích. Nikdy se neobjevila na nějakém důležitém místě.

Až do dneška.

Ted' řádili v New Yorku. Letectvo zachytilo na radarech zvláštní interference a dalo vědět Philip sově skupině v naději, že jim to pomohou vysvětlit. Philipse napadlo, že by to mohl být vedlejší efekt jejich maskovacích zařízení, a zeptal se, kde to objevili.

A letectvo mu to sdělilo.

New York.

Philips na to nasadil celou četu radarových analytiků a specialistů na neviditelné technologie. Hlášení bylo potvrzeno.

Pokud radar zachytil to, co si Philips myslel, byly ty věci v New Yorku.

Co, sakra, dělaly tak daleko na severu? Pokud chtěly město na hraní, proč si nevybraly třeba Rio nebo Mexico City?

Možná, že v New Yorku bylo něco zvláštního, po čem toužily - ale co?

Vypadalo nepravděpodobně, že by chtěly něco specifického, něco, co bylo pouze v New Yorku. A bylo zvláštní, že se po staletích, kdy omezovaly svá loviště pouze na tropické oblasti, vydaly najednou na sever.

Philips to vše zvážil a dospěl k názoru, že to možná nakonec nejsou vetřelci, že to vše byl falešný poplach, ale pro jistotu včera zavolał McCombovi -a samozřejmě, co se nestalo, útok.

Lovci lidí, predátoři na lidské kořisti řádili v ulicích New Yorku.

A Philips nevěděl proč?

Do odletu zbývalo ještě trochu času; otevřel zprávu, kterou obdržel před hodinou faxem, a začal ji znovu pročitat. Hledal nějaké vodítko, náznak, co ty věci pohledávají v New Yorku.

5

Vlna veder pokračovala i v následujících dnech; horká příkrývka pokrývající město nejevila známky, že by se chtěla někam hnout.

Stejně tak nejevilo žádné známky pohybu vyšetřování masakru na rohu ulic Beekman a Water; alespoň podle Schaefera a Rascheho, kteří se ho neúčastnili. Byl jim zakázán přístup na místo činu a nikdo, s kým promluvili, nevěděl, kdo případ vyšetřuje. Obcházely zvěsti, že je do toho zapletena nějaká speciální vládní skupina.

Schaefer neskřýval, že se mu to pranic nelíbí.

„Podívej, není jistý, že to chtějí utužovat“ upozornil ho Rasche. „Nic o tom nevíme, možná už to celý vyšetřili. I federálové občas něco vyřeší.“

„A odkdy je tohle jejich případ?“

„Od chvíle, kdy to řekli,“ odpověděl Rasche. „Nech to plavat, Schaefer.“

„Tohle město jim nepatří,“ stál si na svém Schaefer.

„Ale tobě taky ne.“

„Když nějaký psychopat zmasakruje lotry, který jsem se snažil poslední tři roky zabásnout.“

„Už nejsi na protidrogovém, Schaefer.“

„Ty myslíš, že tím to pro mě skončilo?“

„Tím myslím, že to není náš problém.“

Schaefera to viditelně nepřesvědčilo, ale dál už se nehádal.

Nebyl to jejich problém. Federálové jim to sebrali a obyčejní newyorští detektivové z oddělení vražd nebyli vítáni.

Rasche z toho také neměl velkou radost; ale jednu věc věděl, když se stalo něco tak strašného a krvavého a poldové se na to hned nevrhli, pravděpodobně se to bude opakovat.

Při představě další scény podobné té v pátém patře se Raschemu zvedal žaludek a musel uznat, že zatím nic nenasvědčovalo tomu, že by se federálové chtěli přetřhnout. Žádní agenti neprocházeli policejní záznamy ani nevyslýchali policisty hlídkující v místech zločinu. Vlastně ještě nepromluvili ani s nikým z vražd, ani z narkotik.

Napadlo ho, že zavolá do novin. Možná anonymní telefonát do Newsday, jen aby trochu postrčil federály - ale Rasche novináře nesnášel skoro stejně jako své přirozené nepřátele - federály. A Rasche se Schaeferem se také nenudili, měli spoustu práce.

Například den po masakru jeden turista z Missouri špatně zatočil a místo převozu na Liberty Island se ocitl na lodi na Staten Island, popadl ho amok a zabil tři spolucestující jako rukojmí; jeden z rukojmích pořezal druhého a Rasche se Schaeferem to museli vše uklidit.

Rasche strávil večer posloucháním hádky právníků, jestli může být turista obviněn ze spoluviny na pokusu o vraždu, zatímco Schaefer se snažil dovolat jeho rodině v Missouri a propracovával se bludištěm jeho bratranců a přátel.

Den poté přišla velká akce, když se něco zvrtilo při komplikovaném obchodu mezi jamajskými drogovými dealery, somálskými obchodníky se zbraněmi a srbskými teroristy v TriBeCa. Jamajčané se rozhodli nechat si vše pro sebe. Když usedl prach a většina účastníků byla odvezena do vězení nebo do márnice, pomáhal Rasche odvézt plný nákladák zabavených zbraní do policejní laboratoře na West Twentieth.

Některé z věcí Rasche ani nepoznal. Staré automatické zbraně a granátometry poznal - i když netušil, na co je Jamajčané potřebovali - ale část kontra-bandu se spíše než zbraním podobala náhradním dílům do tryskových letadel.

A možná, vzhledem k srbským kontaktům, to skutečně byly součástky do tryskáčů.

Schaefer dostal rozkaz držet se dál. Kapitán McComb ho patrně nechtěl mít v blízkosti několika tun vojenského materiálu. Místo toho vyslýchal svědky a snažil se zjistit, kdo střílel na koho.

Té noci se dva lumpové rozhodli udělat na někoho dojem a přepadli jej ze zálohy. První střela minula a ke druhé se již nedostali. Oba to přežili. Jeden putoval přímo do vězení a druhý stráví měsíc v nemocnici.

To vše byla obyčejná denní rutina - alespoň podle standardů místního oddělení vražd - ale následujícího dne se něco přihodilo na policejní střelnici.

Rasche a Schaefer tam nebyli; neměli čas strachovat se o přesnost své střelby.

Rasche by se tím v takovém horku pravděpodobně nezatežoval, ani kdyby najednou zmizelo všechno papírování a nejhorším zločinem za celý týden bylo porušení dopravních předpisů.

A Schaefer, myslel si někdy Rasche, považoval za střelnici celé město.

Střelnice se nacházela ve sklepení policejní akademie na West Twentieth pod laboratoří. Mohl tam přijít každý, kdo měl povolení držet zbraň na území města; od

důstojníků se očekávalo, že budou čas od času cvičit. Většina z nich, včetně Rascheho a Schaefera, to i dělala.

Ale žádný z nich tam v okamžiku, kdy se to odehrálo, nebyl.

Blížil se večer a na střelnici byl tucet různých představitelů zákona a pár civilních pohlavářů. Ničili papírové terče, a kdykoliv to hluk dovolil, nadávali na ubíjející horko. Když nové terče odjížděly na svá místa, divoce se třepaly pod nápory ventilátorů, ale v místnosti bylo stejně jako v sauně. Civilistům ležela u nohou saka a žádná z uniforem nebyla předpisově dopnutá.

Sociální kurátor Richard K. Stillman seběhl po schodech z ulice a vesele prošel chodbou. Horko ho nijak neznepokojovalo. Práce mu šla od ruky a na večer měl domluvené rande. Teď měl hodinu volno.

V chodbě před ním se něco zamihotalo, ale on tomu nevěnoval pozornost; horko poslední dobou způsobovalo mnoho podivných světelných efektů a vzduch v chodbě byl plný prachu.

Svižně se protáhl prosklenými dveřmi a zamával na Joea Salvattiho, který stál za pokladnou. Přejel pohledem po regálech a trezoru s municí a pohlédl oknem na střelnici.

Nevšiml si, že dveře za ním se zavíraly mnohem déle než obvykle.

„Ahoj, Joe,“ pozdravil, odhrnul si sako a odhalil tak pažbu své pětačtyřicítky v ramenním pouzdře. „Jak se vede?“

„Jde to“ odvětil Salvatti.

Stillman vytáhl automat. „Napadlo mě, že trocha tréninku mi neuškodí.“

Druhý muž se usmál. „Jasně,“ prohlásil.

Stillman zaváhal; nikam nespěchá. Dnes je v pohodě.

Ze střelnice se ozývaly tlumené rány; Stillman se znovu rozhlédl - právě včas, aby spatřil, jak se jedny z dveří na střelnici efektně roztříštily.

Střelba okamžitě ustala a všichni se otočili k tomuto podivnému úkazu.

Stillmanovi poklesla čelist. „Co se to, sakra, děje?“

Pak někdo vykřikl a na koberec vystříkla krev.

„Hej!“ vykřikl Stillman. S pistolí v ruce proběhl rozbitými dveřmi. „Co se...,“ začal.

Tu větu nikdy nedokončil - nikdy již nedokončil ani žádnou jinou větu. V gejzíru krve se skácel k zemi. Salvatti vyděšeně odstoupil. Snažil se zjistit, co se děje, ale nic neviděl. Slyšel výkřiky a po jednom z oken stékala krev, ale zdálo se, že polovina světla

na střelnici najednou pohlasla, a on dokázal rozeznat jen několik rychlých stínů. Neviděl, kdo to vše způsobil.

Bylo to nějaké přepadení? Chtěl někdo vyloupit pokladnu? Nedovedl si představit stupidnější zločin, než bylo přepadení policejní střelnice - ale zloději dokázali být neuvěřitelně hloupí.

Salvattiho napadlo, že je tady pravděpodobně jediným neozbrojeným člověkem.

Zaváhal. Kdyby chtěl, mohl si vybrat z několika zbraní, ale on váhal. Neviděl, co se děje, ale slyšel střelbu, další výkřiky a hlasitý dupot...

Co se to tam, sakra, děje?

Ti muži tam měli zbraně a stříleli, alespoň polovina z nich byla školenými profesionály -jak jim mohl pomoci? Přinejlepším by se jim připletl do rány.

Ale možná by pomohlo něco silnějšího než pistole. Podíval se k regálům. Něco ho udeřilo do zátylku a Joe Salvatti se poroučel k zemi.

Omdlel.

A pak již slyšel zvuk bot drtících sklo a viděl paprsek baterky pohybující se tmou. Někdo se nad ním sklonil a křikl: „Tenhle je naživu!“

A pak byli všichni kolem něj a říkali mu, aby klidně ležel, že lékař je na cestě a jestli viděl, co se stalo.

Nevěděl, co jim má říct. Snažil se zjistit, kdo byl raněn a jestli jsou mrtví, ale nikdo mu jasně neodpověděl.

„Tenhle je naživu,“ řekl hlas; čekal, až ta slova někdo zopakuje, až někdo řekne, že ještě někdo přežil, ale do chvíle, než ho odnesli pryč, nic takového nezaslechl.

Slyšel nějakého muže zvracet a slyšel, jak drsní poldové v šoku opakují: „Můj bože,“ ale neslyšel, že by se někdo zmínil o dalších, kteří přežili.

Detektiv Rasche odešel toho dne z práce v 6:00. Pro jednu věc. Teď byl doma a odpočíval. Shari, jeho žena, vzala děti do parku na koncert. Rasche nedorazil domů včas, aby mohl jít s nimi, ale našel na ledničce vzkaz a v mikrovlnce na něj čekala večeře.

Napadlo ho, že půjde za nimi. ale hledat tři lidi v tom davu v parku mu momentálně připadalo příliš obtížné. Rozhodl se, že raději zůstane doma a bude si užívat ticha.

Ticho bylo příjemné, ale on by stejně raději byl s Shari. Připadalo mu, že ji již měsíce neviděl déle než na pár okamžiků u snídaně; ve dnech, kdy měl Rasche volno, byla Shari většinou v práci a pomáhala nějakým lidem s účty.

Možná, že až přejde vlna horka a teploty poklesnou, bude doma častěji a bude s ní trávit více času -nebo možná ne. Možná to nebylo horkem; možná za to mohlo město.

Usrkl vlažnou kávu a odhodil zbytky kuřete Zdravý gurmán do koše.

Do penze mu zbývalo osm let -ještě osm let života v New York City s policejním platem, v Queens, které bylo v době, kdy dům koupili, slušnou čtvrtí, ale teď to bylo jen to nejlepší, co si mohli dovolit, ještě osm let o večerech z mikrovlnné trouby a rozdílnými pracovními rozvrhy.

Za večerů, jako byl tento, přemýšlel, jestli to vše za to stojí. Newyorští policisté měli, i přes nedávnou vlnu skandálů, velmi dobrou pověst - ne jako někteří ostatní, které by mohl jmenovat. Kdyby se rozhodl přestěhovat, mohl by pravděpodobně získat vysokou funkci v nějakém malém městě nebo u jízdni policie v nějakém z velkých obdélníkových států na západě.

Nejlepší by bylo severozápadní pobřeží.

Shari byla evidentně stejného názoru; magnety na ledniče již dávno nedržely výtvary jejich dětí, místo nich se tam hromadily inzeráty realitních společností a cestovní brožury od Aljašky po Washington.

Raschemu to neuniklo, ale on již byl v New Yorku tak dlouho, téměř celý svůj život, věnoval vše práci ve snaze zachránit kus města od sebe samého, že bylo těžké přemýšlet o možnosti všeho se vzdát, byť i pro rodinu.

Pro rodinu, kterou téměř nevidal.

Alespoň nějakou rodinu měl; na ledniče v horní části, kam se Shari se svými brožurami ještě nedostala, byl velkým žlutým magnetem připevněn snímek Rascheho a Schaefera pořízený u příležitosti dopadení zvlášť nebezpečného drogového dealera, který si říkal Errol G.

Rasche se na snímku usmíval tak široce, že jeho knír vypadal, jako by byl vzhůru nohama, ale Schaefer měl nasazenu svoji starou kamennou tvář, stál toporně a jeho výraz pocházel z hrobníkovy noční mury.

Podle toho, co Rasche věděl, tak Schaefer neměl rodinu a neměl ani žádné blízké přátele. Jednou se zmínil o bratrovi, ale Rasche se ho nevyptával a Schaefer mu sám nic neřekl. Měl pár známých, většinou od armády nebo policie, ale žádný z nich mu nebyl zvlášť blízký -jistě ne bližší než Rasche.

A Rasche ani po šestiletém partnerství Schaefera nijak dobře neznal.

Co vlastně Schaefera pohánělo stále kupředu?

Žena to nebyla; Rasche viděl jednou Schaeferův byt a nebylo pochyb o tom, že Schaefer žije sám. Žádná jiná lidská bytost by na takovém místě nežila - špinavý strop, popraskaná okna a zvuk televize z vedlejšího bytu odděleného jako papír tenkou zdí. Ale postel byla ustlána s vojenskou precizností s ohyby ostrými jako břitva, podlaha byla dokonale čistá a vše bylo složeno a roztříděno. I ztracené kávové hrnky v kuchyňské lince byly otočeny uchem na stejnou stranu, Ježíši Kriste.

Tady nemohl žít nikdo kromě Schaefera.

Tak, co ho pohánělo? Proč se stal poldou? Mohl dostat práci kdekoliv - pro velkého, chytrého a drsného chlápka, který se nebál rány, se práce vždy našla. Tak proč byl stále na oddělení?

Nebylo to ani kvůli penzi; Schaefer se o peníze nikdy ani v nejmenším nestaral. Kdyby chtěl penzi, zůstal by v armádě a nehrnul by se k policii. Rasche slyšel, že Schaeferův přechod k policii se uskutečnil na jeho žádost.

Možná, že mu v armádě scházela skutečná akce.

Nebo ho poháněl spravedlivý hněv, možná? Zlost z toho, jak se lidé k sobě navzájem chovají? Mluvil o New Yorku jako o svém městě, ale Rasche si to nějak nedokázal představit jako jeho motivaci. Nemyslel si, že by ho Schaefer chtěl ochraňovat, spíš pro něj představovalo jeho území - místo, kterému vládl, a každý nově přichozí pro něj představoval výzvu.

Pokud tomu tak bylo - pak to byla pouhá samčí nadřazenost, ne zlost. Rasche a Schaefer byli partnery již šest let a Rasche si nepamatoval, že by Schaefera viděl někdy opravdu rozčileného.

A to ho, když o tom přemýšlel, trochu znervózňovalo. Jaký člověk by dokázal projít tím, co prožíval Schaefer, aniž by čas od času ztratil nervy?

V tom okamžiku se od dveří ozval zvonek.

„Zatraceně,“ zaklel a položil hrnek s kávou.

Další zazvonění.

„Už jdu, už jdu!“ křikl a vyrazil ke dveřím.

Zvonek se ozval potřetí.

„Už běžím, sakra!“ zakřičel, když sahal po klice.

Otevřel dveře a za nimi spatřil Schaefera.

Měl přesně stejný výraz jako na fotografii na ledničce a Rasche na chvíli přepadl podivný pocit, jako by se minulost a současnost prolínaly.

Rasche shodil své sako a kravatu v okamžiku, kdy prošel dveřmi domu, a teď tu stál jen v propoceném tílku; Schaeferovy kalhoty měly stále puký a uzel na jeho kravatě byl dokonale utažený.

Podle Rascheho to nebylo kvůli tomu, že by se Schaefer nějak zvlášť zajímal o svůj vzhled; bylo to proto, že to vyžadoval předpis, a byl to předpis, který nebyl pro Schaefera tak důležitý, aby se ho namáhal porušit.

„Znovu udeřili,“ zavrčel Schaefer a přerušil tak tok Rascheových myšlenek. „Policejní střelnice na Twentieth. Ztracená policejní akademie! Půjdeš nebo se budeš dívat na Tak jde čas?“ „Mohl bys říct ahoj“ prohlásil Rasche. Nemusel se ptát, o kom Schaefer mluví.

Byl otřesen a snažil se to skryt; kluky na Twentieth dobře znal a v mysli se mu začínal objevovat obraz visících, z kůže stažených těl se známými obličejí.

Schaefer se nenamáhal mu odpovědět; jen čekal, jak se Rasche rozhodne.

Rasche věděl, že to není jejich případ. Federálové to nejspíš chtěli vyřídit v tichosti. Nechtěli tam nikoho dalšího.

Ale ty tváře známých policistů nenechaly Rascheho v klidu.

Rasche povzdechl. „Tak dobře. Stejně to dneska nedávají. Počkej. Jen si vezmu pistoli.“

6

Čtyřicet minut po zazvonění u Rascheho dveří prošel Schaefer přes žlutou pásku kolem protestujícího poručíka do vstupní haly policejní střelnice.

Rasche mu byl v patách a komentoval: „K čertu, Schaefer, kapitán nás suspenduje...“

Schaefer ho přerušil.

„Dobře,“ prohlásil. „Stejně potřebuju volno.“

Skleněné vstupní dveře byly potřísněné krví, ale nebyly rozbité; ale i tak jim, jakmile jimi prošli, pod podrážkami praskaly střepy. Rasche si povšiml roztržených regálů u zdi. „Žádná těla?“ pronesl Schaefer.

Rasche se rozhlédl.

Místnost byla silně zdevastovaná a všude byla krev, takže si okamžitě neuvědomil, že nevidí žádná těla.

Schaefer se, samozřejmě, nepodstatnými věcmi nikdy nerozptyloval.

V místnosti se pohybovali tři muži z laboratoře s kamerami a pinzetami; byli v civilu, a tak Rasche nepoznal, jestli jsou z místního oddělení nebo od federálů. Žádného z nich nepoznával.

Jeden z nich vzhlédl a oznámil jim: „Těla jsou na střelnici. Většinu jsme již identifikovali. Jeden to přežil, policista Joseph Salvatti - odvezli ho do nemocnice s otřesem mozku a zlomeným nosem.“

Schaefer přikývl a dál si prohlížel místnost.

Rasche se obrátil ke střelnici a nahlédl oknem dovnitř. Snažil se přitom ignorovat škrábance, které na oknech při jeho minulé návštěvě nebyly.

Světla na střelnici nesvítila, ale Rasche viděl dost i ve světle přicházejícím ze vstupní haly.

Těla visela na mřížích ventilace a rozbitých světlech. Mírně se pohybovala ve větru z ventilátorů a místy z nich ještě kapala krev. Jedno z těl mělo na prstu napíchnutý nepoužitý terč. Rasche byl tímto surrealistickým momentem fascinován.

Schaefer k němu přistoupil s baterkou a posvítil jí rozbitými dveřmi na střelnici; paprsek se odrazil od vyleštěného povrchu různých střelných zbraní a zásobníků a zapálil kaluže a potůčky krve jasnou červení.

Rasche se rozhlédl po poházených zbraních. „Měli slušnou výzbroj.“ „No, moc jim to nepomohlo, co?“ reagoval Schaefer.

Rasche měl na mysli útočníky, ale teď si uvědomil, že Schaefer má pravdu - zbraně na podlaze souhlasily s těly.

Rasche měl co dělat, aby nezačal křičet. „Myslím, že jsem některé z nich znal.“

Schaefer na něj pohlédl., Já taky. Teď je to osobní,“ promluvil nevýrazným, mrtvým hlasem, ale Rasche byl tak šokovaný, že jej nevnímal.

„Poprvé, když zaútočili na gangy,“ promluvil Rasche, aby nemusel křičet, „tak jsem si myslel, že bude nějaká pomsta - ale asi nebude. Teď si vyšlápli na nás.“

„Ať už je to kdokoliv, asi nemá rád nikoho“ poznamenal Schaefer.

Chvilí tam jen stáli a zvažovali situaci; Rasche se otrásl. Střelnice byla asi sto stop dlouhá, ale vzdálený konec se ztrácel ve tmě, takže se zdálo, že nikde nekončí. Potemnělá místnost s visícími znetvořenými těly a ten, kdo to spáchal, tam stále mohl být ... co na takovém místě vůbec pohledává?

Byl příliš blízko k těm nočním příšerám, o kterých mu matka tvrdila, že neexistují.

„Pojď,“ řekl Schaefer a vkročil zdemolovanými dveřmi do místnosti.

V tom okamžiku se otevřely dveře ze zbrojnice a do místnosti vkročili jeden po druhém čtyři muži.

Jeden z nich byl kapitán McComb.

Schaefer se otočil za zvukem dveří právě v okamžiku, kdy McComb spatřil dva detektivy.

„Co to...“ vyprskl McComb. „Schaefer! Rasche! Kdo vás sem pustil? Kdo vám dal oprávnění?“

„Bezva,“ zamumlal Rasche vedle Schaefera, „prostě bezva.“ „No tak, McCombe,“ ozval se Schaefer. „Tohle byli naši lidé! Neříkejte mi, že dáte federálům i tohle!“

„Mlčte!“ zavyl McComb. Rozhlédl se po místnosti a zakřičel. „Odveďte tyto dva detektivy okamžitě z místa činu. Pokud nepůjdou dobrovolně, použijte fyzické donucovací prostředky!“

Někde za kapitánem se ozval tichý hlas: „To bych nedělal, být vámi.“

McComb se otočil. „Sakra, proč ne?“

Bělovlasý muž v pomačkané vojenské uniformě s neupraveným knírem vykročil kupředu a pokračoval: „Tento muž se jmenuje Schaefer?“

McComb se na Schaefera zmateně podíval. „Ano, tohle je Schaefer.“

„No potom“ prohlásil voják, „byste ho asi neměl nutit k odchodu. Protože, pokud se detektiv Schaefer alespoň trochu podobá svému bratru Dutchovi, taky by se mu to pravděpodobně líbilo a vy byste takové problémy nemusel zvládnout. A hlavně ne tady.“

Rasche zmateně pohlédl na Schaefera a pak dál sledoval nově příchozího.

„Vy jste znal mého bratra?“ zavrčel Schaefer.

Bělovlasý muž neodpověděl; místo toho se obrátil k McCombovi.

„Tady jsme už hotoví. Vaši muži to tu mohou dokončit, McCombe.“

Rasche s údivem sledoval, jak McComb přikývl a neochotně prohlásil: „Ano pane.“

McComb byl blbec, podlézal nadřízeným a dokázal se postavit na stranu civilistů proti svým lidem, ale Rasche nechápal, proč se na policejním území třese před nějakým starým vojákem. V New Yorku nevládlo stanné právo, a i když McComb vždy rád a bez odporu podstoupil federálům vše, co se FBI nebo DEA zamlouvalo, nikdy neprojevoval příliš velkou lásku k mužům v uniformách.

On a Schaefer věděli, že se vyšetřováním toho masakru - teď už masakrů - zabývají i federálové, ale do této chvíle předpokládali, že „federálové“ znamená FBI a ne armádu.

Co s tím, sakra, měla do činění armáda?

A kdo je, k čertu, tenhle chlapík?

Rasche zamhouřil oči a pokusil se zaostřit zrak ve tmě. Voják měl na čepici dvě hvězdy.

No, alespoň bylo k zastrašení McComba zapotřebí generála.

„Jdeme, synu, musíme si promluvit,“ prohlásil generál a ukázal k chodbě vedoucí na ulici.

„Musíme?“ zeptal se Schaefer.

Generál přikývl, otočil se a vykročil ke schodům.

Schaefer šel za ním.

Stejně tak Rasche. Nikdo ho nepozval, ale také mu nikdo neřekl, aby se ztratil. A on chtěl vědět, co se děje, kdo je ten generál, co dělá v New Yorku a vše, co se dozví Schaefer.

V chodbě ani na schodech nikdo nepromluvil; na ulici ukázal generál východním směrem a Schaefer souhlasně přikývl. Došli v tichosti na Fifth Avenue.

Konečně se usadili v boxu v zadní části několik bloků vzdáleného baru. Rasche a generál na jedné straně stolu, Schaefer na druhé - Schaefer byl dost velký, aby zabral celou lavici pro sebe.

Rasche zahlédl na uniformě generálovo jméno -Philips. Nic mu to neříkalo. Stužky a další věci pro něj také moc neznamenal. Muž vypadal opotřebovaně. Zdálo se, že strávil více času v terénu než za stolem. V zubech držel cigaretu.

Co dělal u vyšetřování vražd - i tak bizarních jako tyto. Rasche neměl ani nejmenší tušení.

Stejně tak generál Philips zkoumal dva detektivy.

Rasche na něj neudělal žádný dojem. Na poldu vypadal celkem slušně - mírná nadváha a z formy, ale nějaké svaly mu zbývaly. Ještě nezměkl. A pokud byl, jak vypovídaly osobní spisy, šest let partnerem Dutchova bratra, musel být v pořádku.

Ale Philipse nezajímal Rasche.

Schaefer byl, na druhou stranu, stejně velký jako jeho bratr - což znamenalo obrovský. A všechno to byly svaly, stejně jako u Dutche. Hlas měl hlubší, ale se stejným přízvukem.

A pak mu pohlédl do tváře...Možná, že Dutch, ať byl jakkoliv drsný, byl z bratrů ten měkčí. Když byl Dutch mimo službu, dokázal se usmát a uvolnit; ale Schaefer vypadal, jako by jeho výraz byl vytesán z žuly.

Při četbě jeho záznamů byl Philips šokován. Dutchův bratr nebyl jen obyčejný polda, ale detektiv z newyorského oddělení vražd a byl dokonce první, kdo dorazil na místo úvodního masakru.

Dutch sám byl tím, kdo přinesl první zprávy o těch věcech, o mimozemských zabijácích. Byl to Dutch, kdo řekl Philipsovi a jeho lidem vše podstatné, co o nich dosud věděli. Kdyby nebylo Dutche, jeho oddíl by prostě zmizel beze stopy v džungli a oni by se nikdy nedozvěděli, co se jim přihodilo.

Zatracená náhoda - narazit u těchto případů na Dutchova bratra - pokud to byla náhoda. Ale co jiného to mohlo být? Ty věci nemohly vědět, že Dutchův bratr žije v New Yorku - ne, pokud nedokázaly číst myšlenky nebo něco podobného.

Samozřejmě si nemohl být jistý, že to opravdu nedokázali. Možná vlastnili přístroje, které to dokázaly. Mohly mít veškerou technologii, kterou si dokázal představit, a pravděpodobně i další, kterou si představit nedokázal.

Nebo možná dokázali Schaefera jen nějak vycítit. Kdoví?

„Bourbon,“ řekl servírce, když dorazila k jejich stolu. „Plnou.“

Počkal, než žena odešla, a pak se naklonil přes stůl.

„Podívejte, Schaefer,“ začal. „Vím, že si myslíte, že se McComb v tomhle případu chová jako blbec. Možná jím je, ale jedná podle rozkazů. My jsme mu řekli, aby vás od toho držel dál.“

„A kdo jste vy?“ zeptal se Schaefer.

„To vám nemohu říct,“ odpověděl Philips. „Ale pravděpodobně jste to již uhodl. Mohu vám říct, že v osmdesátých letech pro mě pracoval váš bratr - to jste si nejspíš již také domyslel. Nevím, jestli jste stejně chytrý jako váš bratr, ale hloupý nebudete, jste detektiv; dokážete si pravděpodobně domyslet polovinu toho, co vám mohu říct, a ten zbytek je lepší nevědět.“

Servírka se vrátila s pitím a Philips znovu počkal, až se vzdálí.

„Řeknu vám, Schaefer,“ řekl generál a opřel se, aby trochu odlehčil atmosféru, „Dutch mi párkrát zachránil zadek. Byl to dobrý chlap - zatraceně dobrý chlap.“ Lokl si bourbonu. „Několikrát o vás mluvil, o svém bratru doma ve Státech.“

„Kde je?“ zeptal se Schaefer. Nepil. Rasche si objednal ze slušnosti pivo, ale Schaefer se ani nenamáhal. Seděl vzpřímeně a zíral na Philipse - i když zašel tak daleko, že si povolil kravatu.

„Kde je?“ opakoval. „Co se mu stalo?“

Philips neodpovídal. Sledoval svůj drink, potáhl z cigarety a pak vzhlédl zpět k Schaeferovi.

Schaefer měl stejnou tvrdohlavou náтуру jako Dutch, o tom nebylo pochyb.

„Tohle je neoficiální schůzka,“ prohlásil. „Nikdy se neuskutečnila. Rozumíte?“

Schaefer neodpověděl; jeho výraz prozrazoval, že chce odpovědnou svoji otázku a na nějakou oficialitu zvysoka kašle.

„Já tu nejsem. Nic vám neříkám. Nikdy jste mě neviděli a tak dál,“ řekl Philips. „Ale kvůli Dutchovi vám tolik dlužím. Nechtě to být, synu. Držte se od toho dál. Zapomeňte na to.“

„To nejde,“ prohlásil Schaefer. „Vy jste viděl tu střelnici. Byli to poldové. To byli mí lidé.“

„Musíte to nechat být,“ odpověděl Philips. Sáhl po čepici. „Musíte, rozumíte?“

Neodvážil se zůstat již ani vteřinu; kdyby zůstal, něco by jim vyzradil.

Byl v pokušení Schaeferovi vše říct, ale neodvážil se.

A tak musel odejít a to rychle. Nevěřil, že by vydržel, kdyby zůstal - a nevěřil ani Schaeferovi. Četl něco o jeho kouscích.

Schaefer studoval Philipse. „Vy už víte, kdo jsou ti zabijáci, že ano? Víte, kdo stojí za těmi masakry. Přiletěl jste do New Yorku je prozkoumat a možná je ututlat, že ano? A znáte Dutche, pracoval pro vás -nějak s tím souvisí? Ti zabijáci jsou nějak spojeni s Dutchem?“ Začal se zvedat. „Kdo, k čertu, jsou?“

Philips již stál a urovnával si čepici. Neodpověděl.

„Kdo jsou?“ dožadoval se Schaefer. Stál se zaťatými pěsti v bocích a tyčil se nad Philipsem. „Co to, sakra, dělají? Co pohledávají v New Yorku?“

Philips zavrtěl hlavou. „Nemohu vám nic říct, Schaefer. Zapomeňte na to.“

„Proč teď?“ pokračoval Schaefer. „Dutch zmizel už před léty - proč vraždí teď? Kdo zabíjí poldy i zločince? Co je zabíjí?“ Začal natahovat ruce k Philipsovi.

Generál ustoupil z jeho dosahu.

„To vám nemohu říct,“ opakoval.

„A co mi, sakra, můžete říct? Neříkejte, že mi nemůžete říct vůbec nic. Philipsi - dejte mi něco“

Philips zaváhal. „Mají rádi horko, zatraceně,“ vypadal nesvůj. „Chtějí jen zábavu. Podívejte, nechtěje být a za dva, tři týdny budou pryč. Zahrávejte si s nimi a buh ví, co se může stát.“ Znovu zaváhal a pak dodal: „A to je všechno. Stejně už jsem řekl příliš.“

Otočil se a vyrazil ke dveřím.

Schaefer stál. Ruce měl stále sevřené v pěsti a jen zíral.

Ve dveřích se Philips otočil.

„Věřte mi,“ zavolal, „musí to tak být.“

A byl pryč.

Rasche vstal; celou dobu neřekl jediné slovo. Ať se dělo cokoli, bylo to jen mezi Philipsem a Schaeferem.

Téměř přeslechl Schaeferovo zamumlání: „Musí to tak být? Hovno musí.“

Zpět na střelnici se již nemohli dostat a Rasche si uvědomil, že by tam již stejně nic nenašli. Z Philipse by také již nic víc nedostali, ani kdyby za ním šli. Rasche si myslel, že tím to pro ně končí, alespoň na čas.

Ale když byli znovu na silnici, Schaefer nezatočil k mostu, aby odvezl Rascheho domů do Queens; místo toho zamířil přímo do města.

Rasche zahlédl výraz v Schaeferově tváři a rozhodl se neodporovat. Vzpomněl si, jak si dříve myslel, že nikdy neviděl Schaefera opravdu rozzlobeného. Zdálo se, že se to brzo změní. „Tak,“ prohodil v pokusu o zlehčení atmosféry, „jaký druh ... práce dělal tvůj bratr pro Philipse?“

„Záchranné operace,“ řekl Schaefer. „Tajné věci. Špinavou práci, kterou nemohli dělat sami. Když to potřebovali a potřebovali, aby je z toho někdo vytáhl, zavolali Dutche.“

Rasche se nemusel ptát, kdo jsou „oni“.

„Snažil se zůstat čistý,“ pokračoval Schaefer. „Proto pracoval na volné noze. Mohl tak odmítnout případy, které se mu nelíbily. Toho „dělej, co se ti řekne“ si užil dost v Namu. Vypracoval se na majora a stejně tomu neušel, tak se osamostatnil.“

Rascheho napadalo, kde si asi užil svou dávku „dělej, co se ti řekne“ Schaefer - zřetelně ho netěšilo přijímat příkazy o nic víc než jeho bratra. A to i přesto, že zůstal v armádě děle.

„Každou chvíli se něco posralo,“ pokračoval Schaefer. „Jednou mi vyprávěl o jedné akci v Afghánistánu.“

„Afghánistán? Mělo to něco společného s těmi zabijáky?“

„Ne.“

Schaefer jel chvíli v tichosti.

„Ale stalo se ještě něco jiného,“ prolomil ticho.

Rasche čekal.

„Když jsem ho viděl naposled,“ řekl Schaefer konečně a zíral přitom přímo kupředu. Právě opouštěli avenue a odbočili do úzkých ulic dolního Manhattanu, „jen projížděl. Byl na cestě odnikud někam jinam. Šli jsme někam popít. Máš nějaké bratry, Rasche?“

„Ne, dvě sestry.“ „To je něco jiného. Já a Dutch, nepotřebovali jsme spolu moc mluvit.“

Rasche přikývl.

„Takže jsem ani nepředpokládal, že mi bude vyprávět o nejnovějším průseru nebo něčem takovém. Stačilo nám jen tak spolu sedět, popíjet a sledovat televizi nad barem. Ale tehdy naposled to bylo nějak divné. Něco bylo jinak.“

Rasche věděl, co má Schaefer na mysli; stejně tak věděl, že mu to nemusí říkat.

„Dlouho jsme seděli a pili“ pokračoval Schaefer, „nakonec začal vyprávět - ne nijak popořádku, vždyť víš, nebyli jsme už nejstřízlivější. Jen říkal, co si o čem myslí a co ho štvě.“

„Co ti řekl?“ zeptal se Rasche.

„Vyprávěl mi o své poslední práci. Vedl oddíl ve Střední Americe při další záchranné misi po další zpackané akci CIA. Neřekl mi žádné detaily o tom, co to bylo nebo co tam dělal - nikdy mi je neříkal. Nesměl, ty věci podléhaly nejvyššímu utajení. Stejně, koho by to zajímalo? Ale řekl mi, že tentokrát to dopadlo špatně a ztratil celý svůj oddíl. To bylo hrozné a mě napadlo, že kvůli tomu se chová tak divně -všichni to byli dobří chlapi.“

„Jo,“ řekl Rasche, aby ukázal, že pořád poslouchá. S Dutchem ani s nikým z jeho lidí se nikdy nesetkal.

„Pak o tom přestal mluvit a začal vyprávět o lovení,“ pokračoval Schaefer. „Samé bláznivé věci. Mluvil o tom, jak jsme jako děti lovili jeleny. Ptal se mě, jestli jsem někdy přemýšlel, jaké by to bylo být kořistí. Říkal, že když máš příliš dobrou výzbroj, není to ta správná zábava, a že si to občas musíš ztížit, abys dal kořisti šanci - ale ne zase příliš velkou, protože na konci ji chceš stejně zabít a hlavním smyslem toho všeho je ukázat, že jsi lepší, a ne pouhé zabití. Můžeš najednou útočit na celou smečku nebo jen na pár jedinců, na které si troufneš. Můžeš najít tu nejobtížnější kořist, aby to byla skutečná výzva. Něco jako že nepůjdeš lovit veverka s puškou na slony“

„A pak začal mluvit o věcech, které budou jednou lovci mít - třeba nějaký druh kamufláže, který tě učiní téměř neviditelným. Pušky, nože, rychlejší reflexy, schopnost imitovat zvuky.“

„Nevěděl jsem, o čem mluví. Myslel jsem si, že je jen opilý.“

„A teď si myslíš, že už víš?“ zeptal se Rasche.

Schaefer zavrtěl hlavou. „Ne. Ale možná je tu nějaká souvislost. To bylo naposled, kdy jsem ho viděl, sedm let. Od té doby jsem o něm neslyšel. Nikdo o něm neslyšel. Zmizel. Nic jsem se nedozvěděl, od Dutche ani od nikoho jiného.“

„Do prdele,“ prohlásil Rasche. Snažil se představit, jaké to je ztratit někoho, kdo je prakticky vaší jedinou rodinou - jednoho dne prostě zmizí a nikdo vám nic neřekne...

Schaeferova povaha ho již tak nepřekvapovala.

A možná, že tu nějaká spojitost existovala. Možná, že ti šílení zabijáci řádící v ulicích New Yorku byli ti samí, co dostali Dutchův oddíl ve Střední Americe. Philips to možná věděl, možná je sem sledoval.

Možná, že ti lidé zabíjeli pro zábavu jako lovci. Stažená těla tuto teorii znepokojivě podporovala.

Ale kdo by to dělal? A proč? A kdyby měli to úžasné lovecké vybavení, o kterém Dutch vyprávěl Schaeferovi, kde by ho vzali?

Zvrtla se snad nějaká tajná operace nějaké tajné vládní organizace, která neměla vůbec existovat? Byli ti zabijáci zběhlí Philipsovi lidé?

Ale co to mělo společného s horkem? Proč nemohl Philips poslat lepší lidi s lepším vybavením, aby je zastavili? Proč to jen tutlal?

Nedávalo to žádný smysl.

Ale nějaká spojitost být musela. Schaefer to poznal okamžitě.

Šli ti zabijáci po Schaeferovi? Dostali Dutche a šli po Schaeferovi pro případ, že by mu Dutch prozradil něco důležitého?

Ale zatím nic nezkusili - ti dva amatéři tehdy v noci nemohli mít s tím, co dostalo Lamba a jeho gang, nic společného.

Že by ho jen dráždili?

Nezapadalo to do sebe. Některé kousky skládačky jim stále scházely.

„Takže, kam jedeme?“ zeptal se Rasche po chvíli.

„Sem,“ řekl Schaefer a zatočil k chodníku.

Rasche se podíval na opuštěný dům a vzhlédl k díře ve zdi na pátém podlaží.

„Skvělé,“ zamumlal. „Tohle místo. Znova.“

O tomhle místě se mu zdály noční můry.

Samozřejmě, teď bude mít pravděpodobně noční můry i o policejní střelnici. Alespoň, že tento malý výlet nepřidá nic do jeho seznamu zlých snů.

A kam vlastně měli jít, když policejní střelnice byla pro ně nedostupná? Pravděpodobně tu na ně již nic nezbylo; nemohlo zbýt.

Schaefer už vystoupil z auta a upravoval si pouzdro s pistolí; Rasche se vyhrabal z auta tak rychle, jak mu to jeho objevující se břicho dovolilo. „Schaefer, McCombovi lidé to tu už určitě rozebrali pinzetami...”

„McCombovi lidé,“ přerušil ho Schaefer, „by nenašli vlastní zadek, ani kdyby měli obě ruce v zadních kapsách.“

„Ale federálové...“

„Seru na federály.“ Schaefer vyšel k budově.

Dveře byly zamčené a zajištěné řetězy. Vedlo přes ně několik pruhů policejní pásy. Schaefer se na chvíli zastavil a s pěstmi v bok je pozoroval.

„Ti, kdo to udělali,“ prohlásil, „si zahrávali s mým městem, s mými lidmi a s poldy. A možná, možná i s mým bratrem.“ Napřáhl nohu. „Chci je.“

Tvrdě vykopl; řetěz praskl a zetlelé dřevo se rozletělo do všech stran.

Schaefer překročil zbytek dveří.

„Počkej venku,“ řekl Raschemu, aniž by se otočil. „Když po mně někdo půjde - zastřel ho.“

Rasche sledoval, jak Schaefer mizí ve stínech.

Jo, napadlo ho, konečně jsem ho viděl našťvaného.

Přál si, aby se to nestalo.

8

Schaefer nemánil čas prohledáváním dolních podlaží; namířil si to přímo do místnosti, kde před časem visela těla jako kusy hovězího masa.

Těla byla samozřejmě pryč, odvezena policisty nebo federály; stejně tak zbraně. Byla odstraněna i část trosek a část jich byla odsunuta stranou.

Ale krvavé skvrny tu zůstaly - alespoň některé. Již dávno nebyly rudé, samozřejmě - seschly do rezavé hnědi nebo práškovité černi.

Nikdo se nenamáhal s úklidem prázdných zásobníků; Schaefera napadlo, že jich tu bylo prostě příliš mnoho. Zůstaly tu i díry ve stěnách a ve stropě - a právě ty chtěl Schaefer dobře prozkoumat, alespoň pro začátek.

Většinou to byly samozřejmě otvory po kulkách -v průběhu boje pálily v místnosti automatické zbraně snad všemi směry.

Byly tu ale tři otvory, které tomu neodpovídaly. Všiml si jich hned, když sem poprvé přišel - zmínil se o nich McCombovi; nebyly správné.

Zprv, na otvory po kulkách byly příliš velké. Každý měl rozměry lidské hlavy.

Všechny byly asi ve výšce Schaeferových očí -uvědomil si, že pro většinu lidí, včetně členů gangu, kteří tu zemřeli, to bylo těsně nad hlavou. Nikdo nemohl rozdávat údery tak vysoko.

Kdyby někdo zvedl muže nad hlavu jako zápasník a hodil ho proti zdi...

Ne. Ty otvory procházely přímo skrz zeď. Kdybyste to udělali s lidskou hlavou, byla by z ní po vytažení krvavá kaše a dotýčný by byl mrtvý. A těla, ať již byla jakkoliv poničená, taková poranění neměla -Schaeferovi se, ještě než je McComb ztopil, podařilo přečíst pitevní zprávy.

Nějaký druh zbraně? Něco jako palcát?

Ne. Tomu ty otvory neodpovídaly. Ne tady to...

Schaefer vyšel do chodby a vstoupil do vedlejší místnosti, kam vedly díry, a podíval se na ně.

Pak se otočil a pohlédl na vzdálenější zeď.

Tam byl další otvor; když se koukal z druhé strany, tak se mu zdálo, že něco podobného zahlédl.

Ano, byly v jedné linii - ale druhý menší otvor byl v menší výšce. To znamenalo, že to, co je udělalo, mířilo k zemi.

Schaefer se vrátil do větší místnosti, kde se odehrál masakr. Podíval se otvorem, posoudil úhel, odhadl místo, kde zabiják stál, pokusil se přibližně určit jeho výšku.

Vypadalo to, že ten zkurvysyn musel mít kanón připevněný na klobouku a pak musel všechny dělové koule pečlivě posbírat.

Nebo je má McComb někde schované? To bylo klidně možné.

Vztáhl ruku a dotkl se okraje otvoru.

Byl ožehlý. Nebyl to jen střelný prach nebo saze; cokoliv prorazilo díru, spálilo dalších půl palce zdíva kolem ní. Muselo to být něco skutečně horkého. Kulka ani dělová koule by to nedokázala.

Nějaká hořlavina?

Ale proč pak celá budova ještě stála?

Tohle bylo něco jiného; něco podivného.

Schaefer si vzpomněl na poslední rozhovor s Dutchem, vzpomněl si na některé věci, které mu Dutch řekl a o kterých se Raschemu v autě nezmínil. Dobrý lovec neměl zájem lovit nic tak hloupého jako obyčejnou zvěř.

Vzpomněl si, jak Dutch mluvil o zbraních, které by takový lovec mohl používat. Takové zbraně, pokud Schaefer věděl, na Zemi ještě neexistovaly. Myslel si, že Dutch jen opilecky blábolí.

Ted' už si to nemyslel.

Pokud měli ti zabijáci zbraň, která dokázala dělat do stěn takové díry, mohli mít i další věci, o kterých Dutch mluvil - dokonalou kamufláž, která je činila prakticky neviditelnými, něco, co je chránilo před kulkami. Schaefer si uvědomil, proč se do toho vložila armáda nebo pro koho to Philips pracoval.

Stejně tak pociťoval i něco jiného - něco, co již cítil, co cítil již několik dnů, ale nikdy tak silně jako nyní. Cítil něco nedefinovatelně zlého, jako by se mu někdo dotýkal chlupů na krku.

Vzpomněl si, jak se ho Dutch zeptal, jestli si někdy představoval, jak se musí cítit lovená kořist. Ted' si byl jistý, že to ví docela přesně.

Otočil se; místnost byla prázdná.

Podíval se otvorem, ale ve druhé místnosti také nikoho nespátlil.

Pomalou odstupil od zdi, pomalu se otočil o celých 360 stupňů a skončil opět tváří ke zdi.

Ničeho si nevšiml - ale to mohlo být špatným osvětlením.

Dobrý lovec používá kamufláž. Od kořisti se neočekává, že ho spatří.

A tito lovci mohou být vybaveni dokonalou kamufláží.

Začal se znovu otáčet - a najednou to tady bylo, na délku paže.

Schaefer věděl, že to je ten zabiják, nebo alespoň jeden ze zabijáků a že si nemůže dovolit žádnou chybu. Popadl svůj automat, vytáhl ho z pouzdra a prohlásil: „Napadalo mě, že se tu ukážeš. Cítil jsem tě. Nemůžu říct, že bys na mě udělal velký dojem.“

Mluvil, aby odvedl jeho pozornost, ale to se mu nepovedlo; byl v půlce slova, s pistolí zpola připravenou ke střelbě, když ho udeřila do úst velká žlutavá pěst a odhodila dozadu.

Pistole odlétla pryč a Schaeferova ústa se naplnila krví; dolní zuby na jedné straně mu najednou připadaly nějak uvolněné. Z nosu mu vyrazila krev.

Dopadl na ruce a na kolena zády od té věci, která se nad ním teď tyčila, a její stín se tyčil na zdi.

„Šťastná rána,“ prohodil.

Nebyl to člověk. Stálo to na dvou nohách a tvarem se to víceméně člověku podobalo, ale bylo to příliš velké a rychlé. Když na zlomek sekundy zpola omámený klečel, spatřil jeho nohy v těžkých stříbrných sandálech, spatřil čtyři prsty s černými zahnutými drápy. Začal se otáčet a uviděl žlutošedé nohy, blýskavé kovové stehenní kryty a tělo pokryté černým brněním.

To byl ten lovec, o kterém Dutch mluvil, musel to být on - věc, která povraždila Dutchův oddíl.

Tyto vraždy neměly na svědomí žádné gangy -spáchala to tato obluda, tento lovec nebo co to bylo.

Ale na tom, co to je nebo jak to vypadá, nezáleželo; musí to dostat. Tento zabiják se vetřel do jeho města, do jeho území. Ta věc na něj zaútočila. Byla velká, silná a rychlá, srazila ho k zemi, ale on ji dostane.

Nemohl si dovolit jen tak si ji prohlížet. Ne, když byla tak rychlá.

Schaefer vyskočil na nohy a vykopl vši silou směrem k jejímu břichu - a kdyby tam nedokopl a trefil ji do rozkroku, nezlobil by se.

Netrefil se nikam; místo toho ho zachytil pařát s obrovskými drápy. Tlapa ho popadla za kotník nad botou, ještě než jeho noha stačila urazit polovinu zamýšlené vzdálenosti. Světlo z ulice se odrazilo od čepeli se zubatým ostřím, které vyjely z komplikovaného náramku na zápěstí monstra.

Než se Schaefer mohl pokusit otočit, bojovat nebo alespoň uniknout, příšera ho zvedla za nohu a odhodila ho.

Pohybovala se neuvěřitelně rychle, ale s nenucenou lehkostí a grácií, jako by to pro ni nic nebylo a jako by se ani příliš nesnažila.

Schaefer narazil do zdi a přestal vnímat detaily; slyšel, jak pod jeho dopadem zeď zasténala, a jen doufal, že nezaslechl praskat žádnou z kostí ve svém těle.

Pak se mu hlava prudce trhla dozadu a narazila na vyčnívající trám. Nebyl schopen myslet na nic.

Snažil se neomdlít a pokoušel se navrátit do plného vědomí. Ležel na zemi, pohlédl vzhůru skrz mlhu a spatřil žluté pařáty sápadící se po něm. Divné bylo, že neviděl žádnou tvář...

To nebyla tvář. Byl to kov. Ta věc měla na sobě nějaký druh masky.

A pak její prsty nebo drápy uchopily Schaeferovu poraněnou čelist a s trhnutím mu otočily hlavou. Odhalily mu tak krk a otočily oči ke zdi, takže nic neviděl. Schaefer se snažil vzdorovat i přes krev zalévající mu hrdlo.

„Zmrde,“ prohlásil a snažil se přinutit k boji. Přemlouval své ruce, aby tu věc udeřily.

Pak se mu něco zakouslo do masa těsně pod uchem. Schaefer vykřikl. Nebylo to kvůli bolesti - bolelo to jako peklo, jako tři horké nože zabodnuté do krku - bolest by překonal. Byl to ten pocit znásilnění. Ta věc ho nechtěla zabít, dělala mu něco jiného. „Cos mi to, sakra, ...“ zařval, když věc vstala a odstoupila.

Schaeferova ruka nahmátla pohozenou kovovou trubku a jeho vztek mu dodal sílu.

„... udělal!“ zařval v okamžiku, když vyskočil a švihl trubkou.

Úder zasáhl příšeru z boku do hlavy a maska se jí posunula na stranu. Pozvedla pařát, aby si ji urovnala, ale Schaefer byl rychlejší.

Poničená maska, nebo helma, nebo cokoliv to bylo, jí překážela ve výhledu. Byla slepá.

Pokud ji udrží slepou, mohl by mít šanci.

Sáhl po masce a vrazil prsty pod její okraj.

Věc zvedla ruce a odtrhla ho, ale Schaefer se držel pevně a maska odlétla s ním.

Něco se zablesklo a Schaefer zaslechl sykot unikajícího plynu, ale neměl čas se tím zabývat; padal dozadu směrem k otvoru ve zdi, kde dříve bývala okna.

Masku držel stále v rukou a zíral na tvář pocházející přímo z noční můry; obrovská skvrnitá tvář orámovaná černými hadovitými copánky, veliké oči a ústa s kusadly, která by mohla patřit nějaké hlubokomořské příšeře.

Kusadla sebou zaškubala, jako by se po něm sápala.

Tentokrát Schaefer dopadl na nohy. Aby nabyl rovnováhy, udeřil maskou o zem. Ozvalo se hluboké zazvonění. Schaefer zíral na svého nepřítele.

Části úst se opět pohnuly a vnější kusadla se otevřela jako okvětní lístky zrůdné květiny. Vnitřní membrány začaly vibrovat a věc promluvila. „Hej, kámo,“ pronesla Carrovým hlasem zesíleným na ohlušující hlasitost. Pak ta věc znovu vyrazila a Schaefer věděl, že útočit nebo jen zůstat na místě není nejlepším nápadem; udělal krok dozadu, chtěl uhnout, když šlápl na něco tvrdého, na něco, co tu nemělo být. Uklouzl, a když vrávorál k otvoru v budově, poznal vlastní pistoli.

A pak prolétl otvorem a padal hlavou dolů vstříc ulici pět pater pod ním.

Poldové v New Yorku si zvyknou na spoustu věcí, přemítal detektiv Rasche. Po pár letech na výplatní listině města neexistuje příliš věcí, které vás mohou vyvést z míry. Zloději, každodenní šílenci, pouliční verbež, to nebylo nic; na to byli zvyklí i civilisté. Poldové přicházeli do styku s věcmi, o kterých se civilistům ani nezdálo.

Jako když tehdy někdo připoutal krávu k předsedovi Federal Beef a shodil je z Chryslerovy budovy. Měl to být protest proti krmení hovězího dobytka antibiotiky, ale když ta kráva dopadla na Lexington Avenue, jediné, co všechny zajímalo, bylo, jak uklidit tu spoušť. Městská služba měla spoustu práce, ale nevadilo jim to - alespoň měli zadarmo steaky na Vánoce. Jistě, byla to spoušť, ale vyřídili to.

Byla to součást práce. Když se stalo něco otřesného, nesměli jste si to připustit. Museli jste se prostě naučit, jak se s tím vyrovnat.

Když řádili skuteční šílenci, nesměli jste se nechat rozhodit, nemohli jste plýtvat časem na rozčilování; bylo nutno to vyřídit, než se vám to stačí vymknout z ruky, a uvažovat nad tím, co to znamená, někdy později.

A když slyšíte křik, podíváte se nahoru a vidíte partnera, jak pozadu padá z pátého patra budovy, mává rukama a hledá cokoliv, co by zpomalilo jeho pád, neplýtváte čas uvažováním, jak se to stalo. Jednáte.

Rasche postával na chodníku, stíral si pot z krku a snažil se necítit zápach smetiště. Uvažoval, jak dlouho tam ještě Schaefer bude a že pravděpodobně nic nenajde, což ho ještě víc rozzuří - a v tu chvíli Schaefer vyletěl dírou, kterou v budově vytvořili Carr s Lambem a křičel Rascheovo jméno.

Rascheho mozek se rozběhl na nejvyšší obrátky a v okamžiku, kdy spatřil Schaefera, který zachytával světlo z luceren, takže to vypadalo, že sám na nočním nebi září, myslel na tři nebo čtyři věci najednou.

Někdo tam uvnitř byl, jeden ze zabijáků, což bylo šílené - proč by se tam někdo vracel?

Ale musel to být někdo z nich; kdo jiný?

Možná to byla stráž, kterou tam nechali federálové, ale proč by stráž vyhazovala Schaefera z okna?

Když jsme u toho, kdo, sakra, dokázal vyhodit Schaefera z okna? V každém případě, napadlo Rascheho, jestli nechce vidět svého partnera rozplácnutého na chodníku, musí okamžitě něco udělat. Nebyla to zrovna Chryslerova budova, ale pět podlaží dokázalo člověka zabít velmi spolehlivě.

Schaefer se v pádu zachytil starého drátu, který přetínal ulici ve výši třetího patra. Rasche sledoval, jak se ho chytil, ale nedokázal se udržet - starý telefonní kabel, napadlo Rascheho. Budova byla tak stará, že zpočátku nebyla linka vedena pod zemí a nikdo se nenamáhal odstranit staré vedení.

Již v okamžiku, kdy viděl, jak Schaefer sahá po kabelu, byl Rasche v pohybu a v obou rukou měl pytle s odpadky; hodil je pod Schaefera a sahal po dalších. V duchu děkoval Bohu za poslední stávku popelářů.

Když Schaefer dopadl, měl v rukou třetí pár, ale ten již nestačil použít.

Černý igelit explodoval a po ulici se rozlétly zpola shnilé zbytky; Schaefer narazil skrz odpadky na chodník.

Rasche upustil pytle a rozběhl se k Schaeferovi. „Ježíši, Schaefer, jsi v pořádku?“

Schaefer zřetelně nebyl v pořádku, ale dýchal -tak trochu - a byl při vědomí.

„Je mi skvěle,“ zasípal a s každým slovem prskal krev.

Ale Rasche tam už nebyl, aby se s ním hádal; rozběhl se k vysílačce v Schaeferově autě.

Za dvě minuty byl zpátky a skláněl se k němu. Schaefer byl v bezvědomí, ale Rasche na něj stejně mluvil: „Vydrž, sanitka je na cestě. Vydrž.“ Nervózně se rozhlédl, a když se podíval zpět, měl Schaefer již opět oči široce otevřené.

„Uklouzl jsem,“ prohlásil. „Na banánové slupce.“ Vykašlal chuchvalec krve. „Slyšíš mě? Nikdo tam nebyl. Uklouzl jsem. Byla to nehoda!“

Rasche přikývl.

„Rozumím, chlape. Byla to náhoda.“ Teprve teď si všiml, že Schaefer něco svírá v jedné ruce, něco zvláštního. „Co to, sakra, je?“ zeptal se a vzal to do ruky.

Schaefer pustil masku a vydechl. „Sebral jsem ... tomu zkurvysynovi čepici..“

A znovu omdlel.

Rasche se na „čepici“ podíval.

Mohla to být maska nebo nějaký druh helmy. Dobře, ale v tom případě musela patřit obrovi. Byla vyrobena z kovu a měla hladký, matný povrch; uvnitř viděl Rasche nějaké přístroje. Po stranách vedly malé hadičky a na několika místech byly zvláštně tvarované úchyty. Otvory na oči nebyly průhledné, ale byly pokryté nějakým druhem různobarevných čoček.

Rasche si nedokázal představit, k čemu může být taková věc dobrá; podle jeho nejlepšího odhadu to mohl být nějaký druh hypermoderního nočního vidění, ale ani to se mu nezdálo příliš pravděpodobné.

Ať to bylo cokoliv, Schaefer by to v nemocnici jistě nedokázal uhlídat a Rasche si myslel, že pravděpodobně nechce, aby to odevzdal McCombovi a spol.

Pokud by to dostali federálové, nejspíš by to skončilo někde ve skladě hned vedle archy Úmluvy.

Rasche nevěděl, co to je nebo k čemu to je, ale myslel si, že by bylo k ničemu, aby to skončilo zamknuté někde v šuplíku. Zabalil masku do svého saka, a když za chvíli přijela sanitka, měl ji bezpečně schovanou pod rukou. Zůstala tam, i když Rasche sledoval lékaře, jak Schaefera poutají na nosítka a odnáší ho do sanitky.

Ani McCombovi se nebude chtít věřit, že Schaefer uklouzl a vypadl z okna, ale Schaefer řekl, že se to tak stalo, a Rasche se toho bude držet. Viděl výraz v Schaeferových očích. Viděl, jak Schaefer vypadal, když vběhl do budovy.

Ať se dělo cokoliv, Schaefer se rozhodl, že tomu přijde na kloub, a Rasche si byl jistý, že ho ani v nejmenším nezajímá, co na to říkají McComb, Philips nebo kdokoliv jiný - včetně Rascheho.

McComb by se ho mohl pokusit zastavit, ale Rasche věděl svoje. Když si Schaefer něco usmyslel, nikdo ho nedokázal zastavit. Ne, aniž by ho zabil, a to se ještě nikomu nepovedlo. To nejlepší, co jste mohli udělat, bylo pomoci mu, když to bylo ve vašich silách, a jinak se mu klidit z cesty.

Philips ho nemohl zastavit, McComb ho nemohl zastavit a to, co ho právě vyhodilo z pátého patra, ho také nemohlo zastavit. Ne, aniž by ho to zabilo.

Rasche si nemyslel, že by ho Philips nebo McComb byli ochotni kvůli té věci zabít; o tom, kdo byl v té budově, si již tak jistý nebyl.

Schoval masku, a když sanitka nastartovala, byl zase u Schaefera.

Posádka nechtěla činit žádné závěry ohledně Schaeferových vyhlídek. „Bez urážky,“ řekl jeden z nich, „ale nepotřebujeme žádné žaloby kvůli zanedbání péče. Jen děláme svou práci a nepouštíme si pusu na špacír.“ Nenechali ho jet s Schaeferem v sanitce a tak se, když s blikajícími světly odjeli, zamyšleně rozhlédl.

Mohl by jít do budovy a porozhlédnout se tam po té „slupce od banánu“, po které Schaefer uklouzl. To by znamenalo znovu jít do místnosti, kde Lamb a ostatní zemřeli, kde krev odkapávající z visících těl vykreslila spirály od spadané omítky - do místnosti, o které se mu zdály zlé sny.

Měl by se také poohlédnout po Schaeferově ztracené pistoli.

Rasche o sobě nerad přemýšlel jako o zbabělci; k čertu, věděl, že ve skutečnosti zbabělcem není. Ale stejně do té budovy sám nevzkročí. Možná, kdyby zavolal nějakou pomoc - ale jak mohl žádat o pomoc, když jeho partner uklouzl po slupce a upadl?

Měl by něco udělat. Když vám zraní partnera, očekává se, že něco uděláte. Ale on prostě nemohl.

Kromě toho musel zjistit, jak na tom Schaefer je. Jak jsou jeho zranění vážná?

Zastavil se u telefonního automatu, aby zavolal Shari a řekl jí toho tolik, aby se zbytečně příliš nestrachovala, a pak vyrazil v Schaeferově autě do nemocnice.

Řekli mu, že si myslí, že Schaefer není v přímém ohrožení života, ale že písemně by mu to nedali. A ne, pacienta vidět nemůže, ale jestli chce, tak může počkat a je potřeba také vyřídit nějaké papírování...

Tak mu nezbyvalo než čekat a vyplňovat hlášení a formuláře.

Rasche nenáviděl čekání. Nenáviděl nemocnice. Páchly jako smrt smíšená s linoleem.

Většinou nenáviděl i sepisování hlášení, ale teď mu alespoň krátilo čekání a mohl se dívat na něco jiného než na prázdné zdi a lidské utrpení.

Když posté procházel chodbou, zastavil ho mladý lékař v brýlích s drátěnými obroučkami a dokonale zastřiženými vousy: „Vy jste detektiv Rasche?“

Rasche k němu vzlhl a neobtěžoval se s odpovědí. V přítomnosti doktorova plochého břicha a perfektního vzhledu se cítil nepohodlně. Byl si vědom svého břicha, které bylo větší a měkčí, než by si představoval, a knír měl tak dlouhý, že by ho mohl žvýkat - poslední dobou nějak neměl na holení čas ani myšlenky.

Jak mohl, sakra, ten chlapík v tuto časnou ranní hodinu vypadat tak upraveně?

„Četl jsem vaši předběžnou zprávu,“ řekl doktor, když vzal Rascheho za paži a odváděl ho směrem k Schaeferovu pokoji. „Tak detektiv Schaefer uklouzl, co? Tak hloupou výmluvu jsem neslyšel od třetí třídy.“

Rasche pokrčil rameny a nechal se vést - chtěl jen zjistit, jak se vede Schaeferovi, a pokud mu doktor řekne něco navíc, tím líp.

„Podívejte,“ řekl doktor, když došli ke dveřím Schaeferova pokoje, „mě nezajímá, co řeknete svým nadřízeným. Nejsem policista a do oficiální verze mi nic není, ale chci pár odpovědí. Když mi budete lhát, nebudu moci dělat dobře svou práci. Tak co se stalo?“

„Co na tom záleží?“ zeptal se Rasche nervózně. „Podívejte, ten chlapík je potlučený, ale pár stehů a trochu odpočinku a bude jako nový, ne? Nechystá se umřít a vy nebudete mít žádné problémy.“ Vstoupili do místnosti. „Já Schaefera znám, doktore“, trval

Rasche na svém. „Nosí s sebou pojistku pro případ, že by ho něco přejelo. Tohle nic není.“

Doufal, že to nic není a že Schaefer nezemře.

„Dost těch blbostí,“ prohlásil doktor, roztáhl závěs kolem Schaeferova lůžka a odhalil Raschemu jeho partnera, který byl sice v bezvědomí, ale stále dýchal. „Je pozdě, já jsem unavený a při pádu z budovy se vám nic podobného stát nemůže.“

Doktor ukázal prstem na Schaeferův krk těsně pod ucho.

Rasche si prohlížel monitory, trubičky vedoucí z Schaeferova nosu a obvazy, které mu pokrývaly nos, čelo a čelist - na hromadu smetí dopadl přece po zádech. Ted' se podíval na místo, na které ukazoval doktorův prst.

Byla tam kus matného kovu velikosti pěticentů ve tvaru včely nebo hlavy šípů. Rasche si představil Schaefera jako Frankensteinovo monstrum s elektrodami po obou stranách hlavy.

Ted' měl na sobě pravděpodobně i odpovídající počet stehů.

Kovová věc byla ohraničena krví - podle barvy to byla čerstvá krev; ostatní krev byla buď očištěna nebo uschla do ošklivé hnědočervené, ale tenhle kroužek byl stále jasně červený.

Po Schaeferově krku stékal malý pramínek krve a dopadal na polštář.

Rasche to viděl poprvé; když klečel nad Schaeferem na Beekman Street, musel to ukrývat Schaeferův límeček nebo poházené smetí.

Rasche tázavě pohlédl na doktora.

„Nedokážeme to odstranit bez operace,“ řekl doktor. „Možná ani tak ne. Má to zubaté drápky uchycené v jeho krkavici. Kdykoliv za to zatáhneme, začnou se hýbat. Kdybychom to utrhlí nebo uřízli, roztrhá mu to stěnu tepny na kousky a on vykrvácí, než to stačíme opravit.“

„Ježíši,“ pronesl Rasche a pohlédl na Schaefera.

„Zrentgenovali jsme to, prohlédli jsme to všemi možnými způsoby, ale dovnitř jsme se nedostali a nevíme ani, jak to pracuje. A ted', detektive,“ prohlásil doktor, „nevadilo by vám, kdybyste mi řekl, co to je, sakra, za věc?“

„Rád bych, doktore,“ řekl Rasche popravdě, „ale přísahám Bohu, že nevím.“

10

Trvalo mu patnáct minut, než přesvědčil doktora, že neví, co ta věc na Schaeferově krku je ani jak se tam dostala.

Dalších patnáct minut mu trvalo dokončení papírování a čtyřicet cesta domů. I když slunce ještě neukázalo víc než pár paprsků na východě, ranní doprava byla již v plném proudu.

Rasche cestou neklel ani se nesnažil jet příliš rychle. Nepospíchal. Potřeboval spánek, ale věděl, že dokud bude mít před sebou tu věc na Schaeferově krku a dokud si bude představovat ty drápy, které mu popsal doktor, nezamhouří oka... Při cestě měl dostatek času na přemýšlení, ale na nic užitečného nepřišel. Jen se mu stále vybavovaly prstence krve, Schaeferovo padající tělo a znetvořené mrtvolý na policejní střelnici.

Zanechal Schaeferovo auto na obrubníku a unaveně se táhl ke svému potměšnému domu.

Zjistil, že Shari a děti ještě spí. Alespoň že se na něj Shari nepokoušela čekat - neležela na gauči v obýváku před zapnutou televizí.

Chvilí byl v pokušení vyjít nahoru po schodech a ujistit se, že jsou všichni v pořádku, ale byla to hloupost, ještě by je mohl probudit.

Tady byli v bezpečí - alespoň stejně jako všichni ostatní v New Yorku.

Vešel do kuchyně, pouzdro se zbraní pověsil na kliku a našel láhev bourbonu - doufal, že mu doušek něčeho silnějšího pomůže usnout.

Bourbon. Generál Philips pil také bourbon. Co je, sakra, ten Philips zač? Pro koho pracuje? Ví, co se to tady děje, určitě alespoň zčásti - co má společného s těmi zabijáky?

Nějak s nimi byl spojený i Schaeferův bratr Dutch - a stejně tak i Schaefer. Toto nebyla žádná shoda náhod. Zabijáci odpravili partu Schaeferových nepřátel a pak i skupinu jeho přátel - v New Yorku se nedotkli nikoho, kdo by byl Schaeferovi lhostejný.

A čekali na něj v té budově - někdo tam na něj určitě čekal. Museli předpokládat, že se tam Schaefer po tom masakru na Twentieth vrátí.

Co se tam nahoře Schaeferovi stalo? Rasche ho takhle zmláceného ještě nikdy neviděl. A nos a čelist měl rozbité ještě předtím, než vylétl z pátého patra. A ta věc, co měl na krku - ví o tom Philips něco?

Co to Philips říkal? „Milují horko ... Je to pro ně zábava“

Zábava?

„To zní, jako by to byl Americký pohár nebo tak,“ zamumlal Rasche.

„Říkal jsi něco, miláčku?“ zeptala se Shari od dveří.

Rasche sebou trhl a málem rozlil whisky.

„Slyšela jsem tě přijít,“ řekla Shari. Měla na sobě svůj starý růžový froté koupací plášť.

„Promiň,“ řekl Rasche. „Nechtěl jsem tě vzbudit.“

„Stejně bych za patnáct minut musela vstávat. Tak co jsi říkal?“

„To nic,“ uklidnil ji Rasche a usrkl si whisky. Podíval se na hodiny a zjistil, že Shari měla s časem pravdu.

„Není trochu brzy na takové pití?“ zeptala se Shari.

„Ne,“ odpověděl Rasche, „je pozdě. Moc pozdě.“ Dopil zbytek sklenky.

„Chceš něco k snídani?“ zeptala se Shari a otevřela dvířka kuchyňské linky.

Rasche zavrtěl hlavou. „Za chvíli půjdu spát.“

„Máš den volna?“

„Beru si den volna. Byl jsem vzhůru celou noc.“ Podíval se na prázdnou skleničku a zpola plnou láhev a pak láhev zavřel a sklenku postavil do dřezu.

Ve městě bylo něco nebo někdo, kdo vyhodil Schaefera z pátého patra a zmasakroval tucet ozbrojených mužů - a podle Philipse to dělal pro zábavu.

Pro zábavu.

Ať to bylo cokoliv, nechtěl tomu čelit opilý pod obraz - a mohlo se to objevit kdykoliv. „Jedl jsi něco?“ chtěla vědět Shari.

„Jasně,“ zalhal Rasche.

Seděl a sledoval, jak si jeho žena připravuje snídani - cornflaky s mlékem. Když nejedl on, neobtěžovala se s vařením.

Někdy si přál, aby ho tolik nemilovala; kdyby ho někdy zabili, strašně by trpěla a na její utrpení myslel stejně nerad jako na svoji smrt.

Věděl, že by se měl trochu prospat, ale ještě na to nebyl připraven. Nebyl si jistý proč. Seděl u stolu, jako by na něco čekal - ale netušil na co.

Seděl stále na místě, když někdo začal bušit do předních dveří.

Rasche byl okamžitě na nohou, popadl pistoli a vykřikl: „Shari, běž nahoru k dětem, hned!“

Vyděšeně na něj pohlédla, ale nakonec se rozběhla ke schodům.

Rasche se s pistolí v ruce plížil ke dveřím.

Návštěvník stále klepal - ale jen klepal. Nikdo nerozbil tabule skla ve dveřích, nikdo nekopal do dveří, nikdo nerozlomil zámek, nikdo nevlezl dovnitř oknem. To vypadalo slibně - ale Rasche měl stále pistoli připravenou ke střelbě.

„Dobře, dobře, už jdu,“ křikl, když sahal na kliku.

Za bílým závěsem zakrývajícím skleněné dveře rozeznal obrysy dvou mužů; hlavní pistole opatrně odhrnul látku a podíval se na jejich tváře. Na jednoho neviděl, ale toho druhého poznal.

Schaefer.

Polovinu hlavy měl stále pokrytou obvazy, ale i tak se Rasche nemohl mýlit - byl to Schaefer. Rascheho unavený mozek chvíli nereagoval - co tady, sakra, Schaefer dělá?

Klepání pokračovalo a nakonec prolomilo Rascheho zmatené přemítání. S pistolí v ruce otevřel dveře.

„No konečně, Mácu,“ ozval se neznámý muž.

Byl to mladý černoch neurčité výšky a pokoušel se jednou rukou držet Schaefera na nohou, zatímco druhou klepal.

Schaefer byl bosý a na sobě měl stále zelené nemocniční pyžamo. Zakašlal. „Hej, Rasche“ prohlásil. „Zaplat' mu, jo?“

Rasche se podíval za ně na ulici, kde čekalo taxi.

Schaefer se dostal z nemocnice a sehnal taxi. Neměl žádné peníze, neměl žádné šaty, ale sehnal taxíka.

„Dáme ho na gauč,“ řekl Rasche taxikářovi.

Společně dopravili Schaefera na sofa v obývacím pokoji a podložili mu hlavu polštářem. Shariinou dekou mu přikryl bosé nohy. Dvacet dolarů z peněz na domácnost pokrylo jízdné i se spropitným - Rasche chtěl, aby taxikář co nejdříve zmizel, a tak nehledal drobné.

Když ho vystrčil ze dveří, spatřil nahoře na schodech Shari a ukázal jí, že je vše v pořádku. Shari sešla po schodech a spatřila jejich hosta. Když ho poznala, trochu se uklidnila, ale jeho stav ji spolehlivě udržel v nervozitě.

„Udělám trochu čaje“ navrhla.

Rasche si přitáhl ke gauči křeslo, posadil se na něj a podíval se na svého partnera.

Schaefer na tom byl pořád špatně - to bylo zřejmé hned u dveří. Měl obvazy na půltuctu místech a nedokázal mluvit bez kašlání - Rasche se domníval, že je to způsobeno tlakem zlomeného žebra na plíce. Ale stále byl při vědomí.

„Jak jsi se dostal z nemocnice?“ zeptal se Rasche. „Doktor říkal, že-“

„K čertu s doktorem,“ přerušil ho Schaefer.

Na chvíli ho ovládl krátký záchvat kašle.

Rasche čekal až ho to přejde.

„Tak co tu děláš?“ dožadoval se.

Schaefer zvedl ovázanou ruku. „Pár dní budu potřebovat pomoc,“ prohlásil.

„Pomoc?“ chtěl vědět Rasche. „Pomoc s čím?“

Schaefer zakašlal. „Potřebuji místo, kde budu moct přemýšlet a udělat nějaké věci. V té zatracené nemocnici nemůžu dělat vůbec nic a je to tam samý federál,“

„Ale, Schaefer, jsi celý rozmlácený...“

„Proto jsem taky, kurva, nešel domů, Rasche,“ řekl Schaefer a zvedl hlavu. „Ještě se o sebe nedokážu postarat sám. Sakra, Rasche.“

„To je pravda. Takhle domů nemůžeš...“ souhlasil Rasche nejistě.

„Tak můžu zůstat, nebo ne?“

„Samozřejmě, že můžeš, Schaefer, ale co chceš dělat za věci? Chci říct, že nejsi ve stavu, abys...“

„Najdu toho hnusného zkurvysyna, co udělal...“ přerušil ho Schaefer, načež ho znovu přepadl záchvat kašle. Rasche opět trpělivě čekal, než se uklidní.

„Najdu ho,“ prohlásil Schaefer, „a budu ho kopat do ty jeho hnusný prdele celou cestu odtud až do Jersey,“

Ve dveřích z kuchyně se objevila Shari a v ruce držela hrnek. „Já...já...udělala jsem ti trochu čaje, Schaefer. Já...“ Schaefer se již posadil, aby trochu zastavil kašel a vzal si šálek.

„Díky, Shari“ prohlásil.

Z chodby se ozval hlas.

„Ty jo, podívej se na jeho krk!“ řekl chlapec. „Je celej od krve!“

„Bezva!“ odpověděl mu druhý hlas.

Rasche vzhlédl a spatřil ve dveřích své dva syny zírající na Schaefera.

Měli pravdu; z té věci na Schaeferově krku opět prýštila čerstvá krev. Pravděpodobně to způsobil záchvat kašle.

„Prosím, miláčku,“ řekl Rasche, „mohla bys odvést kluky pryč?“

Shari ho poslechla a odvěkla dvojici do kuchyně na snídani.

Když byli pryč, zeptal se Rasche Schaefera: „Co ta věc na tvém krku? Musíme ji dostat pryč, než tě zabije.“

„Myslím, že tam není proto, aby mě zabila,“ odpověděl Schaefer. „Alespoň prozatím.“

„A proč?“

„Myslím, že mě označovali,“ prohlásil Schaefer. „Asi chtějí vědět, kde jsem.“ Ušklíbl se, zakašlal a kysele pokračoval: „Myslím, že se tomu bastardovi líbím,“

11

Schaefer, přemítal Rasche, je opravdu tvrdý chlapík.

Kdyby mě takhle zmlátili a pak ještě vyhodili z pátého patra, uvažoval, strávil bych další dny srkáním kuřecí polévky a sledováním opakování Lodě lásky.

Schaefer jen toužil vrátit se do akce.

Oba prospali většinu dne a večer ještě odpočívali; Rasche dojel do nemocnice a přemluvil sestru, aby mu vydala Schaeferovo oblečení a peněženku, zastavil se v jeho bytě pro nové šaty a pak se snažil získat souvislou představu o tom, co se předcházející den Schaeferovi přihodilo. Diskutovali o tom, co je to, odkud to přišlo a co to chce - vše to byly samozřejmě jen jejich dohady, ale Schaefer se mohl opírat o svůj poslední rozhovor s Dutchem.

Myslel si, že ta věc je lovec. Ten, o kterém mluvil Dutch - pravděpodobně přímo ten, s kterým se Dutch setkal; vždyť, kolik jich mohlo být?

Schaefer řekl Raschemu, že to nebyl člověk, ale uznal, že si ho nestačil důkladně prohlédnout. Byl s ním jen několik sekund ve špatně osvětlené místnosti; Rasche to nekomentoval.

Ale Dutch na něj narazil ve Střední Americe a teď byl v New Yorku.

No, měl sedm nebo osm let, aby našel cestu na sever. Možná již dostal Dutche a teď šel po jeho rodině. Nebo se možná Dutchevi podařilo uniknout a ten zabiják si s ním Schaefera spletl.

V každém případě se Schaefer domníval, že si s ním pohrává, že s ním hraje hru na kočku a myš. Zabil Schaeferovu přirozenou kořist v budově ve městě, jeho spojence na policejní střelnici a teď si ho označil.

Schaefer se domníval, že ho z té budovy nevyhodil úmyslně; byla to skutečně nehoda. Neobtěžoval se dojít si pro něj dolů, protože chtěl, aby hra ještě pokračovala, a nechtěl ho zabít, když byl bezmocný.

Chtěl se bavit při honu na něj.

Vše to byly jen dohady a slova, ale to bylo vše, co Schaefer a Rasche dokázali první večer.

Ale dalšího rána vstali časně a vyrazili Schaeferovým autem na Manhattan.

Zatímco se Rasche proplétal hustým newyorským provozem, Schaefer plánoval další postup. „Nemůžeme tomu zabijákovi ponechat veškerou iniciativu,“ řekl Schaefer. „Musíme ho vystopovat a dostat ho, když bude nepřipravený.“

„A jak to, sakra, asi máme udělat?“ zeptal se Rasche.

„Musíme o něm získat více informací,“ prohlásil Schaefer. „Musíme najít Philipse. Ví toho mnohem víc, než nám řekl -je v tom nějak zamluvený. Věděl, že je ta věc ve městě. A skrývá i něco o Dutchovi. Ví o něm něco, co já ne. Cítím to.“

„Já cítím, že pokud tohle všechno nepovíme McCombovi, bude po nás.“ reagoval Rasche. „Podívej, Schaefer, netlačil jsem na tebe, protože vím, že máš své důvody, ale musím vědět, proti čemu stojíme. Já toho zabijáka tam nahoře neviděl, ty ano - musíš mít nějakou představu, co se to tady děje. Dobrá, takže je to nějaký druh superlovce - kdo ho poslal? Proč šel po tvém bratrovi? U koho si to rozházel? U mafie? U teroristů? U nějaké cizí vlády? U tělesné stráže Franka Sinatry?“

„Co když to nebyl nikdo z nich?“ řekl Schaefer. „Chceš pravdu, Rasche? Pravda je, že nevím. Může to být nějaké zdivočelé zmutované zvíře; může pocházet z jiné planety. Možná je v tom Philips namočený, protože je to nějaký nepovedený vojenský biologický projekt? Já prostě nevím“

Rasche začal klást další otázku, ale pak se zarazil. Jestli to Schaefer nevěděl, další otázky byly zbytečné.

V policejní budově nemuseli McComba vůbec shánět. Jakmile vešli, spatřil je a vyřítil se na ně se zaťatými pěstmi.

„Tady jste!“ zavyl. „Že jste se vůbec uráčili přijít!“

„Mohl jste zavolat-“ začal Rasche. „Měl jste zůstat v té ztracené nemocnici, kam patříte, Schaefer! Já vás varoval! Šéf mi šlape na paty a je mu divné, proč se jeden z mých detektivů procházel kolem místa činu uzavřeného federály!“

„Nechtě to být, McCombe,“ přerušil ho Schaefer.

„Snad *kapitáne* McCombe, detektive,“ zavrčel McComb. „Do mé kanceláře. Okamžitě.“

Nikdo z nich nevěnoval Raschemu pozornost -a to mu vyhovovalo. Příkaz byl určen přímo Schaeferovi a Rascheho tam zřejmě nepotřebovali.

Nijak se netoužil dostat do křížové palby. Vyrázil směrem ke svému stolu připraven se otočit, kdyby na něj McComb nebo Schaefer zavolali.

Žádný z nich tak neučinil; místo toho oba muži vpochodovali do McCombovy zvukotěsné kanceláře.

McComb za nimi zabouchl dveře a otočil se k detektivovi.

„Řeknu to jednoduše,“ začal, „protože se nezdá, že byste mi příliš rozuměl. Takže, stůjte mi v cestě a můžete si hledat práci. K čertu, obviním vás z-“

„Chci mluvit s Philipsem,“ přerušil ho Schaefer. „Chci si potvrdit-“

„Vy mě neposloucháte, Schaefer!“ zařval McComb.

Schaefer se zarazil a McComb pokračoval. „To není oficiální vyšetřování. Pro vás v tom nejsou žádní federálové. Žádný Philips neexistuje. Nikdo vám nepotvrdí ani hovno.“

„A ta mrtvá těla ... jak to chcete vysvětlit?“ dožadoval se Schaefer. „Sebevražda? Vystříleli veškerou municí a pak se sami stáhli z kůže?“

„To není váš problém, Schaefer,“ zavyl McComb, „ani můj. Je to federální případ a vy prostě držte svůj zkurvenej nos-“

„Podívejte, McCombe,“ přerušil ho znova Schaefer. „Chci mluvit s Philipsem. Je to osobní, jasné? Možná, že to nemá s celým případem nic společného -jde o mého bratra.“

„Už jsem vám řekl, že Philips neexistuje,“ odpověděl zuřivě McComb.

Schaefer byl chvíli zticha a pak pokračoval. „V pořádku, neexistuje. Tak mě nechtě promluvit s výplodem mé zatracené představivosti!“

„Jestli chcete s někým mluvit o vašich osobních věcech, Schaefer, tak je to vaše věc. Dělejte si to ve volném čase -já kvůli vám generála otravovat nebudu.“

„Jste mé jediné spojení na něj, vy idiote!“

McComb na něj chvíli jen tiše zíral.

„Jak jste mne to nazval?“

„Podívejte, McCombe, já s ním musím mluvit!“

„Hovno, Schaefer,“ opáčil McComb. „Poslouchejte. Ted' zavřete hubu a dáte mi své slovo, že se budete držet dál od federálů, od Twentieth Street a od té zatracené budovy, a můžete jít-“

„Jděte k čertu, McCombe,“ prohlásil Schaefer. „Kde najdu Philipse?“

„Dobře, tak to bysme měli,“ reagoval McComb. „Skončil jste, Schaefer, jdete na ulici. Na tomto oddělení již nepracujete.“ Popadl sluchátko a zařval. „Dejte mi službu. Chci-“

Než stačil dokončit větu, dopadla na telefon Schaeferova pěst a rozdrtila plastik a obvody.

„Spojení přerušeno“ pronesl Schaefer. McComb jen zíral na zničený přístroj a sluchátko stále svíral v ruce.

Pak ho Schaefer popadl za klopky jeho saka, zvedl ho a vrazil ho zády na knihovnu; zem kolem nich se pokryla zákoníky a starými hlášeními.

„Poslouchej,“ pronesl Schaefer klidně. „Možná bys mě dokázal vyhodit, jak si myslíš. Možná bych šel i sedět. Ztratil bych penzi a šel na šest měsíců za mříže. A víš, co by se stalo pak?“

Čekal, zatímco na něj šokovaný McComb v hrůze zíral; pak si Schaefer sám odpověděl.

„Pak bych se mohl rozčítit“ prohlásil.

McCombovi se podařilo zašilhat ke dveřím, ale nezachytil žádnou známku blížící se záchrany. Nechal si tuto kancelář přebudovat podle vlastních požadavků tak, aby poskytovala absolutní soukromí -nechtěl, aby důstojníci zaslechli nějaké důvěrné záležitosti.

Ted' toho litoval.

Pohlédl zpět na výraz na Schaeferově tváři. Viděl obvázaný nos a čelist, ale ze všeho nejvíc viděl chladné modré oči.

Něco v nich vypadalo mrtvě, napadlo McComba - a Schaefer mluvil pravdu. Nebyl rozčilený.

Ještě ne.

„Ježíši“ vypravil ze sebe McComb. „Podívejte, říkám vám pravdu - Philipse nikdy nenajdete. Nepatří do armády ani do speciálních oddílů nebo do CIA. Je to nějaký armádní expert na volné noze, který nemá vůbec existovat. A přísahám, že opravdu nevím, co se to tu děje. Nic mi neřekl, jen jsme dostali rozkaz, abychom tam nikoho nepouštěli. Měli jsme provést normální ohledání místa činu a pak na to zapomenout! Vůbec nic mi neřekl!“

„Ne?“ Schaefer ho pustil; kapitán natáhl ruce a v neúspěšném pokusu o udržení rovnováhy vysypal další šuplík, načež se rozplácl na hromadě složek.

„Můžete ho kontaktovat?“

„Už ne,“ řekl McComb. „Měl jsem telefonní číslo, ale bylo odpojeno.“

„Takže vám nevěří. Chytrý muž,“ pronesl Schaefer. „Asi budu muset zkusit něco jiného.“

Vypochodoval z kanceláře, než se McComb mohl pohnout, aby ho zastavil - ne, že by kapitán mel něco takového v úmyslu.

Pochodoval dál kanceláří detektivů.

Rasche vyskočil a následoval ho.

Na chodníku před budovou se Schaefer otočil a všiml si ho.

„Dobře,“ prohlásil. „Alespoň ušetřím za taxík.“

Rasche se chtěl zeptat, co se stalo u McComba a jestli ještě mají práci, ale výraz na Schaeferově tváři ho od toho odradil; raději šel pro auto.

Nakonec si mohou promluvit po cestě.

Za okamžik zastavil u chodníku; Schaefer nastoupil, zabouchl za sebou dveře a prohlásil: „Kennedy,“

„Kennedy?“ Rasche se na něj překvapeně podíval. „Kriste, Schaefer, chceš říct, že to má něco společného s atentátem? Bylo to přece jen CIA? Vždycky jsem si myslel, že je to jen další bláznivá teorie o spiknutí-“

„Kennedyho letiště“ řekl Schaefer.

„Ach,“ vydechl Rasche. Zařadil rychlost a vmísil se do provozu směrem na Queens. Byl příliš vyveden z míry, než aby něco říkal. Jeli po Williamsburg Bridge, když se zeptal: „Tak co McComb říkal?“

„Nic,“ prohlásil Schaefer a dál se díval z okna.

„Nevyhodil nás?“

Schaefer pokrčil rameny. „Tebe ne.“

Vjeli na Brooklyn-Queens Expressway.

„Takže jedeš na letiště?“ zeptal se Rasche.

Schaefer se neobtěžoval s odpovědí.

„Bez zavazadel?“

„V zavazadlovém prostoru. Vozím tam kufr.“

Rasche se ušklíbl. Byli v Schaeferově autě a tohle mu bylo podobné - vždy připraven na katastrofu.

A samozřejmě se o tom nezmínil dřív, aby tak ušetřil Raschemu cestu do jeho bytu.

Rasche jel dál a zatočil na Long Island Expressway. „Takže někam letíš?“

Na to se odpovědi také nedočkal.

„Washington?“ zeptal se Rasche. „Máš Philipsovu adresu?“

Schaefer zavrtěl hlavou. „Střední Amerika.“

Rasche dupl na brzdy. „Střední Amerika! Přeskočilo ti?“

Za nimi začaly troubit klaksony, atak zajel ke krajnici.

„Jed' dál,“ řekl Schaefer.

„Řekni mi, co se děje, nebo znovu zastavím,“ prohlásil Rasche, když se znovu zařadil do pruhu.

„Dutch mi řekl, že ta mise, kde ztratil své lidi, byla ve Střední Americe. Myslím, že si toho pamatuji dost na to, abych zjistil, kde to bylo,“ řekl Schaefer a skrčil první ze tří vztyčených prstů. „Takže, pokud je to ten samý zabiják, jednou tam byl. Je to tak?“ Rasche váhavě přikývl.

„Philips říkal, že milují horko - a ve Střední Americe je větší horko než v pekle. Možná tam mají něco jako domov.“ Další skrčený prst.

„To je to dost slabé, Schaefer“

„A nakonec,“ pokračoval Schaefer, „proč se Carr s Lambem setkali v té budově? Možná, že mezi sebou plánovali uzavřít mír. A proč? Protože měli společného nepřítele. A to koho? Mohl to být kartel Cali nebo La Costa. Chtěli začít tam, kde skončili hoši z Medelínu. Carr a Lamb chtěli odříznout Kolumbijce a těm se to nelíbilo. To je první motiv, který dává trochu smyslu. Kolumbijci dovážejí hodně svého kontrabandu ze Střední Ameriky - hlavně Cali. Možná tu existuje nějaká souvislost. Možná si toho zabijáka najali. Pokud ne, tak ho tam možná jen našli -nebo on našel je.“ Schaefer pozvedl zaťatou pěst.

„A možná, že je to jen shoda náhod!“

Schaefer pokrčil rameny. „Možná. Ale je to nejlepší možnost, kterou bez Philipse mám. Tam dole se před osmi lety stalo něco, co nějak souvisí s Dutchovou misí, vraždami, Philipsem, tou věcí v budově -se vším. To jediné mi dává smysl“

„Mne to žádný smysl nedává,“ protestoval Rasche. „Ten zabiják teď není ve Střední Americe. Je tady v New Yorku!“

„Jo,“ vyprskl Schaefer, „ale kde? Tohle je velké město, Rasche - to víš stejně dobře jako já. Jestli chceme tu věc najít, potřebujeme nějakou stopu“

„A ty si myslíš, že nějakou najdeš ve zkurvené Střední Americe?“

Schaefer neodpověděl. Byli v púlce Van Wyck Expressway, když se Rasche opět ozval. „Když jsme ještě pracovali na narkotikách, dostali jsme pár velkých zvířat - i pár Kolumbijců. Jestli se dostaneš některému z našich companeros do rukou, seškrábou ti opálení břitvou.“

„Seru na ně,“ odpověděl Schaefer.

Ted' byla řada na Raschi, aby neodpovídal; dojel k letišti a hledal vhodný terminál.

Nakonec se rozhodl, že American Airlines postačí.

„Jak to budeš platit?“ zeptal se, když hledal místo na zaparkování. „Myslíš, že ti McComb odsouhlasí fond oddělení?“

„To určitě,“ prohlásil Schaefer. „Mám s sebou kreditky. Napíšu to na plastik a o placení se budu starat, až přijde účet.“

„Schaefer, to je-“

„To je moje věc, Rasche.“

S tím Rasche nemohl polemizovat, a tak se o to ani nepokoušel.

Schaefer vytáhl svůj pohotovostní kufr. „Poslouchej, Raschi, než to skončí, odvez Shari s dětmi pryč z města. Ať zůstane u rodičů nebo tak něco - řekni jim, že jsou to prázdniny. Řekni jim cokoliv, ale odvez je pryč.“

„Tohle je velké město, Schaefer...“

Schaefer zavrtěl hlavou. „Mám pocit, že se tu stane něco ošklivého, vedle čeho budou naši kolumbijští přátelé vypadat jako postavičky z pohádky pro mrňata,“ Dotkl se obvázaného krku. „Jestli si mě to vybralo, protože jsem Dutchův bratr, tak to není jen shoda náhod. Možná to šlo po Carrovi a Lambovi, protože jsem je chtěl já. Možná to přišlo na Twentieth, protože jsem polda. Jestli je něco z toho pravda, tak si to může usmyslet, že by byla legrace dostat i tebe, partnere. A jak jsi řekl, já jedu do Střední Ameriky, ale ten zabiják je stále tady v New Yorku. Tak vypadni z města, Raschi. Ty a celá tvoje rodina. A jed'te někam, kde je zima.“

Pak se otočil a téměř vběhl do terminálu.

Rasche ho sledoval. Nos, čelist a jednu ruku měl stále v obvazech, ale pohyboval se, jako by se nic nestalo.

Když se ztratil v letištním davu, Rasche nastoupil do auta a nastartoval motor.

Chvilí jen seděl a přemýšlel a pak se zařadil mezi ostatní vozy.

Měl ušetřeno pár dní dovolené. Neplánoval, že si ji vybere takhle brzo, a McComb z toho také nebude nadšený. Na oddělení neměli příliš rádi neohlášené dovolené, ale možná, že dovolená Shari prospěje, uvažoval.

Možná prospěje jim všem.

A také bude skvělé, uvažoval, když si z čela otíral pot, odjet někam, kde je chladno.

12

Generál Philips se podíval na poslední předpověď počasí a zamračil se.

Vlna horka stále trvala. Léto končilo, ale horký, vlhký vzduch nad městem se nehýbal a teploty přesahovaly devadesátku.

Ukazatel znečištění se pohyboval ve zdraví nebezpečné zóně, ale nevítané návštěvníky New Yorku to vůbec nezajímalo; sakra, podle Dutche nosili ty své masky - pravděpodobně především aby nedýchali místní vzduch.

Ale pokud by chtěli, byli by toho jistě schopní.

Zdálo se, že mohou dělat cokoli, co se jim zachce. Záznamy z radarů vykazovaly stále tu stejnou nepřírozenou interferenci - ne, že by to ve skutečnosti potřeboval; stačilo jen zapnout televizi bez kabelové přípojky a podívat se, jestli je stále ještě špatný příjem. Philips si byl i přes všechno to blábolení vědců jist, že to způsobují ty zatracené mimozemské lodě.

Jediným pozitivním bodem byla policejní hlášení - ke třetímu masakru zatím nedošlo.

Alespoň ne k takovému, o kterém by na policejním oddělení věděli - kdo mohl vědět, jaké strašné hororové scény se skrývají na nějaké zastrčené půdě? Bylo to velké město a uplynulo již mnoho času od dob, kdy se jeho obyvatelé zajímali o své sousedy.

Samozřejmě, ty věci nechaly své oběti většinou několikrát vystřelit, aby to bylo zajímavější, a to by už nějakou pozornost přitáhnout mohlo.

Takže možná opravdu již znovu neudeřili.

Ale pokud tomu tak bylo - tak proč? Na co čekali?

Philips přečetl souhrn a pokračoval dál vlastním hlášením - většinou to nechával na svých podřízených, ale v tomto případě nechtěl nic zanedbat.

Zapečetění scény na Twentieth Street jim činilo jisté problémy - to nebylo žádné překvapení. Řekne svým hochům, aby si pospíšili, a nechá ho znovu otevřít. Dokud budou mít místní poldové ve sklepe stopy po tom masakru, nikdy nedají pokoj.

A otravování těch věcí by přineslo jen další mrtvé lidi. Jediný způsob, jak jednat s těmi monstry, byl ignorovat je. Ať si užívají. Až budou mít dost, vrátí se domů.

To mu připomnělo Dutche a jeho bratra; začal se probírat hlášením a hledal nějakou zmínku o Schaeferovi. Philips si byl jist, že se ten tvrdohlavý zkurvysyn jen tak nevzdá.

Všiml si Schaeferova jména a zarazil se.

„Zatraceně.“

Kapitán McComb nařídil propustit detektiva Schaefera z newyorského policejního oddělení. Svaz protestoval, ale momentálně byl Schaefer zproštěn služby.

To ho jen povzbudí v honbě za vrahem ze střelnice a teď k tomu bude mít veškerý čas, který potřebuje a to bez papírování nebo policejních předpisů.

Ten idiot McComb.

Stiskl tlačítko.

„Perkinsi,“ řekl. „Svolejte oddíl a pošlete je pro detektiva Schaefera“

„Anopane,“ odpověděla vysílačka.

„Ujistěte se, že jsou ozbrojeni - možná nepůjde dobrovolně. A varujte je, s kým mají co do činění.“

„Ano pane,“

Philips se vrátil zpět ke zprávě.

Detektiv Rasche si vybral dovolenou a McComb to schválil - nakonec, jeho partner byl pryč a on si může klidně trochu odpočinout, než mu najdou někoho nového.

Pomáhá Rasche Schaeferovi? Chystají ti dva něco, co by mohlo způsobit potíže?

„Zatraceně,“ zamumlal Philips a odhodil zbytek cigarety vztekle do koše.

Další hodiny strávil procházením hlášení a čtením o každé nevyřešené vraždě, která se odehrála v New Yorku nebo v severním New Jersey od počátku vlny veder. Právě končil, když se ve dveřích objevil jeho asistent Perkins.

„Pane?“ zeptal se.

Philips odsunul hlášení stranou.

„Nemůžeme Schaefera lokalizovat,“ prohlásil pobočník. „Od chvíle, kdy ho McComb vyhodil, jej nikdo nespátl - nebyl v policejní budově, ani v akademii na Twentieth, nikde. Není ve svém bytě a poštu si nevybral alespoň dva dny. Není ani v domě detektiva Rascheho v Queens. Nebo pokud ano, neotvírá dveře a nebere telefon.“

Philips na něj chvíli zíral.

„Do prdele.“

Znovu si to promyslel a prohlásil: „Dobrá, vyhleďte po něm pátrání. Když se budou ptát na důvod, řekněte jim, že uniká před stíháním za napadení a že je hledán kvůli svědectví při vyšetřování vraždy. Prohledejte jeho byt. Zkontrolujte telefonní záznamy, bankovní záznamy, kreditní karty, všechno. Najděte ho. A najděte i Rascheho - pokud někdo ví, kde Schaefer je a co má v úmyslu, je to Rasche.“

„Máme Rascheho přivést?“

Philips si zamnul vousy.

„Ano,“ rozhodl. „Kdybychom ho vyslechli a propustili, varoval by Schaefera.“

Perkins přikývl. „A pokud s námi nebude chtít spolupracovat?“

„Do prdele,“ opakoval Philips. „Podívejte, přiveďte mi Rascheho, ale nepomačkejte ho; chceme, aby s námi spolupracoval, a tak na něj budeme hodní.“

„Anopane,“ Perkins zasalutoval, otočil se a odešel.

Philips se za ním rozmrzele díval. Celá ta věc smrděla. Takhle to vůbec nemělo být. Ve městě řádila monstra a Philips se je nesnažil zastavit; místo toho se snažil chytit pár správných chlapů, kteří se snažili chránit své domovy a rodiny.

Ale muselo to tak být. Monstra nešla zastavit. Přinejlepším mohl doufat, že se nerozčílí a že se mu podaří jejich přítomnost utajit a tím pádem nepropukne panika, nikdo se s nimi nepokusí bojovat, nebude nekonečné obviňování, kdo mohl čemu nezabránit, nebude vyšetřování v kongresu ani u nezávislých vyšetřovatelů, kteří by ve věci boje s vetřelci nijak nepomohli, ale odhalili by každou tajnou vládní operaci.

Možná bylo chyťtejší hned na začátku vybudovat celou nezávislou skupinu pro kontakt s vetřelci a nepoužívat stávající struktury; ale tehdy před osmi lety nikdo nevěděl, jak rychle musí reagovat nebo co vlastně mají dělat. Znělo lépe vzít kousek ze všeho, co již existovalo - CIA, FBI, NSA, ze všeho.

Což znamenalo, že jestli hovno narazí do větráku a reportéři začnou obracet kameny, najdou špinavé prádlo všech větví.

Zcela nová tajná operace by byla lepší.

Při pohledu zpět bylo vždy vše hned jasné.

„Pane?“

Perkins stál znovu ve dveřích a Philips na něj s očekáváním pohlédl.

„Radisté hlásí, že se objevila jakási anomálie -něco se oddělilo od hlavní skupiny a míří na jih.“

„Kriste, co teď?“ Philips vstal. „Ukažte mi, co máte?“

Sledoval Perkinse ven.

Za dvacet minut již sledoval fax radarového obrazu, na kterém bylo něco jako roj hmyzu, což by obyčejné vybavení ani nezaregistrovalo a normálně, pokud by si toho někdo všiml, by to bylo považováno za mrak nebo poruchu.

Až na to, že se tento roj včel nebo mrak pohyboval jižním směrem rychlostí šest set mil za hodinu.

Philips zíral na fax.

„Šest set,“ zamumlal. „Odkdy létají kosmické lodě podzvukovou rychlostí?“

„Nelétají, pane,“ odpověděl technik. „Všechny předchozí stopy byly vždy nadzvukové rychlosti.“

„Tak co tahle věc, sakra, dělá?“

„Nevíme, pane,“ odpověděl technik. „Jen ... no, přibližně takovou rychlostí létají cestovní linky.“

„Philips vzhlédl od papíru. „Takže je to zatracené linkové letadlo?“

„Ne, pane, to není,“ pokračoval technik, „ale ... no, může to být nějaký druh stínu nebo ozvěny. Zabýváme se tu věcmi přesně na hranici možností našeho vybavení“

„Takže vůbec nemusí souviset s našimi nezvanými hosty?“ zeptal se Philips.

„To bych rád věděl, pane,“ odpověděl. „Opravdu bych to rád věděl.“

„Já taky,“ pronesl Philips a odhodil papír stranou. „Kdyby tak někdo věděl, co mají ty věci za lubem!“

13

Rasche vjel do brány a zastavil na parkovišti motelu.

„A jsme tady,“ pronesl vesele. „Náš dočasný domov“

„Můžeme se teď jít vykoupat do bazénu?“ zeptal se Steven ze zadního sedadla.

„Později,“ odpověděla Shari.

Rasche zaparkoval přesně před pokojem 112; volné místo přímo před jejich pokojem.

Chlapci okamžitě vyskočili ze dveří, ale Rasche ještě chvíli seděl za volantem a prohlížel si bíle namalované zdi a růžové dveře. „Je to tu trochu ošuntělé, co?“ „To je v pořádku,“ odpověděla Shari. Nahnula se k němu a stiskla mu ruku. „Díky.“

Rasche se k ní zmateně obrátil. „Za co díky?“

„Za to, žeš nás sem přivezl. Za prázdniny“

„Hej,“ ozval se Rasche, „myslím, že jsme si to už zasloužili. A je na čase, aby kluci viděli vodopády.“

„Taky si myslím,“ souhlasila Shari. Zaváhala. „Nemá to nic společného, vždyť víš, s tím Schaefovým zraněním?“

„No, on vlastně...,“ začal Rasche, ale pak se zarazil.

„Miláčku, jsem ženou poldy už dost dlouho. Neposlouchala jsem vás a nechci znát detaily, ale viděla jsem, jak Schaef vypadal - něco se mu stalo.“ Otrásla se. „Muselo jich být hodně. Takhle ho zbít!“

„Nezmlátili ho, vypadl z okna,“ řekl Rasche. „Z pátého patra.“

„A pak utekl z nemocnice, přišel přímo k našim dveřím a celý den jste spolu mluvili,“ dodala Shari, „pak jste šli spolu do práce a ty ses vrátil za chvíli bez něj a řekl jsi, že jedeme na dovolenou a co říkám Niagarským vodopádům ... Miláčku, máš potíže?“

Rasche se jí podíval do očí a přiznal: „Nevím.“

„Je Schaef v pořádku?“

„To také nevím. Přísahám, Shari. Moc rád bych to věděl,“ Naklonil se k ní a políbil ji na tvář. „Nedělej si starosti,“ řekl. „Všichni budeme v pořádku. Jen odpočívej a bav se“

„Určitě?“

„Absolutně.“

Něco zabušilo na okénko, a když se otočil, spatní tvář svého mladšího syna nalepenou na okno. „Pojďte ven!“ zakřičel. Rasche se usmál a otevřel dveře.

O hodinu později se již Shari a chlapci koupali v hotelovém bazénu, ale Raschemu se ve vodě příliš nelíbilo. I přes to, co řekl své ženě, se nedokázal zcela uvolnit; musel stále myslet na práci.

Vstal, osušil se a zamířil do pokoje.

V New Yorku řádl nějaký nadlidský zabiják a on se tu válel s rodinou na dovolené. To mu prostě nepřipadalo správné.

A Shariiny otázky mu stále zněly v uších. Měl potíže? Jak velké?

Byl Schaefer v pořádku?

Schaefer byl někde ve Střední Americe a Rasche od něj od chvíle, kdy odjel, nedostal žádnou zprávu.

Rasche, samozřejmě, nechal na oddělení adresu, kam jede, a když se ubytovali, zavolal zpátky a nechal u služby číslo pokoje a název a telefonní číslo hotelu; kdyby se něco stalo, zavolali by mu...

Zavolali by?

No, ne, nezavolali by. Nebyl to jeho případ. Nebyl to ani Schaeferův případ. A kdyby volal Schaefer a ptal by se po něm, muž v ústředně by mu pravděpodobně řekl: „Nejsem žádný váš ztracený záznamník,“ a zavěsil by.

Rasche se při oblékání zamračil. Možná, napadlo ho, bych se pro případ, že by Schaefer zavolal, měl vrátit do města. Shari s chlapci by tu mohla zůstat, tady byli v bezpečí. Případně by mohli jet k její matce do Elmiry.

Samozřejmě, měli jen jedno auto a Shari nerada řídila - žila v městě již dlouho. Když musela, řídila docela dobře, ale neměla to ráda. Když si zapínal pásek, zavrtěl hlavou. Byla to hloupost; začínal být paranoidní a bál se duchů. Federálové toho zabijáka dostanou, ať je to kdokoliv nebo cokoliv. Bylo zřejmé, že ví, co se děje; Philips jim řekl, aby počkali pár týdnů a vše se urovná, a Rasche musel uznat, že má pravděpodobně pravdu. Schaefer lovil divoké husy; chvíli se bude potloukat v džungli a pak se vrátí domů.

Tou dobou bude již vše vyřešeno, Schaefer požádá o přezkoumání, svaz ho podpoří a on dostane svou práci zpátky. Vše bude jako dřív. A za osm let odejde Rasche do důchodu, dostane penzi a pak se s Shari sbalí a odjedou do Portlandu nebo Anchorage.

Sedel na posteli a právě si zavázal tkaničky, když zaslechl venku kroky; vzlhl.

Za zataženými závěsy na oknech spatřil obrysy dvou mužů - dvou velkých mužů.

Kroky se zastavily a Rasche odhadoval, že se muži zastavili u jeho dveří.

Najednou znervózněl. Sáhł do dolního šuplíku malého nočního stolku a nahmátl svou pistoli - přivezl si ji s sebou, ale nepředpokládal, že ji bude potřebovat.

„Sto dvanáct,“ řekl jeden z mužů tiše. Jeho hlas byl přes dveře tloušťky papíru jen stěží slyšitelný. Rasche ztuhl. „Zaklepeme?“

„Stejně je asi pryč,“ řekl druhý. „Možná bysme na něj měli počkat“

„Nejdřív se podíváme, jestli není uvnitř.“

Muži nemohli tušit, jak jsou dveře tenké, ale Rasche slyšel všechno.

Šli po něm. Kdo jsou?

Kdyby to bylo něco oficiálního, kdyby ho potřebovali na oddělení, zavolali by nebo by nechali vzkaz - takže to musel být někdo jiný.

Jako ten, kdo stál za oběma masakry.

Přes záclony vypadali jako obyčejní lidé a ne jako osm stop vysoké monstrum, o kterém mluvil Schaefer. Ale to monstrum přece nemohlo jednat samo. A možná, že měl Schaefer halucinace, možná ho omámili drogami. Proč to Rascheho nenapadlo dřív?

Krátký okamžik probíral své možnosti. Mohl tu sedět a nechat je přijít dovnitř, ale jestli to byli zabijáci, kteří ho přišli zaživa stáhnout z kůže, protože byl Schaeferovým partnerem, byla by to sebevražda. Mohl začít střílet - zkontroloval zbraň, ano byla nabitá - ale pokud to nebyli zabijáci, byla by to katastrofa.

To nejlepší, co mohl udělat, bylo vůbec tu nebýt.

Rozběhl se do koupelny a modlil se, aby okno šlo otevřít.

Šlo; v okamžiku, kdy se ozvalo zaklepání, se jím již protahoval a přál si, aby se udržoval v lepší formě. Nebyl by to takový boj; opravdu musí pár kilo shodit.

Za chvíli stál na špatně udržovaném pruhu asfaltu mezi zadní zdí motelu a vysokým dřevěným plotem. Nedaleko stála popelnice, z které se linul zápach shnilotiny. Slétaly se nad ni hejna much.

Rasche pokrčil s hnusem nos. Nebylo tu ani zdaleka tak horko jako dole ve městě, ale stačilo to, aby něco v odpadcích velmi uzrálo.

Skrčil se pod oknem a chvíli naslouchal. Nic neslyšel - muži ho nejspíš našťestí neslyšeli a domnívali se, že místnost je prázdná. Nevtrhli dovnitř, aby to zjistili; asi se nechtěli prozradit. Otočil se a vyrazil - šel rychle, ale neběžel - na druhou stranu směrem k recepci.

Musel zjistit, co se děje - a musel chránit Shari a chlapce.

A pak se vrátí do New Yorku, protože bylo jasné, že před tím, ať už to bylo cokoliv, neuteče.

Došel k zadním dveřím motelové recepce a vešel dovnitř. Snažil se vypadat nenuceně.

„Mám tu nějaké vzkazy?“ zeptal se. „Rasche, pokoj jedna-dvanáct?“

Recepční vzhlédl a pak se podíval do papírů.

„Ne, pane,“ odvětil.

Pak ty muže neposlal McComb, McComb by zavolal.

Ale znali číslo jeho pokoje a nemuseli se na něj ptát v recepci. Museli ho získat od někoho z oddělení, ale nikdo nevolal, takže to nebyla přátelská oficiální návštěva.

Rasche se nahnul a podíval se oknem na řadu pokojů; ti dva muži tam stále stáli. Jeden hlídal a druhý se opíral o zeď.

Jeich tmavé obleky vypadaly v této pastelové pasti na turisty zcela nepatřičně a to o to víc, že ani zde na severu nebyla právě zima - žádný rozumný člověk by si dnes kabát neoblékl.

Alespoň pokud by pod ním nechtěl něco ukrýt, například pouzdro se zbraní.

Určitě to nebyl nikdo místní, kdo by mu chtěl oznámit, že vyhrál pizzu zdarma.

Mohli to být federálové - ale pokud ano, tak to jistě nebyla přátelská návštěva, když si pro něj přímo a bez zavolání přišli. Rasche se musel dostat pryč a vrátit se do města, aby si vše vyjasnil - ale musel taky zařídit, aby byla Shari s chlapci v bezpečí. A také nechtěl nechat všechna zavazadla v pokoji.

„Díky,“ řekl recepčnímu. „Mohu si zavolat?“

Recepční ukázal na telefonní automat na protější zdi.

Rasche chvíli listoval žlutými stránkami pod telefonem a nakonec vytočil číslo místní půjčovny aut.

Když dostal odpověď, řekl: „Chci si najmout auto - můžete mi ho dovézt?“

„Kdy ho potřebujete, pane, a kde jste?“

„Potřebuji ho teď hned a jsem v motelu American Maid na Routě Thirty-one.“

Agent z půjčovny měl pochyby, ale Rasche trval na svém. Agent tvrdil, že momentálně nemají k dispozici žádná auta, ale nakonec připustil, že tam mají jednu dodávku, a po dalším vyjednávání přislíbil, že bude stát za dvacet minut na parkovišti motelu.

Když to Rasche vyřídil, vydal se k bazénu.

Shari na něj zamávala a starší chlapec Robert se ho pokusil pocákat; Rasche byl stopu nebo dvě z dostřelu.

„Shari!“ zavolal a zamával na ni.

Doplavala k němu a zachytila se okraje bazénu. Rasche si klekl.

„Poslouvej, miláčku,“ začal, „něco se přihodilo. Pamatuješ, jak ses mě ptala, jestli mám potíže?“

Přikývla.

„Zdá se, že je asi mám. Vracím se do New Yorku, abych zjistil, co s tím mohu dělat - najmu si vůz a náš nechám tobě. A myslím si, že by bylo dobré, kdyby ses s hochy sbalila a odjela někam jinam - do jiného motelu nebo možná dolů do Bufala za svou matkou. Zůstaňte tam tak ještě dva týdny - to bude, doufám, stačit,“

„Jsi...“

Zvedl ruku. „Jsem v pořádku, jen jsem obzvlášť opatrný, ano? Ale je tu ještě něco. Jestli při návratu na pokoj uvidíš někde v okolí chlapíka v obleku - nechod' tam. Jdi do recepcy a zavolej místní policii. Řekni jim, že tě ten muž obtěžoval a že si myslíš, že by mohl být nebezpečný. Nevrať se do pokoje, dokud ti poldové nedorazí. Rozumíš?“

„Samozřejmě ... ale jsi si jistý, že...?“

„Jsem. Miluji tě. Budeš opatrná, vid'?“

Vstal a rozhlédl se.

Žádná známka po najaté dodávce; žádná známka po mužích v oblecích. Bazén byl naštěstí na opačné straně recepcy a z pokoje 112 sem nebylo vidět.

Vyšel kousek k silnici, nenápadně se podíval směrem k pokoji a opět se vrátil.

Ti dva muži tam stále čekali.

Musí je odlákat, aby se Shari a děti mohly dostat pryč.

Za pět minut vjela na parkoviště bílá dodávka a zastavila u recepcy. Rasche jí vyšel naproti.

Řidič byl hubený mladíček. „Pan Rasche?“ zeptal se s nadějí v hlase. -

Rasche přikývl.

Rasche podepsal pár papírů a mladík se usadil v recepci, aby počkal na odvoz zpět do města.

Rasche přijal klíče, nasedl do dodávky a rozjel se směrem k pokoji 112. Schválně zastavil ve větší vzdálenosti. Vystoupil z auta, ale motor nechal běžet.

Vydal se nenuceně k pokoji. Muži ho zpozorovali téměř okamžitě; Rasche zaslechl jednoho z nich: „To je on!“

Na nic víc Rasche nečekal; otočil se a skočil do dodávky.

Muži se rozběhli za ním. Přesně jak předpokládal.

Když zařadil zpátečku a rozjel se, byli ještě tučt stop daleko.

Pak již jen sledoval ve zpětném zrcátku, jak se otočili a rozběhli se ke svému autu - modrému sedanu na kraji parkoviště.

Nečekal na ně - Rasche nebyl žádný hollywoodský kaskadér. Pokud je chtěl setřást, potřeboval co největší náskok.

Ztratil je, když zajel do předměstského obchodního centra a vyjel jinou cestou. Po několika dalších zatáčkách obrátil vůz a projel kolem motelu.

U dveří pokoje 112 stál Steven. Spatřil tatínka v autě a zamával mu. Rasche mu také zamával.

Shari již nakládala zavazadla do kufru jejich auta. Po mužích v oblecích nebylo ani stopy. Rasche pokračoval dál na východ směrem k New Yorku s pocitem, že to dokázal, že je Shari v bezpečí a že vše je v pořádku.

Alespoň pro tuto chvíli.

14

Perkins čekal, až si ho Philips všimne. Na tváři měl ten svůj ustaraný výraz. Philips to zaregistroval hned, jak vzhlédl.

Přál si, aby to nedělal; jistě, věděl tak s předstihem, kdy přijde nějaká špatná zpráva, ale na druhou stranu to pak vypadalo, že se ho Perkins bojí. Nerad si myslel, že přenáší rozčilení nad špatnou zprávou na posla nebo že si to myslí Perkins. Chtěl, aby ho jeho muži respektovali a ne aby se ho báli.

„Co je?“ dožadoval se rozčileně.

„Detektiv Rasche, pane,“ pronesl Perkins.

„Co je s ním?“ „Něco ho vyděsilo,“ pokračoval Perkins. „Utekl, než s ním naši muži ztratili promluvit, a zatímco ho honili, jeho rodina se odhlásila z motelu a zmizela. Ztratili jsme je.“

Philips pokrčil rameny. „Nevadí,“ prohlásil. Perkins se zřetelně uvolnil a tím ho ještě víc naštvál.

„Myslel jsem, že Rascheho potřebujete-“

„Chtěli jsme jen, aby nám řekl, kde je detektiv Schaefer,“ řekl generál a ukázal na faxy na stole. „Myslím, že jsme na to přišli sami. Podle kreditních karet si koupil letenku do Panama City a letový plán odpovídá té záhadné stopě, kterou jsme zachytili -vypadá to, že ho jedna z těch věcí sledovala a letěla stejnou rychlostí jako jeho letadlo.“

„Tomu nerozumím,“ divil se Perkins. „Proč by Schaefer létal do Střední Ameriky?“

„Dutch mu musel něco říct o své misi,“ vysvětloval Philips, „a on si dal dvě a dvě dohromady a vyrazil zjistit, co se přihodilo jeho bratrovi, aby zjistil, co to udělá s našimi přáteli v New Yorku.“ Philips si povzdychl. „A ta radarová stopa znamená, že se jeden z mimozemšťanů rozletěl za ním.“ Potřásl hlavou. „Vypadá to, že z našeho přítele detektiva Schaefera je už teď mrtvola. Venku v džungli bude ta příšera ve svém živlu, zatímco newyorský policajt se tam bude vyjímat jako kněz v bordelu. Je to zatracená škoda, Perkinsi,“

Perkins zaváhal. „Neměli bychom s tím něco dělat, pane?“

„Moc toho dělat nemůžeme, synu,“ řekl Philips. „Možná poslat někoho, aby monitoroval situaci a aby se nikdo nedostal do křížové palby - asi bychom to měli zkusit.“

„Neměli bychom...“ Perkins znovu zaváhal. „Chci říct, že to je Dutchův bratr. Neměli bychom udělat něco, aby měl alespoň šanci?“

Philips zavrtěl hlavou. „Ne, synu,“ řekl jemně. „To nemůžeme udělat. Přemýšlej. Jedna z těch věcí sledovala Schaefera až z New Yorku. To znamená, že chtějí jeho - ne někoho, ale konkrétně detektiva Schaefera. Dostanou ho dříve nebo později; nedokážeme jim v tom zabránit. Je celkem jisté, že mají technologii, s kterou by mohli zničit celou zemi, kdyby se jim zachtělo.“

„Ale říkal jste, že po něm jde jen jeden...,“ protestoval Perkins.

„Jedna loď,“ zdůraznil Philips. „My nevíme, jak jsou jejich lodi velké a kolik těch stvoření se na jednu vejde - nikdy jsme ve skutečnosti jejich loď neviděli, to si uvědom. Jen sledujeme radarové stopy. A navíc jedno stvoření je až dost na zabití kohokoliv. A nezastavíš ho, aniž bys ho zabil“

„Ale, pane. Kdybychom Schaefera vyzbrojili a řekli mu, proti čemu stojí.“

„Pak je vzdálená možnost, že by to zabil, ano,“ souhlasil Philips. „A kdyby se tak stalo, byli bychom v prdeli všichni. Jak si myslíš, že by ostatní reagovali na smrt jednoho z nich?“

„Nevím, pane, ale ... před lety Dutch jednoho z nich zabil a nic z toho nebylo.“

„Dutch zabil jednoho, který podle našich informací přišel na Zem sám,“ prohlásil Philips. „A když umíral, vyhodil přitom čtvrt čtvereční míle do vzduchu. Jestli byl někdo z nich poblíž nebo se přišel podívat na kamaráda, musel se domnívat, že byl Dutch tou explozí zachycen a zemřel - sakra, a měl by skoro pravdu. Nebo si mysleli, že jejich kámoš zakopl a zlomil si vaz. Možná nezjistili, *kdo* ho zabil.“

„Ale proč by pak..“

„Proč pak jdou po Schaeferovi? Dobrá, nějak to zjistili a přiletěli potrestat člověka, který jednoho z nich dostal, a trochu se jim to popletlo a jdou po jeho bratrovi. Jasně. Promyslete si to, Perkins! - vědí, co to udělal, z pěti miliard lidí na planetě. I když to neviděli, dokázali získat solidní popis toho správného. Pomysli, jak sofistikovanou technologii to vyžaduje.“

A tentokrát, jak je vidět na radarech, již neposlali samotného lovce; poslali celou zatracenou flotilu.

Už chápete, co vám chci říct?“

„Nejsem si jistý, pane.“

„No, přemýšlejte o tom. Přemýšlejte, co by se stalo, kdybychom Schaeferovi pomohli. Věděli by to. Nevím jak, ale pokud dokázali najít Schaefera, musí mít metody, které si ani nedokážeme představit. Pro ně je Schaefer vrah, lidožravý tygr pobíhající v zábavním parku. My víme, že mají nepravého, ale jak o tom chcete přesvědčit je? Nedonutíte je, aby s námi mluvili. Považují nás za zvířata, loví nás pro zábavu, ale

pokud se proti nim začneme organizovat, začneme vypadat nebezpečně, možná příliš nebezpečně. Vyhladí nás.“

Perkins to nešťastně zvažoval.

„Nejsem si tím jistý, pane; zdá se mi, že děláte mnoho dohadů a předpokladů-“

„Jasně, že dělám,“ souhlasil Philips. „Vím to. Ale jde to dohromady, zapadá to do sebe - a jste ochoten vsadit celou planetu na to, že se mylím?“

Na to Perkins neodpověděl. Tiše stál, zatímco Philips vstal a přešel k oknu, aby se podíval na město.

„Víte,“ řekl Philips zamyšleně, když shlížel na taxíky a chodce na ulici pod sebou, „myslím, že na tu operaci dohlédnu osobně -jen se chci ujistit, že se to nevymkne z ruky. Navíc se nezdá, že by tady v New Yorku vyvíjeli vetřelci nějaké další aktivity. Možná měly ty útoky jen vylákat Schaefera do džungle, aby ho mohli popravit na stejném místě, na kterém zabil Dutch jednoho z nich.“

„Proč by to chtěli udělat?“

„Smysl pro efekt, synu. Přinutit vraha vrátit se na místo činu.“

„Ale jak mohli vědět, jak se Schaefer zachová?“ nedal se Perkins.

„Myslí si, že je to Dutch,“ odpověděl Philips netrpělivě. „Myslí si, že ví, kdo jsou, a že je dost chytrý, aby poznal, kdo je za těmi vraždami, a vrátil se na místo, kde se s nimi minule setkal.“

„Ale já stále nechápu ... chci říct, generále, já bych to od Schaefera neočekával a oni nejsou ani lidé; jak to mohli předpokládat?“

„Kdo ví? Možná umí číst myšlenky, Perkinsi, a je jasné, že ti bastardi jsou chytrí, pravděpodobně chytřejší než my. Opravdu na tom záleží?“

Perkins opět neodpověděl.

„Sežňte mi letadlo, synu,“ řekl Philips a odvrátil se od okna. „Schaeferovi bude chvíli trvat, než sežene vybavení a najde správné místo - i kdyby mu Dutch řekl, kde to je, je to prdel světa.“ „Ale pokud je Schaefer již teď mrtvý, pane, co pro něho můžete udělat...?“

„Mohu najít jeho tělo a zajistit mu důstojný pohřeb,“ odsekl Philips. „To je to nejmenší, co mohu udělat pro Dutcheva bratra.“

15

Rafe T. G. Mako si to rázoval prázdnými ulicemi a cítil se skvěle. Byl plný energie a ještě hučel po vzorku z minulé dodávky, čekala na něj nová nadržovaná děvka - svět byl skvělý.

S úsměvem se podíval nahoru.

Nebe bylo plné smogu a letního žáru, ale Rafe na to kašlal. Cítil se příliš dobře, než aby si tím nechal kazit náladu.

Jak šel, zdálo se mu, že budovy na špinavém nebi tancují. Bylo to způsobeno chůzí a tím, jak si drogy hrály s jeho myslí, a jemu se to moc líbilo. Celé město tancovalo, jak on pískal, správně. Ulicemi šla fáma, že je Lamb mrtvý a Carr ztratil své nejlepší muže, a to značilo nové možnosti a nový prostor. Rafe ho chtěl pro sebe urvat co největší kus, někde až nahoře, někde, kde bude spoustu peněz, někde, kde bude žít jako zasraná hollywoodská hvězda a holky si bude brát po dvou.

Něco mu za vířilo nad hlavou a přelétlo z jedné budovy na druhou. Rafe zamrkal a zpomalil.

Tam nahoře nic nebylo, člověče, ale jemu se zdálo, že něco zahlédl...

Jen trochu horkého vzduchu, řekl si, nebo trochu smogu, co si pohrál s jeho zrakem. Šel dál, ale aby se ujistil a aby vystrašil jakékoliv šílence, kteří mohli být na střeše, vytáhl své UZI, zkontroloval zásobník a namířil ho vzhůru, zatímco se rozhlížel po okolních střechách.

Na sluncem zalitých parapetech se tetelilo horko. Na jednom zvlášť a na ten se Rafe zaměřil.

Viděl skrz, to bylo jasné - viděl za tím stojící komín.

Takže to tam ve skutečnosti nebylo. Pokud neměl po té věci, co vzal, rentgenové vidění. Ten tvar to nebylo nic, jen světelný trik, vedlejší efekt působení drogy.

Ale co, skutečný nebo ne, on se toho bát nemusí. Vypálil tři dávky a víření zmizelo, jasně.

Rafe se usmál.

S ním si nebude nikdo zahrávat, člověče.

Do chodníku za ním něco udeřilo. Rafe se otočil.

Nic tam nebylo - ale vzduch se tetelil jen několik stop od něj. Podíval se, jestli nenajde nějakou mříž, větrání nebo něco, z čeho by mohl horký vzduch vycházet, ale byl tam jen souvislý chodník.

„Do prdele,“ zaklel.

To musí být tou drogou. Zahrává si s jeho mozkiem. To nebylo dobré, nelíbilo se mu to - ti bastardi, co mu to prodali, to museli něčím říznout.

Pak se tetelení pohnulo a něco ho udeřilo do hrudníku. Nic neviděl, ale když se podíval dolů, spatřil dvě rudé čáry táhnoucí se po jeho triku. Červená na modré látce. A pak si uvědomil, že ta červená vychází z *něj*. Byla to krev. Něco ho pořezalo. Bolest drogovým opojením nepronikla, ale byl pořezaný, viděl to a cítil to.

Zvedl UZI a pokropil ulici sprškou kulek, ale nic nezasáhl. Teď už se bál. Nic neviděl, tak co ho pořezalo?

Otočil se ve snaze najít útočníka a do zad mu zajely dvě čepele, každá po jedné straně páteře.

Jednou sebou strašně škulb a UZI mu vyletěl z ruky a zarachotil na chodníku; pak ochabl a jen bezmocně visel na neviditelném pařátu.

Čepele vyrazily vzhůru a projely mu žebry.

Po chvíli vyšel za rohem chlapec a spatřil postavu ležící na chodníku v louži něčeho červeného.

Opilec ležící v rozlitém víně?

Víno nebylo takhle červené?

Možná barva?

Popošel blíž.

„A kurva,“ pronesl.

To nebyl opilec.

Opilci mají hlavy; tomuhle chlapíkovi chyběla. Něco mu ji utrhlo. Chlapec se odtáhl, ale pak spatřil něco ležet na chodníku.

„Bezva!“ vykřikl a popadl UZI.

Opatrně se rozhlédl; nikdo ho nesledoval, maximálně nějaká stará babka posedávající u okna.

Byla to skvělá zbraň - určitě stojí sto babek nebo ještě víc!

Chlapec se rozběhl.

Za pět minut našla tělo nějaká žena a s křikem se rozběhla do krámu ve vedlejším bloku; muž za pultem zavolal policisty.

Když naložili tělo, podíval se důstojník Brownlow na svého partnera.

„Myslíš, že máme zavolat federály?“ zeptal se.

Ortiz vzhlédl od svého zápisníku. „Co? Federály?“ prohlásil. „Na co?“

„Vždyť víš, ta věc s hlášením. Říkali, že chtějí vědět o všech bizarních vraždách.“

„Mluvili o tělech pověšenejch hlavou dolů, lidech staženejch z kůže a tak,“ řekl Ortiz. „Chtěli lidi se zbraněma. Vidíš tu nějakou?“

„Tamhle jsou nějaký zásobníky.“

„Tak je tu někdo upustil -já nevidím žádný zbraně. Nikoho staženého z kůže ani nic podobného,“

„Má utrženou hlavu.“

„Tomu říkáš bizarní? Ale jdi, kdyby ho obrátili naruby, tomu bysem říkal bizarní. Federálové mají dost vlastní práce a nestojí o to, abychom je obtěžovali s každou prkotinou. Mají dost problémů s tou střelnicí. Ne, kámo, nechci jim o tom říkat o nic víc než poručík Thomas o těch dvou minulou noc!“

Brownlow přikývl. „Jen jsem se chtěl ujistit, že si rozumíme,“ řekl a odložil svůj blok.

Na Kennedyho mezinárodním letišti se generál Philips obrátil ke svému pobočníkovi: „Jdou jen po Schaeferovi, jinak by se objevily další vraždy.“

Později té noci, když bylo Philipsovo letadlo někde nad Mexickým zálivem, se Carr dověděl, že někdo sejmul Maku a nechal si jeho hlavu jako suvenýr.

„Do prdele,“ prohlásil. Musel se hodně přemáhat, aby toho zasraného zkurvysyna, co tu zprávu přinesl, neodstřelil, ale Carr odolal pokušení.

Navíc by to s tou novou ubohou osmatřicítkou, co měl u sebe, ani nebyla moc velká zábava - svoji tři sta padesát sedmičku ztratil v tom baráku na Beekman Street a pořád ho to pěkně štválo. Sežene si jinou, ale ještě se k tomu nedostal, měl teď na starosti důležitější věci.

Jako třeba ty vraždy. T. G. Mako nebyl první. Nebyl ani druhý.

Carr si myslel, že by Mako mohl převzít starý Edgieho rajón, ale teď byl Mako mrtvý stejně jako Edgie.

„Do prdele,“ opakoval Carr.

Někdo tam venku odpravoval ty nejhorší chlapíky v okolí - až na samotného Carra, samozřejmě, toho minuli při prvním velkém zátahu.

Na ulici se říkalo, že ten, kdo to udělal, sejmul i partu poldů, takže to nebyli federálové ani poldové, kteří se rozhodli zrušit pravidla a začít hrát tvrdě -samozvaní dobří hoši by nehráli tak tvrdě a to ani kdyby všichni poldové, co to schytali na střelnici, byli na výplatní listině.

Ale mohla to být skupina odpadlých policistů pracujících na své triko. Mohl to být ten zkurvysyn Schaefer a jeho kamarádíčci. Byl na to dost velký šílenec, uvažoval Carr.

Popřel by to, ale to nic neznamenal.

Po prvním masakru si Carr myslel, že to je jen jednorázová akce. Že ho někdo chce vyděsit a nastolit v ulicích pořádek. Vrátil se domů a zkoušel obnovit obchod a potvrdit své vůdcovství po tom mrtvém zbabělci Lambovi. Chtěl se ujistit, že se nikdo z jeho přeživších nohsledů nebude chtít stát jeho nástupcem - teď to byli jeho poddaní. Nepotřeboval žádnou novou konkurenci.

Ale pak někdo sejmul Tonyho Blue. Na střeše St. Mark mu utrlh hlavu.

A někdo dostal u jeho ženy na Avenue B i Q.Q. Jeho hlava byla také pryč.

Někdo tvrdil, že to jsou Carrovi lidé snažící se vyvraždit zbytek Lambova gangu. Jiní říkali, že to je někdo od Lamba a že se snaží ukázat, jak je drsný.

Ale nic z toho nevysvětlovalo první masakr ani mrtvé poldy.

Carr nevěděl, kdo to je nebo proč to dělá, ale jednu věc věděl.

Musí to zastavit.

Dokud to nepřestane, nebude schopen rozjet normální obchod.

Takže se přestane zajímat o obchod a začne si brousit nůž.

Ti zabijáci udělají dříve nebo později chybu a on zjistí, co jsou zač. Až se to stane, chtěl na ně dopadnout tvrdě a dostat je všechny jedním velkým zátahem. Aby se to povedlo, musí sehnat ty nejtvrďší chlapy ve městě - ne jen jeho lidi, jeho stálý gang, ale svaly, které zavolá jen na tuhle jednu práci. Musí být připraveni okamžitě vyrazit. Začal procházet seznam telefonních čísel - jeho vlastní chlapci, nejtvrďší ze zbytku Lambova gangu, chlapíky na volné noze, tvrděáky z okolí města a všechny ostatní, které dokáže sehnat.

Možná to byl Schaefer, možná to byli Kolumbijci, možná to byl někdo jiný; Carrovi to bylo jedno.

Až zjistí, kdo to je, bude připraven.

16

Město se jmenovalo Riosucio.

Schaeferovi chvíli trvalo, než se tam dostal.

Během letu z New Yorku do Panama City si vypracoval plán. Vycházel z toho, co mu Dutch řekl, a z vlastních informací o obchodu s drogami ve Střední Americe; nemohl si být jistý, jestli existuje nějaká spojitost mezi Dutchem a obchodníky s drogami, ale vsadil na to, že ano. Alespoň pro tuto chvíli.

První zastávku udělal u starého známého ze Zvláštních jednotek, který teď pracoval u DEA; Schaefer s ním zůstal v kontaktu, protože pro poldu pracujícího v narkotikách bylo užitečné mít kontakt u DEA. Byla to dobrá cesta, jak získávat informace, které by mu jinak unikly.

Tentokrát ale Schaefer nepotřeboval informace. Potřeboval zbraně.

Spatřil tu věc v budově a pocítil její pěsti. Slyšel Dutche mluvit o tom, jak může být takový teoretický superlovec nezastavitelný, a Schaefer nepochyboval, že teď stojí proti stejnému protivníkovi.

S holýma rukama ho nedostane. A pokud bude po jeho, nepůjde po něm ani s obyčejnými zbraněmi. Chtěl něco opravdu silného, něco co zastaví cokoli, na co narazí, a to včetně osm stop vysokého monstra.

Vyhovovala by mu Vulcan Gatling, ale Hanson, jeho přítel z DEA, mu ji v takovém krátkém čase nedokázal obstarat.

Ale nakonec to nedopadlo špatně, a to nejenom se zbraněmi - Hanson obstaral Schaeferovi dost hotovosti, dolarů i místních peněz, na pokrytí všech možných výloh.

Vše to, samozřejmě, šlo na Schaeferovu kreditní kartu, ale ten si nestěžoval. Dlužil teď Hansonovi velkou službu.

Když byl ozbrojen, musel zjistit, kam má jít a jak se tam dostat.

Tohle vše dělal, protože chtěl přijít na to, proti čemu stojí. Dutch s tím tady někde bojoval a přežil. Ztratil všechny své muže a možná ho ten zkurvysyn dostal později, možná teď Dutch někde visí hlavou dolů a stažený z kůže, ale jedno dokázal přežít.

Možná zanechal nějaká vodítka, jak se mu to podařilo. Možná tu ještě byla a on se z nich může dovědět, jak přežít - a možná dostat toho bastarda jednou provždy. Ale nejdříve musí zjistit, kde se to vše odehrálo.

Dutch mu nedal žádnou mapu, ale mluvil o záchranné misi a on si pamatoval téměř každé ztracené slovo. Dutch říkal, že přiletěli vrtulníkem od Pacifiku, pak pokračovali

nad hřebenem na sever přes hranici a pak severovýchodně do údolí, kde měli někoho vyzvednout.

Schaefer si to dal dohromady s dalšími informacemi a zaplatil si cestu na sever z Panamy. Sledoval co nejpřesněji své závěry. Jel dál do vnitrozemí, kde končily cesty a zbývala jen džungle - a tak nakonec dorazil do Riosucio, kde jeho poslední průvodce odmítl bez ohledu na jakékoliv peníze jet dál.

Schaefer pokrčil rameny a místními prameny rozšířil informaci, po čem jde. Ubytoval se a ze stolu v místním hostinci si udělal velitelství.

Vše zabralo moc času a ta věc zatím možná zabíjela v New Yorku nevinné lidi, ale s tím se musel Schaefer smířit - neznal žádný jiný způsob, jak se k té věci dostat, a kromě toho mu to poskytlo čas na uzdravení. Nebyl příliš nadšený myšlenkou, že by šel do odvety s rozbitou čelistí a bolavými žebry.

Riosucio byla jen louka v džungli s několika chatrčemi postavenými v tradičním stylu palapa. Slušní liberálové ve Velkém jablku mohli tomu zelenému peklu říkat deštný les, ale pro Schaefera a stejně tak pro místní to byla džungle, horká, vlhká a zcela nepřátelská, a byla všude kolem.

Hostinec, ve kterém se Schaefer usadil, byl chloubou Riosucio; podlaha z hladké černé hlíny byla suchá a nic na ní nerostlo, střecha nebyla z došek, ale byla plechová. Dovnitř nezatékalo tolik, aby jim voda kapala do pití, což Schaefer považoval za výhodu, protože o to se hostinský staral sám. Okna měla okenice, ale žádná skla - to bylo jedno, protože ve dveřích byly takové díry, že by se dovnitř dostali i největší zmutovaní moskyti z džungle, kdyby se o to pokusili.

U stropu nebyly žádné větráky, žádná elektrická světla a myšlenka na klimatizaci se vyrovnala nejdivočejší fantazii; vzduch tu byl horký a hustý jako polévka, v tom se vnitřek hostince nijak nelišil od okolní džungle. Omezenou cirkulaci vzduchu nahrazoval úkryt před slunečními paprsky.

Pro Schaefera byl ale daleko důležitější fakt, že se Riosucio nalézá na úpatí hřebenu, který označoval hranici mezi jednou částí deštného lesa, který se považoval za národ, a dalším stejně bezútěšným kusem džungle.

Jak říkali obchodníci s nemovitostmi, poloha, poloha, poloha. Riosucio toho moc nemělo, ale pro Schaefera mělo tu správnou polohu.

Byl si jistý, že Dutch mluvil o tomto hřebenu. Dutch říkal, že jejich mise byla na pováženou, protože hrozila válka. A v té době byly tyto dvě banánové republiky velmi blízko převedení svých nekonečných neshod a pohraničních incidentů v něco formálnějšího a krvavějšího.

Ted' už tomu tak nebylo a Schaefer u svého stolu uvažoval, jestli s tím měl Dutch něco společného, nebo to byla jen malá část politických posunů v minulém desetiletí.

„Otra cerveza, señor?“ zeptal se hostinský.

„Si,“ odpověděl Schaefer a vzlédl. „A tentokrát do toho neplivej.“ Netušil, jestli hostinský rozumí angličtině; zde v okolí byla španělština většinou druhým nebo třetím jazykem po místním indiánském dialektu a možná mājštině. Angličtina tu nebyla příliš častá.

Zahlédl stín za oknem a obrátil se ke dveřím.

Do místnosti vkročil muž v maskáčích, sandálech a kloboukem s širokým okrajem - podle místních standardů byl vysoký a měl plnovous. Chvíli stál a nechával své oči přivyknout na přítmi. Hostinský zatím donesl Schaeferovi pivo.

Schaefer zaplatil za láhev, aniž by z nově příchozího spustil oči, a nechal ji stát nedotčenou na stole.

Schaefer neviděl na muži žádnou zbraň, ale připadalo mu to jaksi nepřirozené - byl to prostě muž, který musel být ozbrojený.

Muž Schaefera okamžitě zaregistroval; v místnosti nebylo mnoho lidí a jen jeden byl tak velký a měl světlé vlasy. I v přítmi místnosti byl Schaefer velmi jasně noře americano.

Cizinec přešel k Schaeferovu stolu a shlédl k němu.

„Slyšel jsem, že hledáte průvodce,“ prohlásil čistou angličtinou s přízvukem.

„Zprávy se šíří rychle,“ odpověděl Schaefer a konečně zvedl láhev a napil se. „Posaďte se.“

Muž se posadil.

„Vím, že jste policista z New Yorku,“ řekl po chvíli. „Že máte mezi La Costa, Medellinem a Cali mnoho nepřátel.“

„Je to pro vás problém?“ zeptal se Schaefer.

„Ne,“ řekl průvodce se zubatým úsměvem. „Jen to znamená, že chci víc“

Schaefer pokrčil rameny. „Stejně by to nemělo vadit. Tentokrát mě nezajímají drogy; hledám norteamericanos, kteří se před osmi lety ztratili za hranicí.“

„Osm let?“ zeptal se průvodce.

Schaefer přikývl. „Správně.“

„Osm let je dlouhá doba, señor“

Schaefer pokrčil rameny. „Měl jsem práci. Nedostal jsem se k tomu.“

„Ti lidé - byli to samí muži? Žádné ženy?“

„Norteamericanos, si, muži. Bylo jich šest.“ Dutchův oddíl měl šest mužů.

A pět z nich zemřelo někde v téhle zatracené parní lázni.

„Tak, jak to říkáte,“ zeptal se průvodce, „byli tu i další? Říkáte, že hledáte těch šest?“

„Mohli tu být i další, ale já hledám těch šest,“ přisvědčil Schaefer. „Jo a ještě něco, něco, co přichází s horkem.“

Průvodce si ho zamyšleně prohlížel.

„A co to má být? Co přichází s horkem?“ zeptal se. „Člověk?“

„Nevím,“ řekl Schaefer. „To chci právě zjistit.“

„Ach,“ prohlásil průvodce s úsměvem. „Už chápu. Vy jste blázen, pane policisto z New Yorku. To znamená, že to bude ještě dražší.“

Schaefer se také usmál.

„Myslím, že spolu budeme vycházet,“ prohlásil.

Další den v Riosuciu strávili přípravami.

Schaefer si myslel, že má vše potřebné, ale průvodce měl jiný názor. Našel dvě muly a naložil je provazy, dekami, tábornickým vybavením a záhadnými bylinkami, stejně jako méně záhadnými věcmi jako například jídlem a čerstvou vodou. Přidal i pár beden, které se pro svého omezeného amerického zaměstnavatele ani nenamáhal otevřít.

V nákladu nebyly žádné zbraně, dokonce ani obyčejný nůž. Schaefer si toho všiml a zeptal se na to.

Průvodce pokrčil rameny. „To je vaše starost, señor. Věřím, že máte vše, co potřebujeme.“ Později, když šplhali na hřeben a muly kličkovaly sem a tam po svahu, se mu průvodce svěřil, že dělal průzkumníka pro americké vojáky. Schaefer se ho nevyptával ani nepožadoval důkaz - ale to také neznamenal, že mu zcela důvěřoval.

Možná, že mu průvodce věřil, co se týkalo zbraní, ale Schaefer průvodci nedůvěřoval, a to ani ve věci zbraní, ve věci jeho průzkumné činnosti, v ničem.

Ale Schaefer příliš nedůvěřoval nikomu a v téhle pekelné díře už vůbec nikomu.

„Jestli hledáte šest mužů, kteří sem přišli před osmi lety,“ začal průvodce, „mám takový dojem, že byste měl jet do Mangabe.“

Schaefer se rozhodl neptat, co ho k tomu dovedlo. Jen pokrčil rameny a jel za ním.

Tábořili v džungli na jižní straně hřbetu, každou noc trochu výše než tu předcházející.

Brzo ráno třetího dne po odchodu z Riosucia mu průvodce oznámil, že překročili hranici. Schaefer mu věřil. Jeden kus hornaté džungle pro něj byl stejný jako jiný a po přechodu hranice se vzduch neochladil, vlhkost neklesla a podrostem se neprocházelo o nic lépe.

Jediný rozdíl, kterého si Schaefer všiml, spočíval v tom, že se teď povrch většinou svažoval dolů. Přešli vrchol hřebenu.

Za půl dne dorazili k místu v džungli, kde se průvodce zastavil a s úsměvem se podíval na Schaefera.

Nic neřekl, jen čekal a chvíli trvalo, než si Schaefer uvědomil, že by měl něco vidět. Něco, co tuto konkrétní část džungle odlišovalo od zbytku krajiny.

Rozhlédl se, ale zpočátku viděl jen další džungli; pak rozlišil v zeleni před sebou přímé linie a barvy byly také trochu odlišné. Dal si to vše dohromady.

Tohle bylo to, co mu chtěl průvodce ukázat, k čemu směřoval. Schaefer se díval na zbytky nějakého tábora.

Zavrčel, aby dal průvodci vědět, že to konečně objevil. Pak sesedl a vyrazil opatrně kupředu.

Kdysi to bývala slušně velká osada. Bylo tu několik budov, bambusové zdi, plechové střechy na dřevěných konstrukcích, doškové střechy - tradiční Středoamerická architektura palapa.

Některé podlahy byly z kamene nebo z betonu a tím by se žádný místní vesničan nezatěžoval.

Osm let nezájmu a tropického porostu je, samozřejmě, zredukovalo na pouhé fragmenty a současně zničilo téměř vše ostatní. Dvě budovy na jedné straně však stále stály. Byly celé porostlé zelení. Ze zbytku byly jen zelené ruiny plné ptáků, lián a občas z nich utekl i had.

Když prohlížel ruiny, našel Schaefer černý rezavý kovový objekt, který nakonec identifikoval jako ohořelý zbytek vrtulníku. Další malé objekty mohly být kdysi kusy nákladřáku, generátoru. Našel i zbytky beden na munici a kus ohořelé podlahy.

Nenašel žádná těla, ale po osmi letech stejné žádná nemohla zbýt.

Průvodce říkal něco o guerillách a rebelech; Schaefer se neobtěžoval mu naslouchat. I po té době to bylo zřejmé.

Byla to nějaká základna a někdo na ni zaútočil s opravdu těžkou výbrojí. Zásobníky ležely všude. Schaefer rozeznával ve smetí stopy po výbuších a na vyhořelých a rezavých vozidlech našel stopy po kulometné palbě.

Schaefer měl solidní představu, kdo mohl být tím útočníkem. Smrdělo to jako jedna z operací jeho bratra - komplikovaná, ale důkladná.

Bylo to divné. Dutch se zabýval záchrannými misemi a ne operacemi typu najdi a znič; byli zde snad drženi nějakí rukojmí?

To jistě mohli.

A pokud Dutch zachraňoval rukojmí, povedlo se mu to?

Záleželo na tom?

Jakou to mělo souvislost s tou věcí, s kterou zápasil Schaefer v New Yorku, která zmasakrovala Lamba a jeho lidi a která vyhladila celou policejní střelnici? V takovéto operaci, běžné záchraně rukojmí, by Dutch nikdy nepřišel o všechny své lidi -takové mise byly jeho každodenním chlebem.

Bylo to monstrem jedním z obránců tohoto tábora? Nebo ho někdo poslal, aby převzalo zajatce, než je Dutch osvobodí?

Schaefer se zamračil a vrátil se ke své mule. Nebylo tu nic, co by mu mohlo pomoci; i kdyby se týdný hrabal v troskách, stejně by nic významného nenašel.

„Na takových místech nejsou žádní vítězové,“ pronesl průvodce. „Jen džungle.“

„Sklapni,“ zarazil ho Schaefer a vyšvihl se s obtížemi do sedla. Neměl náladu poslouchat dialog ze špatného filmu. Jestli si průvodce myslel, že tím na někoho učiní dojem, pak si vybral špatné zaměstnavatele.

„Kudy?“ zeptal se Schaefer, když opět získal kontrolu nad zvířetem. „Jak to mám vědět, seňor?“ zeptal se průvodce.

Schaefer se otočil v sedle a podíval se mu do očí.

Úsměv na průvodcově tváři zmizel.

„Ach... možná tudy,“ ukázal prstem.

Schaefer přikývl a rozjel se.

Míli nebo dvě za táborem jeli na severovýchod a dorazili do úzkého údolí - Schaeferovi to nepřipadalo jako nejlepší cesta, ale průvodce ji zvolil a Schaefer se s ním nehádal.

Džungle tu vypadala jinak - hustší a jakoby nepřátelská. Schaefer to viděl na stromech, keřích, všude.

A bylo větší horko než normálně.

Čtvrtého dne po odjezdu z Riosucia překonali malou řeku a pak sjeli po úbočí širšího údolí, kterým proudila větší řeka. Džungle tu byla ještě zvláštnější. Schaefer se pozorně rozhlížel a snažil se zjistit, jestli je v tom něco nepřírozeného.

„Cítíte to?“ zeptal se průvodce, který si všiml jeho nervozity. „Říkal jste, že hledáte věc, co přichází s horkem?“

Horko tu bylo skutečně pořádné.

„Domorodci říkají, že se tu jedné velmi horké noci před osmi lety objevilo slunce,“ řekl průvodce a doplnil to gestem zahrnujícím údolí.

Schaefer neodpověděl; zíral kupředu.

Byl tam otvor v džungli, kudy proudilo dovnitř světlo.

Když mula vyjela na prostranství, všiml si Schaefer, že je tam ještě něco jiného.

Byl tam kráter.

Větší část byla zelená, samozřejmě - džungli nedokázalo nic delší dobu odolávat. Na dně byla bahnitá louže, jejíž povrch pokrývaly kapradiny a liány. Stromy na okrajích kráteru byly již větší než Schaefer.

Ale stále bylo jasné, že před několika lety tu něco spálilo veškerou vegetaci a vytvořilo kráter o průměru asi čtvrt míle.

Aby to způsobila normální exploze, bylo by potřeba několik nákladních aut výbušnin a stále by tu byly vidět nějaké zbytky.

„Můj bože,“ pronesl Schaefer, „co se tu stalo?“

Posadil se a chvíli si prohlížel kráter. „A co ten bastard udělal mému bratrovi?“

Napadlo ho, jestli se dívá na Dutchův hrob.

Pravděpodobně ne, protože věděl, že se Dutch odtud jednou dokázal dostat živý. Ale vrátil se? Zemřel tu pak?

Když ne Dutch, zemřeli tu jeho lidé? Billy, Hawkins, Blain a další?

Rád by věděl, co by tu zaregistroval Geigerův počítač. Kráter vypadal dost velký na malou atomovku.

Ale proč by ji někdo házel sem?

Zbytek večera strávil popocházením po kráteru a hledáním jakýkoliv stop, které by mu řekly, co se tu odehrálo.

Nic nenašel. Žádné úlomky, žádné pozůstatky, které by mu řekly, co ten kráter vytvořilo.

Nakonec se vyhrabal z bahna a obrátil se na průvodce: „A co teď?“

Průvodce pokrčil rameny. „Nevím,“ prohlásil. „Stopa tady končí.“

Schaefer věděl, že je to hloupost, průvodce žádnou stopu nesledoval. Dobře věděl, kam jdou. Schaefer předpokládal, že zničená základna rebelů a kráter jsou místními atrakcemi; budou o nich vědět všichni místní a budou také vědět, že jsou staré osm let. Bylo zřejmé, že někoho, kdo hledá muže, kteří se ztratili před osmi lety, zavedete právě sem.

Zdálo se, že je to vše, co ten muž ví nebo co hodlá přiznat.

Vypadalo to jako další slepá ulice - ale Schaefer se nehodlal vzdát lehce.

„Utáboříme se tu,“ rozhodl.

Průvodce pokrčil rameny.

Toho dne seděl Schaefer u ohně dlouho do noci. Přemýšlel - přemýšlel a vzpomínal.

Vzpomínal, že Dutch mluvil o té věci jako o lovcí.

Vzpomínal, jak s Dutchem jako děti lovili v lesích u otcova srubu. Nebrali to přímo jako zábavu - byla to výzva. Oni sami proti přírodě.

Jednoho roku při prvním dni lovecké sezóny narazili na skupinu místních chlapců střílejících v lesích. Mnoho z nich pilo již od rána a v očích měli zvláštní výraz.

Schaefer si uvědomil, že se snaží jeden na druhého udělat dojem tím, jak jsou drsní a divocí.

Pak si Schaefer všiml, na co střílejí. Obklíčili jelena a střídavě do něj vyprazdňovali zásobníky. Sledovali, jak v chladném říjnovém vzduchu krvácí.

Schaefer byl znechucen; ta zbytečná krutost, bolest a bezúčelnost. Ale také si uvědomil, že se ti chlapci od něj a od Dutche příliš neliší. Byli v přírodě a zabitím jelena se postavili přírodě.

Jediný rozdíl byl v tom, že se ti chlapci potřebovali napít, potřebovali se dostat do zabíjáckého šílenství, potřebovali vidět krev. Museli to změnit na perverzní zábavu, jinak by toho vůbec nebyli schopni.

Schaefer o tom dlouho přemýšlel. Došel k závěru, že mezi zabíjením pro zábavu a zabíjením z důvodu přežití je nebetyčný rozdíl.

Schaefer se tehdy rozhodl, že nechce zabíjet pro zábavu, a od té doby to také již nikdy neudělal.

To ale neznamenalo, že nezabíjel.

Díval se do skomírajícího ohně a přemýšlel, že když ho ta kovová věc na krku bodla - neroztrhla mu žílu, ale udělala něco velmi bolestivého.

I přes bolest mu bylo ihned jasné, co to musí znamenat. Nic podobného nikdy předtím necítil, ale musel by být idiot, aby to nepochopil.

Ta věc, která ho označila, si žádala jeho pozornost. Dávala mu najevo, že na něj nezapomněla.

A to by nedělala, kdyby byla stále v New Yorku; musela ho sem sledovat.

„Ten zkurvysyn,“ zavrčel a bolestí zatnul pěsti. „Je tady!“

Rozhlédl se po okolní džungli.

Nikde ho neviděl. Ale věděl, že tam někde je. Možná tu nenajde žádné vodítko k původu té věci, možná mu kráter nic nepoví, ale bude mít šanci ji dostat.

A jestli ji zabije, koho pak bude zajímat, odkud přišla?

18

Průvodce se zájmem sledoval, jak Schaefer vybaluje a kontroluje některé dárky od svého kamaráda z DEA. Přiložil do ohně, takže oba muži teď dobře viděli, co Schaefer dělá.

„To je opravdu velká puška,“ poznamenal, když Schaefer složil dohromady obsah jednoho kovového kufříku.

Schaefer zbraň tázavě potěžkal. „Tahle?“ zeptal se. „To není puška. To je brokovnice - automat. Šest ran za sekundu. Když to uslyšíš střilet, vezmeš nohy na ramena, comprende?“

„Comprendo,“ odpověděl průvodce. Brokovnice byla hlavním kouskem Schaeferova arsenálu. Na zádech měl zavěšenou běžnější automatickou pušku a na opasku měl připevněné granáty a nože. Až se objeví ten velký ošklivý cucák, bude připravený.

Pulzující pocit na krku se zesiloval; Schaefer předpokládal, že to znamená, že se ta věc blíží, a začal pospíchat. Až si to pro něj přijde, nechtěl tu jen tak stát a povídat si s průvodcem; nechtěl také, aby se muly dostaly do křížové palby.

Ale stejně tak nechtěl nic uspěchat; každou zbraň prohlédl rychle, ale pečlivě. To, že musel pracovat při světle z ohně, také příliš nepomáhalo.

V zásobách byly lampy a baterky, ale ty Schaefer nechtěl použít. Byl by příliš snadným cílem.

Když dokončil přípravy, obrátil se k průvodci: „Zůstaň tady“ Pak s automatickou brokovnicí připravenou ke střelbě vyrazil do džungle. Cestu si vybíral víceméně náhodně. Chtěl se hlavně dostat dál od mul a najít si nějaký úkryt, aby ho ten bastard nemohl jednoduše střelit z dálky jako nějakou tupou dvounohou kachnu procházející se po pasece.

Když se vnořil do černé džungle, pulzování mírně zesláblo. Schaefer se začal pohybovat tam a zpátky a pokoušel se tak zjistit, kde se jeho nepřítel nachází a jakým směrem se pohybuje. Snažil se být tak tiše, jak to tropická tma dovolovala.

Určení polohy protivníka nebylo příliš těžké; když se k němu blížil, implantát bolel více, když se vzdaloval, bolest ochabovala. Jednoduché. Než urazil čtvrt míle, domníval se, že zná lovcovu polohu.

Tehdy v New Yorku ho překvapil, ale teď byl připraven; tentokrát věděl, proti čemu stojí - no, možná nevěděl, co to je, odkud to přišlo nebo co tu dělá, ale věděl přibližně, jak je to velké, silné a rychlé.

Větší, silnější a rychlejší než on. Schaefer to věděl, ale nějak mu to bylo jedno; byl si jistý, že to stejně zvládne.

Ten bastard pravděpodobně plánoval nějaký duel jeden na jednoho, „souboj vůlí“ nebo nějakou podobnou mačistickou hovadímí. Proč by ho jinak varoval tím zařízením na krku? Byla to výzva, pozvání vyjít a bojovat jako muž. Chtěl dokázat v rovném boji, jak je tvrdý.

Schaefera nějaké dokazování vlastního chlapáctví nezajímalo; chtěl ho prostě jen zabít.

Podle něj by bylo nejlepší vplížit se mu do zad a ušřelit mu hlavu. S tou myšlenkou v hlavě začal kroužit. Snažil se k němu dojít ve zkracující se spirále; tak bude vědět, že se blíží, ale s trochou štěstí nebude vědět odkud.

„Chceš mano a mano, sračko?“ zamumlal si pro sebe. „Tak to chceš? S holýma rukama a ať ten lepší vyhraje? Hovno. Můžeš mi akorát políbit...“

Ze stromu za ním explodoval modrobílý plamen a tma se proměnila ve vybledlý chaos. Tmou se rozlehla exploze.

„Co...“ Schaefer se otočil. „Do prdele.“ Skočil za nejbližší strom.

Monstrum znova vystřelilo; tentokrát spatřil Schaefer záblesk, viděl, odkud přichází; v okamžiku, kdy se dotknul prachu, skočil.

Záblesk energie zasáhl další strom; okamžik visel podporovaný větvemi a liánami, pak se otřásl a sesul se k zemi.

V okamžiku, kdy odezněla ozvěna první exploze, a předtím, než se roztříštěný strom svalil k zemi, byl Schaefer již schovaný za malým kamenným náspem procházejícím podrostem.

„Tak to máme to tvoje mano a mano“ zamumlal. Byl na sebe rozezlen, že dělal unáhlené předpoklady o záměrech monstra.

Ale ten první výstřel, na druhou stranu, nemířil nikam do jeho bezprostřední blízkosti - možná varovný výstřel. Ten bastard chtěl, aby lov byl napínavější.

Ale druhý výstřel byl již míněn vážně. Lovec to se ztěžováním lovu nehodlal přehánět.

A ten výstřel byl i přes tmu zatraceně přesný. Viděla ta věc ve tmě? Používala k zaměřování infračervené nebo nějaké podobné zařízení?

Na opačné straně kamenů rozkvetl další modrobílý ohňostroj.

„Dobrá, to jsou dva,“ pronesl Schaefer. „Ted' je řada na mně.“

Vyskočil a zahájil palbu z brokovnice směrem k místu, ze kterého vyšly záblesky. Ve tmě nedokázal pořádně mířit, ne bez rizika vlastního zásahu, ale měl slušnou představu, odkud ohnivé koule létaly.

Řev automatické pušky byl ohlušující a záblesky výstřelů osvětlily džungli zelenožlutým světlem.

Schaefer mířil do rozsochy stromu, ale výstřely pronikající zelení jen štípaly dřevěné třísky a trhaly kusy listů.

Pustil spoušť a skočil stranou do úkrytu.

Sluch mu teď nebyl k ničemu; v uších mu zvonilo po řevu brokovnice. Nadával si, že na to při výběru zbraní nemyslel. Teď, když ustaly záblesky výstřelů, mu opět zrak pomalu přivykal na tmu. Pomalu se plížil podrostem kupředu.

Neslyšel žádný pohyb - ale sluch mu nefungoval. Neviděl žádný pohyb, ale byla zkurvená tma. Zabiják mohl stát přímo nad ním a on by o tom ani nevěděl - nebo mohl být stále na svém stromě.

Ale nestřílel na něj.

Zasáhl ho a sestřelil ho dolů ze stromu? Zabil ho nebo alespoň poranil?

Nebo se někde schovává? Stačil včas skočit do úkrytu? Dokázal skočit ze stromu z takové výšky, aniž by se zranil? Schaefer věděl, že on by to nedokázal. Ale ta příšera byla větší, silnější a rychlejší než on.

Nevěděl, jestli svého protivníka zasáhl, a tak se rozhodl zaútočit, převzít iniciativu. S brokovnicí v jedné ruce a automatickou puškou v druhé vyrazil z úkrytu směrem ke stromu.

Chyba.

Ani neviděl, co ho zasáhlo.

Nechápal to; jak mohl i v takové tmě nevidět něco tak velkého, když to bylo tak blízko, že ho to mohlo zasáhnout? Uši byly stále mimo provoz, ale zrak měl v pořádku, nebo ne?

Ale on to neviděl-jen ho něco udeřilo do hrudníku a padl na záda. Zbraně odletěly pryč.

Měl dostatek sebekontroly, aby dopadl do kotoulu. Rychle vstal s granátem v ruce.

Něco se v měsíčním světle slabě zamihotalo. Schaefer vytrhl pojistku, ale pak se zarazil a snažil se spatřit svůj cíl.

Nebyla to ta příšera se žlutou kůží, s kterou bojoval v New Yorku; tu by z takové blízkosti viděl. Místo toho tam bylo něco černozeleného a na vzdálenost pouhých několika yardů obtížně rozeznatelného....

Kamufláž. Zatraceně dokonalá kamufláž. *Byla to stejná příšera. Velikost odpovídala.*

Hodil granát.

Věc se s předstihem vrhla stranou - ve skutečnosti ji neviděl, ale zahlédl téměř neznatelný náznak pohybu jako stéblo trávy ve větru. Uhýbání před granáty mu jde dobře, pomyslel si Schaefer, když se tiskl k zemi a zakrýval si oči, aby jej záblesk neoslepil.

Ta trocha sluchu, která se mu vrátila, byla zase pryč a zvonění v uších vydalo za celý orchestr. Schaefer pokropily úlomky kůry a kusy zeminy.

V okamžiku, kdy přestaly padat úlomky, zvedl Schaefer hlavu a rychle se rozhlédl po džungli. Ten bastard utíkal tamtím směrem...

Deset stop od něj se blížilo tmou modré jiskření; elektrické záblesky obklopovaly temnou siluetu, celá věc blikala jako televize při bouři, chvíli byl vidět černozeleň obraz džungle, chvíli něco jiného.

Přibližovalo se to.

Pak se jednou zablesklo, mihotání zmizelo a příšera z New Yorku stála před ním a shlížela k němu.

Viděl, že ten bastard má novou masku - možná ji potřebuje k dýchání.

Možná si vyměnil i oblečení - Schaefer si ho v těch několika sekundách ve špatně osvětlené místnosti v pátém patře nestačil pořádně prohlédnout a stejně by patrně nehodnotil vkusnost jeho oblečení, ale pár maličkostí se mu teď zdálo odlišných.

Zabijákovi něco odkapávalo z paže, něco zelenožlutého, co zářilo jako tekutý neon; buď brokovnice nebo úlomek granátu musely zasáhnout svůj cíl.

A tím i poškodit kamufláž - jak Schaefer předpokládal, maskování nespočívalo jen v barevných šatech a pomalované tváři, ale byl to druh nějakého elektronického zařízení.

Fungovalo dobře na asfaltu a betonu, stejně jako se stromy a větvemi ... Schaefer již chápal, jak se ta věc mohla pohybovat tak lehce po New Yorku, aniž by ji někdo spatřil.

A pokud ta zářící věc byla její krví a ne jen ekvivalentem hydraulické tekutiny, uvažoval Schaefer, byla ta příšera raněná. Pokud krvácela, mohla i zemřít.

Skočil na nohy, jak nejrychleji dokázal, tasil nůž a bodl protivníka do šedého masa.

„To máš za Dutche!“ vykřikl.

Svůj výkřik téměř neslyšel; sluch měl stále příliš otupený.

Příšera zařvala bolestí, ale to Schaefer také téměř neslyšel. Než mohl vůbec pomyslet na ústup, pozvedla nohu a tvrdě ho odkopla. Nůž jí zůstal zabodnutý v boku.

Schaefer si pomyslel, že ten bastard něco podobného určitě neočekával.

Bylo mu to jasné; ta věc honila a zabíjela lidi pro zábavu. Neočekávala, že může být poraněna. Kořist měla bojovat, ale neočekávalo se od ní, že bude také útočit; pro toto stvoření byli lidé kořistí, ne soupeřem. Takže ji překvapil.

Ale překvapení bylo již pryč. Když dopadl, vyškrábal se na nohy a utíkal pryč; nemohl s tím bojovat za rovných podmínek, ani když má nůž v boku. Ztratil obě pušky; to monstrum ne, na rameni mělo stále ten divný malý kanón, který v New Yorku udělal díry ve zdech a tady v džungli kácel stromy.

Schaefer se domníval, že ho na tak krátkou vzdálenost nepoužije - nebylo by to sportovní. Ale kdyby na to znovu zaútočil, mohlo by se to rozhodnout zvolit jistotu a odstřelit ho.

Takže běžel a doufal, že ta věc bude natolik zaneprázdněna svým zraněním, že za ním nevyrazí okamžitě.

Doufal, že se stačí vrátit k mulám a sestavit dostatečnou palebnou sílu, aby si to s tím zkurvysynem vyřídil - i bez automatické brokovnice toho v bedně od Hansona zbývalo více než dost.

Pak mu uklouzla noha. Zachytil se až na poslední chvíli.

Ztratil ponětí o tom, kde je a kam běží, a právě se o pár palců vyhnul skoku z útesu přímo do řeky.

„A do prdele!“ zaklel, ale stále nic neslyšel.

Než stačil couvnout, uchopily ho ze zadu za hlavu pařáty, zakryly mu oči a zaryly se mu do tváří.

Nic neslyšel. Nic neviděl. I bez kamufláže se ten bastard uměl skrývat daleko lépe, než měl vůbec právo.

Zabiják ho zvedl do vzduchu a Schaefer chvíli bezmocně visel jako hadrová panenka; pak ho hodil proti nejbližšímu stromu.

Tvrdě narazil a svezl se k zemi. Byl paralyzován a nemohl se hýbat. Věc vyrazila k němu. Vzhlédl k němu a plívl. Byl stále vzpurný i ve své bezmocnosti.

„Měl bys říct svému holiči,“ zasyčel, když viděl černé zamotané copánky povlávající mu v měsíčním světle po stranách hlavy, „že Rasta je už dávno z módy“

Nevěděl, jestli mluví opravdu nahlas nebo ne; sluch se mu ještě nevrátil.

Příšera se k němu sklonila. Schaeferova ruka vystřelila vzhůru a popadla spodek masky.

Vždyť v New Yorku to skoro fungovalo.

Tentokrát ale maska nepovolila. Posunula se a příšera odstoupila, aby si ji narovнала. Odstoupila od Schaefera a tím mu poskytla vteřinu nebo dvě, aby se vzpamatoval.

Překulil se a popadl větev širokou jako jeho noha. Zvedl se a současně vedl úder. Příšera dostala solidní ránu do spánku a maska se opět pootočila.

Ten úder by zabil každého člověka, ale ona ani nezakolísala. Jen zvedla ruku, aby Schaefera odstrčila a odvrátila se, aby si druhou rukou posunula masku.

Stála na okraji útesu, měla odvrácenou tvář a byla stále částečně oslepená, její pozornost byla odvedena maskou a kamufláž stále nefungovala. Schaefer si byl vědom, že lepší šanci mít nikdy nebude - jestli ještě vůbec nějakou dostane. Sklonil větev jako kopí a zaútočil.

Dřevo se nárazem roztránilo a Schaefer byl odhozen dozadu; příšera se zapotácela, udělala krok a přepadla přes okraj.

Schaeferovi se konečně začínal vracet sluch - dost na to, aby zaslechl zvuk dopadu. Nejdříve si myslel, že jeho sluch stále není v pořádku, protože to nebylo žuchnutí těla spadlého na zem; bylo to křupnutí.

Otřeseně čekal, až příšera vyleze zpátky nahoru.

Když se nic nedělo, vyplížil se dopředu a podíval se přes okraj. Napůl očekával, že mu každou chvíli utrhne modrobílá ohnivá koule hlavu nebo že ho za obličej popadnou pařáty.

Nic ho nezasáhlo; nic se nepohnulo.

Příšera ležela nehybně roztažená na kmenu padlého stromu. Na hrudníku se jí táhla velká skvrna té žlutozelené fosforeskující tekutiny a osvětlovala celou scénu.

A ze středu té skvrny čněla špičatá větev procházející hrudníkem toho bastarda.

To ještě neznamená, že je konec, říkal si Schaefer. Možná, že má srdce někde jinde. Možná to nebylo jen větší a silnější než jakýkoliv člověk, ale tvrdší, než si Schaefer dokázal představit. Možná si to schovávalo ještě nějaké překvapení.

Ale možná také ne.

Schaeferovi ta věc připadala mrtvější než peklo.

19

Průvodce seděl na kořenu u ohně a čekal.

Nebyl si tak úplně jistý, na co čeká. Možná na úsvit?

Určitě ne na Schaefera; Schaefer se už nevrátí.

Možná uslyší výkřik.

Doufal, že ne. Celý tenhle úkol byl dost špatný i bez toho.

Znovu se rozhlédl po tábořišti. Jeho ruce stále nervózně kontrolovaly kapsy a opasek, aby se ujistil, že nemá žádnou zbraň ani nic, co by za ni mohlo být považováno. Když bude neozbrojen, vše by mělo být v pořádku. Ta věc, co zabila před osmi lety všechny ty muže, nechala ženu, co byla s nimi, jít, protože nebyla ozbrojená. A jemu řekli, že ta věc, která zmasakrovala policajty v New Yorku na střelnici, nechala jednoho z nich, Salvattiho, žít, protože on jediný neměl zbraň.

Průvodce nechtěl zbraň.

Neměl u sebe ani kapesní nůž, což sice poněkud stěžovalo udržování ohně, ale on si poradil - a dával si pozor, aby nikdy neuchopil nic, co by hořelo, protože pochodeň mohla být považována za zbraň.

Předpokládal, že v Schaeferových zavazadlech jsou další zbraně, což bylo také důvodem, proč se jich nikdy nedotkl a nikdy ani neuvažoval, že by je prohledal.

Kdyby na něj zaútočil had nebo jaguár, musel by se spolehnout na svoje holé ruce - ale to riziko rád podstoupil.

Zašustily větve a on s obavami vzhlédl.

Něco se blížilo, něco jdoucího vzpřímeně, temný stín v měsíčním světle; ztuhl.

Stín vstoupil do kruhu osvětleného ohněm a on poznal Schaefera.

Detektiv Schaefer, živý a se všemi končetinami na svých místech.

Průvodci poklesla čelist.

„Do prdele, jste naživu!“ vypadlo zněj. Spatřil v Schaeferově ruce pušku a to byl další šok - Schaefer byl naživu a ozbrojený. „Ale co ... chci říct...“

Došlo mu jediné možné vysvětlení.

„Ach, můj bože!“

Vyskočil na nohy. Schaefer upustil zbraň a těžce se usadil zády ke stromu. „Ehmm...“ řekl Schaefer unaveně, „zdá se mi to, nebo se tvoje angličtina najednou zlepšila?“

„Nech toho, Schaefer“ prohlásil průvodce, zatímco otvíral jednu ze svých sedlových brašen a vytahoval teleskopickou anténu. „Kriste pane, já tomu nevěřím.“

Schaefer se pohodlně rozvalil a pobaveně sledoval, jak průvodce aktivuje vysílačku.

Ze sedlové brašny se ozval šum následovaný elektronickým hlasem. „Tady Kapa-Alfa, přepínám.“

Průvodce uchopil mikrofon a promluvil: „Kapa-Alfa, tady Návnada-Devět. Dejte mi velitele - hned“

Průvodce se podíval na Schaefera.

„Tys to fakt udělal, že jo?“ zeptal se tiše. „Tys to zabil.“

Schaefer se usmál a přikývl.

Možná, napadlo Schaefera, teď získá nějaké odpovědi. Možná mu vysvětlí, co se to, sakra, děje, co to vlastně zabil a co se stalo Dutchovi, všechno.

Nebo možná ne, k čertu s tím. Dostal to, přemohl to a už to nikdy nebude za sebou nechávat stažená těla visící z newyorských trámů. Ne v Schaeferově městě.

Někde na pobřeží řekl radista generálu Philipsovi: „Pane, zachytil jsem signál od Návnady-Devět -chce s vámi mluvit.“

Philips nešťastně přikývl; tu zprávu očekával, ale netěšil se na ni. Přešel místnost a uchopil mikrofon.

„Tady Philips, Devítko,“ ohlásil se unaveně. „Připravte to, co zbylo z Schaeferova těla, k transportu zpět do Států a ...“

Reproduktor zapraskal a přerušil ho. „Pane, vy to nechápete,“ ozval se hlas Devítky. „Schaefer žije. On to zabil. Opakuji, Schaefer je stále naživu!“

V džungli, v kruhu světla vrhaného ohněm se Schaefer usmál a sardonicky svému průvodci zasalutoval.

Průvodce stál s mikrofonem u netečné muly a zíral na něj.

„Ach, můj bože,“ zašeptal bledý Philips.

Zemřelo další z těch stvoření. Naposledy to znamenalo miniaturní jadernou explozi uprostřed džungle. Ale tentokrát to nebyl jediný osamělý lovec -a ty věci byly nad celým New Yorkem.

Ted' se mohlo stát cokoliv.

„Zůstaňte na příjmu, Devítko“ řekl a obrátil se. „Perkinsi,“ zařval, „volejte Washington, nejvyšší důležitost - plná bojová pohotovost. A dejte mi prezidenta - hovno se blíží k větráku.“

Perkins odběhl a Philips se pokusil uvažovat.

Jedna z těch věcí byla mrtvá - ale nezaznamenali žádný výbuch. Dutch popsal, jak ta věc, kterou zabil, udělala něco se zařízením na levém zápěstí a to způsobilo detonaci - tenhle možná nestačil před svou smrtí zařízení aktivovat.

Ale potom tam ted' leží někde uprostřed džungle s veškerou mimozemskou technologií čekající, až ji seberou...

„Generále,“ zavolal někdo, „hlášení od radarových analytiků - zaregistrovali nějakou aktivitu.“

„Do prdele,“ zaklel Philips. Podíval se na svoji ruku a všiml si, že stále drží nedopalek cigarety; znechuceně ho odhodil. Tak už to začíná! Dozvěděli už se o smrti svého druha? Připravují odvetný úder?

Co se stane, jestli Philips dopraví své muže k tělu, než si stačí vyzvednout svého padlého druha:

Stojí to za to riziko?

„Prezident, pane,“ ozval se Perkins.

„Zatraceně,“ prohlásil Philips. „Přiveďte mi ty radisty - chci s nimi mluvit, jakmile prezident zavěsí/ Uchopil mikrofon.

„Pane,“ začal, „obávám se, že mám špatné zprávy,“

Rychle vykreslil situaci; prezident byl, samozřejmě, již dříve informován, a tak vysvětlování nebylo tak obtížné.

„Znáte situaci lépe než já, generále,“ řekl. „Budu v tom důvěřovat vašemu úsudku - ale znáte mé postavení. Nemůžeme si dovolit boj; nemůžeme to nechat vyjít na světlo. Nemiluji appeasement o nic víc než vy, ale v tomto případě si nemůžeme dovolit nic jiného - takže jim dejte, cokoliv je učiní šťastnými.“

„A ten mrtvý..“

„Nemám dostatek informací, abych v tom mohl rozhodnout, generále. Dělejte, co považujete za nejlepší - ale s minimálním rizikem. Hrajeme o sázky, které si nemůžeme dovolit prohrát.“

„Ano, pane“

Spojení bylo přerušeno.

Míč byl na Philipsově půlce.

Na řadě byla zpráva radistů.

Něco opustilo New York - a tentokrát nikoliv rychlostí ubohých šesti set mil za hodinu; pohybovalo se to tak rychle, že to radar ztratil téměř okamžitě.

Mířilo to na jih. „Byli to všichni?“ zeptal se Philips.

„Ne,“ zazněla jednoznačná odpověď. „Ne, většina jich zůstala v New Yorku“

Město jako rukojmí, napadlo Philipse.

Možná by mohl být plnohodnotným soupeřem. Možná najde něco na výměnu, něco, co nabídne za New York.

Mimozemšťané nikdy nechtěli komunikovat a oni nikdy neměli prostředky, jak je k tomu donutit, ale to se možná, jenom možná, změnilo. Možná tam v džungli leží něco, co ti bastardi chtějí natolik, že kvůli tomu budou ochotni mluvit.

A když je donutí mluvit, možná je dostane pryč z New Yorku, dál od amerických měst. Možná by mohl získat i nějaká jejich zařízení.

Může to být katastrofa, mohou se vrhnout do odvetného útoku - nebo to může být ta největší příležitost, kterou lidstvo kdy mělo.

„Připravte oddíl,“ vyštěkl. „Vrtulníky. Musíme vyzvednout jednu věc“ Zlověstně se usmál a sáhl po další cigaretě.

„Možná dvě,“ dodal, zatímco si ji zapaloval.

Pak vzal mikrofon, aby dal Devítce nové instrukce.

20

Po prvním dni ve městě, kdy se jen strachoval o Shari a o chlapce, si Rasche uvědomil, že v bytě nevydrží ani o chvíli déle.

Na záznamníku nebyly žádné vzkazy; na oddělení pro něj také nikdo nic nezanechal.

Takže žádná zpráva od Schaefera.

Zavolal Shariině matce - pro jistotu z automatu -a ta mu oznámila, že je vše v pořádku. Shari byla s chlapci v bezpečí v Elmiře.

Rasche promluvil se svou ženou a hlas jejího hlasu působil jako balzám na duši. Ubezpečil ji, že i v New Yorku je vše v pořádku. Ale nemohl mluvit dlouho - jeho zásoba drobných nebyla bezedná a nechtěl použít telefonní kartu, protože ta šla vysledovat.

Jel domů a po dni to tam již nemohl vydržet; zavolal na oddělení a oznámil jim, že přerušuje dovolenou a příští den se vrací do práce.

McComb vrčel; bylo jasné, že by ho raději již nikdy neviděl, a on mu to nemohl vyčítat.

Pak Rasche zajel do policejní budovy, vyzvedl si přenosnou policejní vysílačku a zbytek večera ji montoval do dodávky, jen pro případ.

První ráno v práci pro něj bylo rozčarováním -během jeho absence se nahromadila spousta formulářů, ale on se na ně nedokázal soustředit. Stále myslel na Shari, hodiny vzdálené na severu v Elmiře, musel vzpomínat na houpající se stažená těla na Beekman Street a v suterénu na Twentieth a stále jej pronásledovala noční můra, ve které visela Shari hlavou dolů, měla staženou kůži a její krev pomalu vykreslovala kruhy na podlahu domu její matky.

Netušil, kde by mohl Schaefer být nebo co se mu mohlo stát.

Schaeferův bratr mluvil o nějakém zvláštním lovcí - ale co tím myslel? V čem se lišil od obyčejného zabijáka? Proč ten lovec stahoval své oběti?

Stahoval své oběti pokaždé?

A kolik jich ve skutečnosti již jde? Věděl Rasche o všech nebo byly nějaké vraždy, které se federálům podařilo ututlat?

Na cestě z oběda ho na chodbě zastavil důstojník Brownlow. „Promiňte, pane,“ ozval se a zatahal Rascheho za rukáv. „Jste detektiv Rasche?“

Rasche to přiznal. Nesl si ke svému stolu hrnek kávy. Usrkl a zeptal se: „A vy jste kdo, velikonoční králíček?“

Brownlow se představil.

„Slyšel jsem, že jste partnerem detektiva Schaefera. Toho, kterého na Twentieth vyhodili z okna.“

„To bylo na Beekman Street,“ opravil ho Rasche. „A na Twentieth nás jen slušně požádali, abychom odešli.“

Brownlow přikývl. „Ano,“ řekl. „No, myslel jsem, že by vás mohlo zajímat několik čerstvých případů, pane. Nic zvláštního, rozumíte, nic, co by zajímalo federály, ale myslel jsem, že byste se rád podíval.“

Rasche ho pozoroval přes okraj hrnku.

„Ach? Jaké případy máte na mysli?“

„Bylo by lepší, kdybyste si prohlédl záznamy, pane.“ Podal mu tlustý sloupec složek.

Rasche si uvědomil, že stejně nemá nic důležitého na práci; přikývl a oba muži se vydali do jeho kanceláře.

Brownlow mu nic dalšího neřekl; položil hlášení na stůl a odešel.

Rasche si povzdechl a otevřel první složku.

Strávil večer prohlížením případů, o kterých důstojník Brownlow a jemu podobní rozhodli, že by federály nezajímaly.

V něčem měl ale Brownlow pravdu; Rascheho rozhodně zajímaly. Poskytly mu odpověď na otázku, o které nedávno uvažoval.

Zdálo se, že ten lovec pokaždé své oběti nestanoval - ne, pokud měl na svědomí všechny ty vraždy. Ale když je nestáhl, vzal si jejich hlavu a páteř -on je prostě nesetnul, on si je vzal. Žádná hlava nebyla nikdy nalezena.

A Rasche si uvědomil, že nikdy nenašli ani žádnou z kůží. Prostě zmizely.

Hlavy... to nebylo nijak zvlášť neobvyklé. To dělali vrahové relativně často. Od starých dobyvatelů po sexuální vrahy, mnoho lidí přišlo o hlavu, která pak sloužila jako trofej.

Ale páteř?

Nebo kůže?

Ten chlapík - pokud byl jen jeden, o čemž na rozdíl od Schaefera začínal Rasche pochybovat - byl skutečně zvrhlý. Uvědomil si, co mu po souboji na Beekman Street Schaefer říkal -jeho protivník nebyl člověk.

Možná měl pravdu.

Jeho směna skončila již před hodinami, ale on stále seděl u svého stolu. Již ani nepředstíral, že pracuje. Jen se nemohl přimět opustit kancelář.

Kam vlastně půjde? Domů, do prázdného domu? Shari s dětmi byla na severu; jít domů by bylo depresivní. Na spánek bylo příliš brzy; slunce ještě nezapadlo. Bylo jedno z těch dlouhých letních odpolední, která se táhnou donekonečna.

A doma neměl kromě spánku nic na práci - a to za předpokladu, že by dokázal usnout s vědomím, že po městě pobíhá zabiják, který trhá lidi na kousky a bere si jejich části jako trofeje.

A kdyby se ozval Schaefer, volal by pravděpodobně do kanceláře - alespoň si to Rasche myslel, ale jist si tím nebyl. Schaeferův způsob myšlení nepochopil ani po šesti letech. Někdy byl Schaefer bystry, rychlý a vše pro něj byla hračka, ale občas se zatoulal někam do stínové zóny.

A momentálně byl někde ve Střední Americe, Kolumbii nebo na nějakém zatraceném místě a ani se neobtěžoval zavolat.

Pokud mu ovšem nevolal domů, zatímco byl Schaefer v kanceláři.

Ale kdyby nezastihl Rascheho doma, zkusil by kancelář.

Takže to ani nezkusil. Stále hrál sólo. To Rasche nesnášel; měl přece být jeho partnerem.

Ne že by se mu chtělo letět někam do Střední Ameriky; na to, aby se potloukal s Schaeferem džunglí a hledal nějaké příšery, byl trochu starý a z formy.

A Dutch byl Schaeferův bratr, ne jeho; Rasche se s ním nikdy nesetkal. Ani by nevěděl, co má hledat.

A z nich dvou byl Schaefer tím, kdo sloužil u Zvláštních jednotek; Rascheho vojenská kariéra spočívala v pár letech ve Fort Braggu strávených sbíráním nedopalků. Kdyby došlo ke skutečnému boji, Rasche by nebyl svému partnerovi příliš platný.

Ale stejně mohl Schaefer zavolat.

A tak Rasche seděl ve své kanceláři, ignoroval sloup nedokončených hlášení a složky tří tuctů nevyřešených vražd a zíral na obrazovku staré přenosné televize.

Televize tu byla pro případ nějaké nečekané události týkající se policejní práce, ale Rasche na ni ve chvílích, kdy se mu nechtělo do papírování, neměl žádnou práci v ulicích a nechtělo se mu přemýšlet o vraždách, které měl vyšetřovat - nebo jako v současnosti, ignorovat - většinou sledoval WWOR. Ale teď, ať si hrál s anténou, jak chtěl, nebyl schopen WWOR naladit.

Poslední dva týdny byl příjem špatný i podle newyorských zvyklostí. Byl tak špatný, že místní stanice zařadily reportáže, ve kterých vědci z NYU a Columbie prezentovali své divoké teorie o skvmách na slunci a radioaktivním znečištění zachyceném teplotní inverzí. Ale dnes byl příjem nejhorší za poslední dny.

Rasche našťavaně uhodil do televize a pan Ed zmizel ve sněhové vánici.

Možná, že v jednom z šuplíků najde něco, co na chvíli odvede jeho pozornost; náhodně jeden vytáhl.

Jeho pohled dopadl na zamotaný balíček - jeho sako omotané kolem té masky, kterou mu dal Schaefer do úschovy. Tu masku strhl Schaefer zabijákovi z tváře těsně předtím, než byl vyhozen z pátého patra.

Úplně na ni zapomněl; byl příliš zaneprázdněn jinými věcmi, jako dostat Schaefera do nemocnice, dostat Schaefera na letiště nebo dostat Shari z města. Schoval ji sem toho rána, kdy sem přišli se Schaeferem a McComb si zavolal Schaefera k sobě do kanceláře, toho rána, kdy Schaefer odletěl do Střední Ameriky.

Nikdo z nich si tu věc pořádně neprohlédl.

Možná bylo na čase, aby to někdo udělal.

Rasche od toho moc neočekával; byla to patrně jen pokrývka hlavy, jen kus inertního kovu, ale nic se mu nestane, když se podívá.

Rozbalil balík.

Ta věc vypadala, jako by měla pokrývat tvář a vršek hlavy, ale tvary a rozměry neodpovídaly - nikdo neměl takto tvarovanou tvář a byla větší, než bylo potřeba. Byla z hladkého šedého kovu. Povrch byl matný, ale Rasche na něm neviděl žádné škrábance nebo rýhy. Otvory na oči nebyly prosté díry - byly v nich čočky z tmavého skla, možná byly červené, Rasche si nebyl jistý.

Otočil masku.

Vnitřek byl pokryt materiálem, který nedokázal identifikovat, něco mezi kůží a houbou. Byly tam kovové objekty, které mohly být jen dekorací nebo elektronickým zařízením. Po stranách vedly malé trubičky, které se pravděpodobně měly na něco napojovat, ale neodpovídaly žádnému konektoru nebo přípoje, které Rasche znal.

A vedle levého očního otvoru něco slabě zářilo. Byla to malá žlutá skvrna, kterou nedokázal identifikovat.

Rasche se zamračil.

Tohle nebyla jen maska, byl to nějaký přístroj. Ale k čemu?

Pozvedl ji ke světlu z okna a podíval se očními otvory.

Zamrkal a sklonil masku.

Viděl ulici. Nebe bylo zalito oranžovým ohněm úžasného západu slunce, okna zlatě zářila, mrakodrapy východním směrem byly černé a na jih a na západ zářivě jasné.

To bylo vše, co viděl.

Otočil se zpět do kanceláře - stůl, televize, knihovna. Zvedl masku a spatřil je zvláště změněné, ale stále rozpoznatelné - stůl, televize, knihovna, masy zvláštních barev, které jakoby vibrovaly. Maska nějak měnila jeho pohled - něco jako vojenské noční vidění. Možná infračervené?

Ať to bylo cokoli, stále viděl skutečnost, nebyla to žádná počítačová simulace. Přitiskl si masku k tváři - nemohl si jí nasadit, protože jeho hlava nebyla dost velká a neměla správné tvary, ale mohl ji držet tak, aby viděl očními otvory.

Stůl, televize, knihovna, křeslo, dveře, lampa, televizní anténa jako paprsky modrého světla, televize samotná byla růžová; mohl dokonce přečíst své jméno napsané pozpátku na dveřích, fialovomodrá na zelenomodré.

Pak se obrátil a podíval se znovu z okna.

A spatřil loď plující nad městem - gigantické a cizí, obrovské červenozlaté tvary na temně rudém nebi.

Rasche nebyl hloupý.

Vesmírné lodě. Neviditelné vesmírné lodě, které jste mohli spatřit jen pomocí mimozemské masky.

Schaefer měl pravdu. Ten zabiják nebyl člověk ani náhodou.

Ne, ne „zabiják“. „Zabijáci“. Jen z okna viděl tři lodě.

Ted' již věděl, proč má špatný signál.

„Skvrny na slunci. Hovno,“ pronesl tiše.

21

Když přišel úsvit, chtěl průvodce vidět tělo, aby si byl jistý, že je ta věc mrtvá. Trval na tom, že dovedou muly ke kraji útesu a on pak sešplhá dolů, aby si mohl ostatky dobře prohlédnout.

Schaefer nebyl proti; nechtěl se vytahovat, ale když o to ten druhý požádal, nevadilo mu pochlubit se výsledkem své práce.

Nakonec se rozhodl, že se také vydá dolů a tělo si prohlédne.

Příšera tam stále ležela, stále mrtvá; kaluž žlutozelené krve na hrudníku, šmouha na větvi, která ji probodla, a pramínek, který jí stekl po spánku, byl teď zelenější a již tolik nezářil. Schaefer si všiml, že se žádný z místních živočichů nepokusil na tomto jeho daru hodovat; žádné mouchy, mravenci, brouci.

Schaefer nebyl žádný vědec, ale dokázal uhodnout, co to znamená - tahle věc se nepodobala ničemu, co kdy žilo na Zemi, a měla tak odlišné chemické složení, že ji místní fauna nepovažovala za potravu.

A možná to potrava skutečně nebyla; její maso mohlo být stejně toxické jako její povaha.

Schaefer si ji mohl poprvé dobře prohlédnout. Černý materiál pokrývající kanón na rameni, kovem obvázané copy - pokud to byly copy; teď, když si je mohl zblízka prohlédnout, si tím nebyl jistý.

Vypadaly tak pevné, jako by to ani nebyly spletené vlasy, ale nějaké druhy chapadel.

Ale to mohl způsobovat ten mastný povlak. Schaefer nebyl tak zvědavý, aby odstranil proužky a podíval se.

Kovová maska a kožené chrániče zápěstí a kotníků s komplikovaným zařízením vypadaly velmi vyspěle, ale současně i barbarsky. Řetězec lebek visící přes - byly většinou zvířecí, ale na konci visela jedna lidská - byl pouze barbarský bez jakékoliv vyspělosti. Schaefer zaregistroval, že ve výbavě převládají různé čepele a ostré hrany.

Tenhle chlapík se zjevně považoval za velkého drsňáka.

Schaefer se již setkal s několika lidmi, kteří si mysleli to samé. Většina z nich se mýlila. Tento zkurvysyn k tomu měl alespoň poměrně pádné důvody.

„Můj bože,“ prohlásil průvodce. „Opravdu jste ho zabil.“

Schaefer na něj pohlédl. „Říkáš to, jako by to byla špatná zpráva,“ poznamenal. „Neměl jste to zabít,“ řekl průvodce. „Vy jste ... Nepředpokládali jsme, že to dokážete. Vy a váš zatracený bratr. Máte vůbec nějakou představu, co to znamená?“ Poklekl k

tělu, ale dával si dobrý pozor, aby se ho nedotkl, jako by se bál, že ho může nějak popálit nebo pošpinit.

Možná mohlo, napadlo Schaefera. Možná, že on sám při boji chytil nějakou hroznou mimozemskou nemoc.

Nebo možná byl průvodce prostě jen srab.

„Jo, jasně že vím, co to znamená,“ prohlásil Schaefer s úsměvem. „Znamená to, že je mrtvý.“

„Ale nechtě toho“ řekl průvodce hořce. Vyndal z kapsy nějaký přístroj, který Schaefer nepoznával, a položil ho vedle těla. „Ježíši, Schaefer, tohle není profesionální wrestling - tihle chlapci to berou vážně!“

„To já taky,“ prohlásil Schaefer a úsměv mu pomalu mizel z tváře. „Myslíte, že se vám budu omlouvat, že jsem nechcípí? Probud' se.“ Znechuceně se otočil a začal pomocí lián šplhat nahoru na útes.

„Celá tahle věc byla připravená od okamžiku, kdy jsem opustil New York, že ano?“ zeptal se, když se vytáhl na útes. „Zprávy, co mě dovedly do Riosucia, ty, jak jsi mě dovedl přímo sem - všechno to byla komedie. ‚Domorodý průvodce‘, co? To je krásný - co jsi opravdu zač? CIA? DEA?“

„Nic z toho,“ prohlásil průvodce. Když šplhal na útes, trochu lapal po dechu. „Nikdy jste o nás neslyšel.“

„Tím si nebud' tak jistý.“

„Ale jsem,“ prohlásil průvodce. „Myslím, že už je to stejně jedno, tak vám to mohu klidně říct -jsme noví, zformovali jsme se, když váš bratr honil jednu z těch věcí. Taky jí zabil - ale ztratil přitom celý oddíl a umírala pomaleji a stačila aktivovat samodestrukci. Ten kráter jste viděl“ „Ztratil oddíl?“ Schaefer se otočil a pohlédl na průvodce. Jeho předpoklady se potvrdily. „Ta věc je všechny zabila? Blaina, Hawkinse, všechny?“

„Všechny,“ potvrdil průvodce.

„A Dutch? Dostalo ho to?“

Schaefer věděl, že Dutch přežil první setkání -průvodce říkal, že ji zabil.

Ale to znamenalo, že jich je víc, že ta, kterou Schaefer zabil, nebyla tou, která dostala Dutchovy muže.

Ale dostala Dutche? Byla to pomsta za mrtvého druha?

„Dutch to přežil,“ řekl průvodce, „ale to je vše, co vám mohu říct.“

To nemusela být pravda, uvědomil si Schaefer; znamenalo to jen, že průvodcovi lidé nevěděli, jestli ta druhá věc Dutche dostala.

Bud' tak, nebo to věděli, ale nechtěli to říct.

„A to všechno je pekelně tajné?“ zeptal se Schaefer.

„Jo,“ souhlasil průvodce.

„Takže, když jsem se začal motat kolem, vaši lidé se rozhodli, že mě té bestii předhodíte? Dáte jí, co chce?“

„Zatraceně, Schaefer,“ řekl průvodce, když se vyšplhali na pevnou zem, „vy sám jste se rozhodl přijet sem a hrát si na turistu! My jsme nic nenastražili. Prakticky jste se dobrovolně přihlásil na sebevražednou misi.“

„Jo?“ odfrkl Schaefer. „A co Dutch? Byl dalším z vašich dobrovolníků?“

„Tehdy jsme to nevěděli!“

„Ale teď to víte, tak jste mě poslali, abych si s tou věcí hrál na slepou bábu.“

„Podívejte, nám se to nelíbí o nic víc než vám,“ prohlásil průvodce, „ale je to tady, je to skutečné a my se s tím musíme vypořádat.“

„A s čím se musíte vypořádat?“ dožadoval se Schaefer. Zastavil a pozoroval mrtvou věc pod útesem. Průvodce se protlačil kolem něj.

„Nevíme“ prohlásil. „Můžeme jen hádat. Ale předpokládáme, že ty věci přichází jednou za čas na Zem, aby se pobavily, zahrály si na velkého bílého lovce a získaly pár trofejí - a pak odletí domů a nechají nás několik let být.“

„Přichází na Zem,“ opakoval Schaefer, když se ještě naposled podíval dolů na příšeru. „Myslíš z vesmíru? Jako ve filmech?“

„Tak nějak,“ přitakal průvodce.

Došel k čekajícím mulám a vytáhl Schaeferovu pušku.

Schaefer se otočil za zvukem odjišťované zbraně a spatřil průvodce, jak na něj míří jeho vlastní puškou.

„Jdeme,“ pronesl průvodce. „Generál chce, abychom zmizeli pryč od té věci - nechce, abyste zbabral ještě něco. Máme šest hodin na cestu k místu setkání na konci údolí. Jen se nedotýkejte brašen, nesahejte na žádné zbraně a vše bude v pořádku. Možná z toho zmatku ještě něco vytěžíme.“

Schaefer ho chvíli jen němě sledoval.

„Víš, šéfičku,“ řekl nakonec, „začínáš mi opravdu lézt na nervy. Ta věc je mrtvá. Je konec“

„Ježíši, ty to fakt nechápeš, že ne?“ vyhrkl průvodce. „Myslíš, že byla sama? Dělej, pohni se!“ Zamával puškou.

Schaefer si povzdechl a začal pochodovat.

Jo, myslel si, že je sama - ale co když ne?

Rád je dostane všechny.

22

„Opravdu si myslíš, že na nás zaútočí jen proto, že jsem jednoho z nich zabil v sebeobraně?“ zeptal se Schaefer a odstrčil další přerostlou kaprad’.

Dva muži se již několik hodin prodírali džunglí a vášnivě diskutovali; Schaeferův návrh, aby se alespoň pokusili jet na mulách, byl zamítnut, protože by mu to příliš usnadňovalo případný útěk.

V jednu chvíli nad sebou zaslechli vrtulník, ale přes hustou džungli ho nemohli vidět a zvuk znovu utichl. Schaefer pohlédl na průvodce, ale ten jen pokrčil rameny a pokračoval v chůzi; zřejmě to nebyl jejich vrtulník. „Nevíme, co udělají,“ řekl, „ale nepředpokládáme, že to budou ignorovat“

„Tak proč nás všechny nevyhodily do vzduchu, když před osmi lety jednoho z nich Dutch dostal?“

„Protože se odpálil sám. Museli si myslet, že to tvůj bratr koupil při explozi. A skoro by měli pravdu.“

„Nebo si možná uvědomili, že jejich kámo znal riziko,“ navrhl Schaefer.

„Ale jdi, Schaefer,“ nedal se průvodce. „Ty věci jsou z jiné planety, mají vesmírné lodi atak. Jsou možná milion let před námi - myslíš, že nechají bandu opic, jako jsme my, zabíjet turisty?“

„Proč ne?“ zeptal se Schaefer. „Vy si myslíte, že my bychom naše lidi měli nechat zabíjet - to se přece dělo v New Yorku, ne? Ať se hoši pobaví. A když přitom zabijí pár domorodců? No a co?“

„Lepší, když jich dostanou pár než všechny,“ oponoval průvodce.

„Lepší, když nedostanou nikoho,“ reagoval Schaefer. „To jsem měl na mysli, když jsem sem přijel hledat toho bastarda.“

„Dobře. Fakt si myslíš, že sem můžeš jen tak vpadnout a skončit to?“

Schaefer neodpověděl a průvodce pokračoval: „Tady nejsi v Kansasu, kámo. S těmi věcmi nemůžeš jednat jako s normálními grázly a drogovými deal-“

Průvodce byl v půlce slova přerušen výstřelem z pušky. Schaefer se překvapeně otočil a spatřil, jak z mužova ramena proudí krev.

„Dealery,“ řekl průvodce a nejistě se pokusil otočit automatickou brokovnicí a zjistit původce výstřelu.

Schaefer na další překvapení nečekal; skočil do džungle a snažil se dostat co nejdál od průvodce a od mul.

Jakmile dopadl na zem, džungle explodovala střelbou.

Průvodce se zaškubal a klesl k zemi.

Schaefer poslouchal a sledoval zásahy kulek. Napočítal minimálně čtyři střelce rozmístěné ve vzdálenosti třiceti yardů.

Jedna z mul klesla k zemi - pro Schaefera to bylo hloupé plýtvání, ale momentálně se v tom nehodlal nijak angažovat. Klidně ležel schovaný v kapradí a čekal, až střelba utichne.

Alespoň že střelci používali normální zbraně a ne ty mimozemské sračky - nebyla to pomsta mimozemských útočníků, které se průvodce tak obával.

Slabá útěcha, napadlo Schaefera; ten ubohý zkurvysyn byl mrtvý stejně, jako kdyby chytil do hrudi ránu z mimozemského kanónu.

Velmi pomalu a velmi opatrně se posunul, aby viděl, co se děje.

Střelba zeslábla a utichla.

Průvodce sebou ani nešklbl; byl mrtvý. Mula ležící na zemi kolem sebe ale stále kopala. Z křoví vystoupil muž v zelených maskáčích, přiložil jí pušku k hlavě a vystřelil ránu z milosti.

Druhá mula zmizela někde v džungli; Schaefer ji neviděl, pozoroval muže vynořující se z lesa.

Byli čtyři, správně - dva měli M AČ-10 a dva byli vyzbrojeni čínskými AK-47.

Podle výběru zbraní a jejich chování usoudil Schaefer, že patří ke Kolumbijskému drogovému kartelu - ale co, sakra, dělají tady! Podle Schaeferových informací neleželo toto místo na obvyklých pašeráckých trasách.

Možná, že je opět změnili; možná je k tomu přinutila DEA a místní policie.

Jeden ze střelců zvedl průvodci hlavu a podíval se na krvavou, bahnem potřísněnou tvář.

„Este mař ráno es ta muerto“ řekl.

Další, stojící těsně za ním, vydal ostrý, štekavý, znechucený smích. „Eschevera lo quiere vivo.“

Eschevera.

Schaefer znal Kolumbijce jménem Eschevera.

Eschevera se pokoušel stát bosem v New Yorku. Vystupoval jako nějaký uhlazený playboy z Miami Vice, ale pro Schaefera byl jen dalším ubohým drogovým dealerem.

Když ještě pracovali s Raschem na protidrogovém oddělení, dověděl se Schaefer o Escheverovi od několika práškačů. Pustili se do práce a snažili se na něj něco najít. Muselo se to dostat nějak ven a pár jeho hochů se k nim dostavilo a pozvalo je na schůzku.

Schaefer pro legraci souhlasil.

Schaefer a Rasche se s ním setkali v zahradě na střeše jednoho domu na Manhattanu. Obklopovaly je tropické stromy umírající z newyorského chladu. Byli tam jen oni tři; Escheverova tělesná stráž se na znamení důvěry a respektu držela z dohledu.

Rasche nechal mluvení na Schaeferovi.

Jako předehtu oba muži ukazovali, jak si myslí, že jsou drsní, a pak Eschevera vysypal na zem milion dolarů v malých bankovkách a řekl jim, že mohou být okamžitě jejich. Stačí, když se stáhnou a nechají ho být. V druhé ruce držel jako varování, co by se mohlo stát, kdyby si nevzali peníze, vystřelovací nůž.

Řekl, že to je milion dolarů a Schaefer mu věřil -kopec bankovek nebyl malý.

Schaefer o tom, jen aby byl spravedlivý k Raschemu, několik vteřin uvažoval. Půl milionu dolarů mohlo zabezpečit Shari a chlapcům pohodlný život na dlouhou dobu; Rasche by se nemusel bát o penzi.

Ale Schaefer spatřil výraz na jeho obličejí a věděl, že Shari bude muset v New Yorku ještě pár let vydržet. Čekal to.

Když si tohle ujasnili, Schaefer popadl Eschevera! a hodil toho zkurvysyna ze střechy-

Jen tři podlaží. Eschevera přežil.

Schaefer odešel nezraněn, zatímco bodyguardi kolem něj běhali v kruzích.

Schaefer to nahlásil jako nehodu a uvedl, že Eschevera uklouzl. Žádní další svědci se nenašli. Eschevera netlačil na pilu, sbalil se a zmizel si do Kolumbie lízat rány.

Schaefer přesto očekával, že na něj dříve nebo později narazí; lidé z kartelu Cali byli známí tím, že své dluhy platí.

Ale určitě neočekával, že to bude zde a za takových okolností.

Šli Escheverovi muži po něm!

Netušil, co by mohli chtít po jeho průvodci nebo co měli obchodníci s drogami společného s mimozemšťany. Takže ano, pravděpodobně šli po něm a průvodce sejmuli, protože byl ve špatný čas na špatném místě.

Ale jak věděli, že se nachází v této oblasti? Uvažoval, jestli ho neprodal Hanson, jestli neřekl Escheverovi, kde ho má hledat; bylo to možné, i když si doposud o Hansonovi myslel, že je poctivý.

Možná mluvil jeden z Philipsových mužů.

Nebo to mohla být jen shoda náhod, smůla - ale pokud ano, tak to byla opravdu pekelně velká náhoda.

„Yo voy a mír ar aquí“ řekl někdo a vrátil tak Schaefera zpět do reality.

Střelci se rozhlíželi kolem; ať hledali přímo Schaefera, nebo ne, jistě věděli, že průvodce nebyl sám. Rozhodně nebylo obtížné na to přijít; dvě muly a obě osedlané.

Ale k průzkumu nepřistoupili zrovna chytře; rozdělili se a nesledovali jeden druhého.

Schaefer se rychle zvedl na bobek a byl připravený skočit. Jeden z mužů se blížil.

Pak byl přímo nad Schaeferem a detektiv vyskočil z kapradin a zasadil mu solidní ránu pravačkou do čelisti; Kolumbijec se poroučel k zemi a Schaefer mu vytrhl jeho MAC-10.

Ale když odmotával omráčenému muži z ramene řemen, ostatní tři se otočili a zahájili palbu; Schaefer sebou praštil na zem.

Rychle prohlédl zbraň a zjistil, že zbývá ještě polovina zásobníku. Opětoval střelbu.

Zbraň nebyla přesná; byla určena k pokrytí širokého prostoru a ne k zasahování cílů. Schaefer ani neočekával, že někoho zasáhne, ale alespoň přinutí Kolumbijce držet hlavy dole.

Ted' když byl objeven, nemělo již smysl zůstatvat potichu a snažit se skrýt; stále se kryl, ale již nehledal úkryt. Pohyboval se krátkými sprinty mezi stromy a střílel v krátkých dávkách.

Kolumbijci střelbu opětovali, ale většinou jen umístili několik kulek mezi stromy ve chvíli, kdy byl již Schaefer v úkrytu. To neznamenal, že byli hloupí, byli to jen lidé - a lidé měli pomalé reakce. Nevěděli, kdy se hne ani jakým směrem.

Kdyby měli dostatečnou palebnou sílu, mohli udržovat stálou palbu a přibít ho k zemi, zatímco by ho jeden z nich obešel zezadu - ale tu neměli. Měli jen tři pušky a pravděpodobně spotřebovali polovinu munice na zabítí muly a průvodce.

Jedné muly, muly patřící průvodci. Ta druhá, ta, na které jel původně Schaefer, byla stále naživu a nezraněná. Schaefer si uvědomil, že jeho nejlepší šanci - ve skutečnosti jedinou - je dostat se ke zvířeti a zbytku svého arsenálu. Kolumbijci se ho ještě nedotkli. Se svými zbraněmi se bude schopen bránit a možná, i přes hustou džungli, dostane jednoho nebo dva ze svých nepřátel. A pokud to ostatní neodradí, získá alespoň dostatek času na únik.

Přál si, aby mula stála klidně a aby byla v nějakém úkrytu; místo toho se pomalu procházela džunglí daleko od větších stromů.

Zdálo se, že ji střelba vůbec neděsí. Schaefera napadlo, kde ji asi průvodce získal a kolik zkušeností měla s podobnými situacemi.

Pomaloučku se propracovával ke zvířeti, a když se domníval, že má šanci, vyběhl.

Mula se lekla a rozběhla se pryč od něj - střelba ji nevyděsila, ale Schaefer ano. „Sakra, k čertu s tebou!“ zařval a popadl ji za uzdu. Držel ji, ale mula se mu snažila vytrhnout.

„K zemi, sakra!“

Jednou rukou držel mulu a druhou sáhl do bedny se zbraněmi. Držel mulu, aby byla stále mezi ním a Kolumbijci. Vytáhl rezervní brokovnici. Hanson byl štědrý a Schaefer si toho vážil.

„Tak dobrá“ prohlásil, „moje kolo.“

Zvedl zbraň - a ztuhl, protože se mu do zátylku zaryla tvrdá ocel.

„Zahod' to, marrano,“ řekl mu do ucha chladný hlas, „nebo Señor Eschevera přijde o svoji zábavu.“

Možná ho nebyli schopni přibít k zemi, ale jeden z nich ho stejně obešel a on ho ani neviděl ani neslyšel.

Pevně uchopil brokovnici a uvažoval o dalším kroku - a pak mu s hlasitým prasknutím narazila do hlavy pažba pušky a Schaefer již o ničem neuvažoval a složil se k zemi.

23

„Signál z vysílače je silný,“ oznámil Doheny, když opsal radiolokátorem půlkruh. „Teď musíme jen doufat, že ho Devítka dal na správné místo.“

Za ním další tři členové oddílu rozkládali kovovou schránku, ve které hodlali převést tělo mrtvého mimozemšťana.

Vrtulník přistál v kráteru - byl to jediný vhodný terén v širokém okolí.

„Tudy,“ ukázal Doheny.

„Tak jdeme,“ vyštěkl Johnson. Čtyři muži si začali razit cestu džunglí. Koš nesli mezi sebou; vrtulník čekal s běžícím motorem.

Generál přikázal, aby ho nevypínali, aby mohli kdykoliv odstartovat - vetřelci mohli pro svého druha přijet sami.

Nikdo nevěděl, jestli se starají o své mrtvé stejně jako lidé, ale vzhledem k bombě, kterou aktivoval ten první, existovalo něco, co nechtěl nechat jen tak ležet na zemi - tělo, výstroj, něco.

To vše Doheny znal. Pracoval s Philipsem již několik let a věděl, že mimozemšťané jsou velmi skuteční a velmi nebezpeční - ale někde hluboko uvnitř tomu doopravdy nevěřil. Rozumově? Jistě, byli skuteční. Ale po emoční stránce tomu stále nemohl uvěřit.

Sekl mačetou - při brífinku jim oznámili, že budou ve větším bezpečí beze zbraní, ale on trval na tom, že potřebují něco na vyčištění cesty, aby mohli protáhnout koš. A mohli narazit i na daleko reálnější nebezpečí, než byli mimozemští zabijáci - kromě mačety měl Doheny, stejně jako ostatní, i pistoli.

Philips byl proti - ale Philips s nimi tady mezi hady a liánami nebyl.

Když dorazili k útesu, Romano, který šel vpředu, málem přepadl přes hranu. Ale na poslední chvíli se zachytil. Johnson zaklel.

Doheny se podíval přes okraj. Příšeru spatřil okamžitě. Ležela na dně třicet yardů napravo roztažená na padlém stromě a z hrudníku jí čněla pět stop dlouhá větev.

„Do prdele,“ zašeptal.

Bylo to skutečné. A dostat ji z té větve a do koše bude opravdu zkurvená práce.

Nahoru na útes ji tím podrostem nikdy sami nevytáhnou; budou muset připoutat koš na lano a zvednout ho pomocí vrtulníku.

Díky řece jim nebude dělat problémy spuštění háku z vrtulníku. Kdyby to bylo v husté džungli, museli by protahovat lano hustým stromovím.

„Dělejte,“ řekl a začal šplhat ze stráně, „ať s tím pohneme.“

Ostatní ho váhavě následovali. Dotlačili koš k okraji a kontrolovaným pádem ho spustili dolů.

Doheny byl v půli cesty dolů, když se podíval na místo, kde ležel mrtvý mimozemšťan, a ztuhl. Zamrkal. Doufal, že to je jen nějaká iluze, možná zrakový klam způsobený lomem světla ve vodní tříšti z řeky. Doufal, že to zmizí.

Nezmizelo.

„Do prdele,“ opakoval.

Johnson, Romano a Sturgill na něj pohlédli, viděli, jakým směrem se dívá, také se tam podívali.

Všichni čtyři chvíli jen tiše zírali.

Byly tam čtyři z těch věcí - pět, pokud jste počítali i tu mrtvou. Čtyři mimozemšťané stáli v kruhu kolem svého mrtvého druha.

Jeden z nich pohlédl směrem k mužům visícím v polovině útesu.

Johnson pustil koš a začal šplhat zpátky na útes. „Běžte!“ vykřikl. „Rychle pryč! Zpátky k vrtulníku!“

Sturgilla překvapil náhlý nárůst váhy koše, když jej Johnson pustil, a sjel s ním několik stop dolů z kopce, než se mu podařilo také se pustit. Koš projel kolem něj dolů, prorážel si cestu porostem a při každém nárazu se otáčel kolem své osy. Nakonec se zastavil napůl v řece, napůl na břehu.

Sturgill chvíli stál na místě a hledal nohama pevnou zem, o kterou by se mohl opřít. Když se otočil, zjistil, že Johnson a Romano jsou již na půli cesty k vrcholu útesu.

Ale Doheny na něj čekal.

„Jsi v pořádku?“ křikl na něj.

Sturgill přikývl. Pak se podíval přes rameno na nepřítele a zamrkal.

„Jsou pryč,“ řekl.

Doheny se vyděšeně rozhlédl.

Sturgill měl pravdu - čtyři živí mimozemšťané zmizeli.

Byla to jen jejich představa? Byly ty příšery jen nějakým druhem iluze?

Ne, to byl nesmysl - viděli je všichni čtyři. Proč by pak Johnson a Romano utíkali v panické hrůze. Něco viděli.

Kam ale ty čtyři příšery zmizely? Doheny nic neviděl, nezaslechl žádný pohyb, prostě byly najednou pryč; mohly být tak tiché a rychlé?

Vzpomněl si na brífink.

Ano, mimozemšťané byli rychlí a tiší. Doheny to při brífinku vypustil. Domníval se, že nějaký svědek událostí před osmi lety přeháněl, aby vypadal lépe. Teď tomu všemu již věřil.

Byli rychlí, silní a tiší. Dokázali se pohybovat v džungli stejně jako v každém jiném prostředí.

A měli i tu svou neviditelnou kamufláž.

A zabíjeli lidi jen tak pro legraci. „Ach, bože,“ zašeptal Doheny a začal se škrábat do kopce.

Byl rád, že upustil svoji mačetu. Přemýšlel, jestli není pozdě zahodit i pistoli, ale pak se rozhodl nechat to být.

Pokud se dostane do vrtulníku, bude v bezpečí; ten nechytí. Mohli být jakkoliv silní nebo rychlí, ale létat nedokázali, neměli křídla-

Otočil se, aby zjistil, jestli Sturgill nepotřebuje pomoc - Johnson a Romano již uháněli džunglí k vrtulníku, prodírali se křovím a dělali takový hluk, že by vzbudili i mrtvého. Ptáci a hmyz od nich odlétávali všemi směry.

Sturgill tam nebyl.

Doheny se domníval, že je Sturgill hned za ním; nahnul se přes okraj a podíval se dolů.

Sturgill byl až dole u opuštěného koše - musel zase uklouznout. Nehýbal se - byl zraněný?

Doheny v panice pohlédl k mrtvému vetřelci. Ostatní nikde neviděl.

Podíval se znovu na Sturgilla a zjistil, že červená barva všude kolem ležícího muže není součástí džungle, nebyl to hmyz ani květiny.

Byla to Sturgillova krev.

Sturgill byl již mrtvý.

Ty věci ho dostaly.

„A do prdele,“ zaklel Doheny a rozběhl se k vrtulníku.

Přibližně v polovině cesty ke kráteru málem zakopl o Romana - nebo o to, co z něj zbývalo. Doheny ho poznal podle velikosti a vybavení, nikoliv podle tváře; Romanova hlava byla pryč. „Ježíši,“ vykřikl Doheny a klopýtal dál.

Johnson se dostal až k okraji kráteru; ležel na zádech s otevřeným hrudníkem.

Doheny na něj sotva pohlédl - v kráteru čekal vrtulník, vznášel se několik stop nad zemí. Pilot musel vidět, jak Johnson zemřel, a tak vzlétl ze země, ale držel se nízko a čekal na ostatní - statečný muž, pomyslel si Doheny vděčně.

A pak tu byl druhý pilot Jim Wyatt, nakláněl se ze dveří a něco na Dohenyho křičel - Doheny mu nerozuměl.

Rozběhl se ze stráně. Když byl blíž, zaslechl Wyatta: „Kde jsou, kurva, ostatní? Už jdou?“

„Mrtví!“ zakřičel Doheny. „Všichni jsou mrtví! Zůstali tam!“

„Tak pojď,“ křikl Wyatt a natáhl ruku. Doheny běžel a připravoval se ke skoku, aby uchopil nabízenou ruku a byl vytažen do vrtulníku.

A v tom okamžiku ho čepele udeřily do boku.

Již nebyl schopen běžet. Nebyl mrtvý, ale bolest vystřelující z boku byla příliš silná. Cítil, jak mu po noze stéká krev, a jeho bok byl najednou i přes okolní vedro ledově studený. Nohy ho přestaly poslouchat; zakopl a svezl se k zemi.

Viděl, jak Wyatt zaváhal a pohnul se o palec kupředu. Bylo jasné, že uvažuje, jestli má skočit dolů a Doheny mu pomoci, ale nebyl si jistý, jestli je to dobrý nápad. Ale než se stačil rozhodnout, pilotovi konečně povolily nervy.

Vrtulník začal stoupat, vzdalovat se od země a Doheny si uvědomil, že ho tam nechají zemřít, aby se stal další nechutnou trofejí pro mimozemšťany. Začal plakat a oči se mu zalily slzami. Dýchal přerušovaně.

Krvácel. Věděl, že vykrvácí, a oni ho tu nechali, aby si zachránili své bezcenné životy. Nenáviděl je s takovou intenzitou, o které doposud netušil, že je jí schopen.

Na okamžik měl téměř radost, když modrobílá ohnivá koule zasáhla palivovou nádrž vrtulníku a siroj rozkvetl do oranžového pekla a zřítíl se k zemi. Zaslechl Wyattův výkřik a viděl Wyatta, jak se v hořící uniformě pokouší vyprostit z vraku.

A pak ho něco uchopilo za vlasy a zvedlo ho do vzduchu. Zablesklo se zubaté ostří a Doheny byl mrtvý.

Na míle daleko obsluha vysílačky oznámila: „Generále, ztratili jsme vrtulník/

„Zatraceně,“ ozval se Philips. „Co se stalo?“

„Nevím, pane, Pilot neměl čas nic říct. Vysílačka je pryč; je konec.“

„Zjistíte ... ne, zapomeňte na to. Víím, co se stalo,“

Mimozemšťané, samozřejmě. Monstra z vesmíru nebyla potěšena, že se lidé motají kolem jejich mrtvého druhu.

Možnost, dát jim tělo jako gesto dobré vůle, byla pryč. Stejně tak i příležitost prozkoumat jejich technologii.

A šest dobrých mužů bylo také pryč.

„Mám vyslat záchrannou misi pro ty, co přežili, pane?“ zeptal se Perkins.

Philips se podrážděně otočil.

„Ne, sakra,“ vyštěkl. „Nikdo nepřežil.“

„Podle radiových zpráv nebyl záchranný oddíl v okamžiku exploze na palubě, pane..,“ „Pravděpodobně byli již mrtví,“ řekl Philips.

„Ale..“

„Dobře, podívejte,“ řekl Philips. „Pokud jsou na zemi, chvíli tam vydrží - podíváme se po nich, až si ty věci vyřídí, co potřebují, a zmizí. Ale nehodlám poslat na smrt žádný další muže.“

„Ano, pane,“ souhlasil neochotně Perkins.

Philips mu viděl na tváři, že si myslí, že by se o záchranu měli alespoň pokusit.

Ale Philips věděl své. Schaeferovi se možná povedlo jednoho zabít, Dutch také jednoho dostal, ale členové tohoto oddílu byli jen obyčejní smrtelníci. A byli ozbrojeni. Philips si přál, aby jim rozkázal jít beze zbraní, pak by je možná vetřelci nechali jít - ale možná také ne. Toto nebyl lov, byla to obrana mrtvého; tentokrát se mohli řídit jinými pravidly.

A on chtěl navíc dobrovolníky a, pokud by trval na absenci zbraní, nemusel by se žádný přihlásit.

To by možná bylo úplně nejlepší, samozřejmě. Protože, ať si Perkins myslel cokoli, Philips věděl, že ti muži jsou mrtví.

No, ještě mu zbýval Schaefer a jeho „průvodce“ a Philips je hodlal dostat dřív než mimozemšťané.

24

Raschemu připadalo, že se z okna dívá již déle než hodinu.

Možná, že se opravdu tak dlouho díval, ale stále tomu nemohl uvěřit.

Vesmírné lodi křižující nad New Yorkem viditelné pouze pomocí speciální masky...

V masce vypadaly zlatočervené; Rascheho napadlo, jakou asi mají barvu ve skutečnosti. Masky barvy měnila a překrucovala, měla malé rozlišení a tvary ztrácely hrany a splývaly, detaily mizely -nebo se objevovaly zvýrazněné odlišnou barvou.

Dlouhou dobu nedokázal Rasche přijmout, co vidí. Věděl, že tu musí být pravda, nic jiného nedávalo smysl, ale tohle se mělo odehrávat v Mém oblíbeném mart'anovi a ne ve skutečném světě.

Dokonce ani v Mém oblíbeném mart'anovi, opravil sám sebe. Na to neměli dost velký rozpočet. Možná ve Star Treku nebo v jedné z těch sci-fi show - on je nikdy nesledoval. Možná ve filmech se Schwarzeneggerem.

Ale všechno to zapadalo dohromady. Schaefer říkal, že ten vrah není člověk, a měl pravdu.

Zabíjákem byl zatracený mart'an.

A federálové to museli celou dobu vědět. To vše vysvětlovalo. Věděli, že tam ty věci jsou - Rasche nevěděl jak, ale věděli to.

Schaeferův bratr - Dutch se o nich musel dozvědět.

Byl zabít vetřelci?

Nebo hůř, zabili ho federálové, aby udrželi vše v tajnosti?

Nebo byl stále naživu? Pomáhal federálům?

To bylo jediné, čemu Rasche nemohl přijít na kloub, ale vlastně na tom nezáleželo - zbytek mu byl jasný. Ty lodě přivezly na Zemi nějaký druh super-lovce, který lovil lidi jen pro zábavu. Federálové o tom věděli, ale drželi to pod pokličkou.

Proč?

Na to nebylo těžké přijít - všichni blázni do UFO, kteří možná nebyli ani tak blázniví, na to měli odpověď. Sakra, klidně půl tuctu odpovědí. Federálové nechtěli žádnou paniku. Možná chtěli získat mimozemskou technologii pro sebe. Možná s nimi dokonce jednali. Možná se všichni útočníkům z cizí galaxie zaprodali. Možná to byli sami vetřelci, mart'anští měnivci, kteří nahradili skutečné lidi. Rasche si vždycky myslel, že je to snůška šílených paranoidních výmyslu - ale on ty lodě viděl.

Lodě. Nejedná, více. Schaefer si myslel že je tu jen jeden zabiják, jeden lovec z vesmíru - ale Rasche jenom ze svého okna viděl čtyři lodě. A ty byly velké a nevypadaly, že jsou určené jen pro jednoho pasažéra.

Ježíši, uvažoval Rasche, jestli jeden z nich dostal celý Dutchův oddíl, jestli jeden z nich zmasakroval celý Lambův gang...

Odložil masku a lodě zmizely. Zvedl ji a přiložil si ji k očím a opět tam byly.

Nakonec ji položil a šel si nalít hrnek bláta, které tu měli místo kávy.

„Chlape, ty vypadáš příšerně,“ ozval se hlas, když se Rasche pokoušel naplnit hrnek, aniž by vybryndal; třásl se mu ruce, takže to byl celkem obtížný úkol.

„Viděl jsem mimy s opálenější kůží, Rasche,“ řekl druhý detektiv. „Jsi v pořádku?“

„Zvládnou to. Richie,“ odpověděl Rasche a zvedl šálek - nebyl plný, ale něco v něm bylo.

Richie pokrčil rameny. „Jen jsem se snažil pomoci,“ řekl.

„To nemůžeš,“ odpověděl Rasche a šoural se do své kanceláře, jako by se bál, že se podlaha každou chvíli zvedne a shodí ho. Kávu držel, jako by měla za okamžik explodovat.

A jak mohl vědět, že neexploduje? Celý svět se zbláznil, Rasche uchopil masku. Možná, že se svět nezbláznil; možná byl šílený on. Možná ho opouštěl rozum.

Musí si s někým promluvit. Shari byla ještě v Elmiře, ale stejně by s ní o tom nemohl mluvit. Již teď se o něj příliš strachuje - myslela by si, že se konečně zbláznil. Něco takového by jen korunovalo jeho chování v Niagara Falls - myslela by si že se pomátá, že je z něj úplný paranoik.

On sám si nemyslel, že se zbláznil - ta maska byla skutečná. A ti muži v motelu ho opravdu hledali.

Ale nebyli to zabijáci, byli to lidé a ne mimozemská monstra. Museli to být federálové, kteří po něm z nějakého důvodu něco chtěli.

Nebo možná ti vetřelci skutečně dokázali měnit podobu.

Musí si o tom s někým promluvit. A ne po telefonu; potřeboval někoho, komu bude moci ukázat masku a dokázat tak, že je skutečná.

Federálové?

Ale ti o tom již věděli. Jen by mu vzali masku a dál by všechno popírali. Tu nechtěl.

Strčil si masku pod ruku, do druhé uchopil hrnek s kávou a vydal se dolů po schodech k McCombovi. Nervózně se usmál - určitě se zbláznil; s něčím takovým jít za McCombem.

McComb na první zaklepání neodpověděl, ale Rasche věděl, že je stále v kanceláři, že domů ještě neodešel. Vytrvale bušil do dveří a nakonec mu kapitán otevřel.

„Co, sakra, je?“ vyjel na něj.

„Kapitáne, musím s vámi mluvit,“ řekl Rasche. „Hned. Uvnitř.“

McComb si ho chvíli prohlížel a nakonec řekl: „Dobrá, máte jednu minutu. A to kafe zahodte - nechci žádné skvrny na novém koberci.“ Rasche hodil šálek do nejbližšího koše - stejně ho ve skutečnosti nechtěl vypít. Vstoupil do McCombovy kanceláře a masku držel v obou rukou před sebou jako nějakou oběť.

„Jestli jste se přišel přimluvit za svého partnera, Rasche, můžete si to ušetřit,“ řekl McComb, když zavřel dveře. „Zpozdl jste se o pár dní. Zahájil jsem disciplinární řízení a podal požadavek na jeho propuštění, jakmile opustil tuto místnost - a kam, k čertu, vlastně zmizel? Chcete se podívat, co udělal s mým telefonem?“ Ukázal k přístroji, ale Rasche se na něj ani nepodíval. „Nedotýkejte se ho, je to důkaz...“

„Vím, že jsme mívali problémy, kapitáne,“ začal Rasche. „Ale tohle je velké“

McComb se zarazil a sledoval Rascheho.

„Venku ... venku něco je,“ vykoktal Rasche. Nemohl se přimět, aby řekl přímo, že to jsou kosmické koráby - když si sám o sobě myslel, že by mohl bláznit, co by si pak myslel McComb? McComb již měl kvůli tomu, že se Rasche dal dohromady s Schaeferem, podezření, že je šílený.

Zvedl masku. „Tohle Schaefer strhl té věci, kterou potkal na místě prvního masakru, na Beekman Street,“ řekl. „My...“

„Zadržte.“ McComb pozvedl ruku. „Chcete říct, že jste zadržovali důkazy?“

Rasche chvíli na McComba zíral a pak to vzdal. On mluvil o celých světech a McComb tu vytahoval právní detaily.

Uhodil maskou do kapitánova stolu. „Budete mě poslouchat?“ zařval. „Tam venku čekají tucty, možná stovky těch věcí - stačí se jen podívat.“ „Na nic se dívat nebudu“ zavyl McComb, „kromě vašeho zadku v cele předběžného zadržení! Sakra, na to dojedete stejně jako Schaefer! Průnik na zapečetěné místo zločinu, zadržování důkazů, lhaní v podepsaném hlášení..“

„Stačí,“ zařval Rasche a popadl helmu. „Stačí, jdu si popovídat se šéfem!“

Vyrazil z McCombovy kanceláře.

„Hej, Rasche, vy nikam nepůjdete“ křičel za ním McComb.

Rasche mu nevěnoval pozornost - kromě toho, že změnil plánovanou cestu a rozhodl se jít raději zadním schodištěm, aby se vyhnul možným problémům. Vezme tu věc k šéfovi, ke starostovi, ke komukoliv, kdo ho vyslechne. Bylo jasné, že McComb má rozumu jako ježek přecházející dálnici - New York byl obsazen monstry z vesmíru a on se zajímal o skvrny na koberci.

„Ježíši, Schaefer,“ zamumlal si Rasche pro sebe, když se hnál dolů po betonových schodech, „kde jsi, když tě potřebuji? V zatracené Střední Americe, proboha!“

Jeho jedinou šancí, jak dát v Schaeferově nepřítomnosti věci do pohybu, bylo jít za McCombovými nadřízenými - ale, když se kovové protipožární dveře na dolním konci schodiště s hromovým rachotem otevřely, uvědomil si, že to věděli i Philips a jeho lidé.

A McComb jim zavolal. Sice měl na stole ještě telefon, který mu Schaefer rozbil, ale měl i náhradní.

Tři muži v oblecích a ve slunečních brýlích, kteří vpadli na schodiště, měli výhodu překvapení; Rasche se ani nepokusil tasit zbraň. „Federální agenti,“ oznámil mu ten s 9mm automatickým. „To stačí, detektive Rasche.“ V levé ruce držel otevřené pouzdro s průkazem, ale Rasche byl příliš daleko, aby dokázal něco přečíst.

Jeden z nich zvedl vysílačku a ohlásil: „Je to v pořádku - máme ho,“

Třetí muž měl v jedné ruce pistoli a druhou natáhl k Raschemu; první na něj ukázal a přikázal Raschemu: „Podejte mému příteli tu masku, Rasche.“

Rasche se ušklíbl a udělal krok zpět, aby mohl masku hodit.

Okamžitě se na něj namířily tři pistole.

„Klid, klid,“ řekl první federál. „Jen nám ji klidně dejte. Nebudete ji potřebovat.“

Rasche váhavě spustil ruku a podal jim helmu.

„Dobře,“ řekl federál. „Jdeme; půjdete s námi.“

„Kam?“ zeptal se Rasche. „Mohu zavolat své ženě nebo to alespoň říct někomu nahoře?“

Agent zavrtěl hlavou. „Kdepak, Rasche. Žádné telefony, nikdo vás neuvidí odcházet. Auto čeká.“

Rasche se zamračil. „To není standardní postup. To je spíš únos.“

Také si uvědomil, že i kdyby jim McComb zatelefonoval ihned, jak se za ním zavřely dveře, stejně by se sem tihle tři supermani nemohli tak rychle dostat.

Museli tu na něj čekat již déle.

„Říkejte si tomu, jak chcete. Jdeme.“

Jeden z agentů uchopil Rascheho za loket a postrčil ho správným směrem.

Rasche šel, ale když opustili budovu, začal protestovat: „To si snad děláte legraci - nemůžete unést policejního důstojníka přímo z policejní budovy!“ „To si piš, že můžeme,“ zamumlal jeden z nich.

„Vy nejste obyčejní federálové,“ pokračoval Rasche. „To by si netroufli ani ti idioti z FBI. Kdo, sakra, jste?“

„To nepotřebuješ vedet,“ řekl jejich mluvčí, když ho bezohledně strčili na zadní sedadlo neoznačeného černého sedanu.

25

Schaefera probudila sprška špinavé vody v obličeji; když ho studená voda přivedla k vědomí, zaslechl hlas: „Čas vstávat, štěně.“

Schaefer zamrkal a rozhlédl se po místnosti.

Seděl v nízkém dřevěném křesle, nohy měl na podlaze a kolena mu trčela vzhůru, zápěstí měl za zády svázána něčím tvrdým - připadalo mu to jako drát, ze kterého se dělají ramínka na šaty.

Ať to bylo cokoliv, bylo to pevné a hodně utažené; rukama nemohl pohnout ani o milimetr, nešlo se vyvléknout. Eschevera, pokud to byl opravdu on, nechtěl nic riskovat. Paže měl připoutány ke křeslu obyčejným provazem.

Křeslo stálo uprostřed středně velké, ponuré místnosti se stěnami a podlahou ze dřeva. Světlo pronikalo dovnitř pouze otvory pod střechou; nebyly zde žádné lampy ani okna.

Přepokládal, že byl mimo několik hodin, možná dní - to stačilo Escheverovým mužům, aby ho do-vlekli kamkoliv. Ten, kdo ho uspal, věděl, co dělá; Schaefera bolela hlava, ale myšlenky měl v pořádku, nedomníval se, že by utrpěl otřes mozku.

Uvažoval, kde asi je - a jak bude těžké uniknout. Jestli ho převezli přes celou Panamu a tohle byl tábor Calí těsně za hranicí, tak byl podle informací DEA v nedobytné pevnosti a jeho šance na útěk se daly srovnat s pravděpodobností, že dá Svátý Petr Hitlerovi rozhřešení kvůli tomu, že existují pochybnosti. Pokud to ale byla jen malá chatrč někde u pašerácké stezky, mohl by vyváznout.

Přemohl příšeru z vesmíru; neměl zájem zemřít kvůli nějakým mizerům obchodujícím s drogami, kteří se vydávali za členy jeho živočišného druhu.

Muž, který ho polil, mu hodil prázdnou nádobu k nohám a pak zkontroloval drát poutající mu zápěstí. Trhl za něj a ještě ho utáhl. „Bueno.“

Schaefer cítil, jak se mu kov zaryl hlouběji do masa. Z rány začala téct čerstvá krev. Zavrčel zlostí a bolestí.

„Není ten drát příliš utažený?“ zeptal se muž dobrou angličtinou. „Žádný strach - jen začínáme. Za chvíli si takové nicotné bolesti nevšimneš.“ Obrátil se, vyklonil se z jediných dveří v místnosti a pokynul někomu, koho Schaefer neviděl.

Za okamžik vkročil do místnosti vyšší muž ve vojenských maskáčích; přikývl na pozdrav muži, který Schaefera polil.

První muž zasalutoval a opustil místnost; nově příchozí přešel pomalu místností ke křeslu, kde se postavil a usmál se na Schaefera.

Schaefer tu tvář znal; viděl ji kdysi ve Velkém Jablku. Viděl? Měl sto chutí do ní udeřit. Ten muž byl Eschevera.

Schaefer zaznamenal s určitým potěšením, že Eschevera při chůzi kulhá.

„Detektiv Schaefer,“ pronesl Eschevera. „Jsem dotčen - urazil jste tak dlouhou cestu do Střední Ameriky, byl jste tak blízko mého domu a nezastavil jste se, abyste navštívil svého drahého přítele.“

Schaefer zavrčel.

„Možná jste se mě pokoušel najít a zabloudil jste?“ navrhl Eschevera. „Někde jste špatně odbočil nebo vám někdo špatně poradil? Vždyť nakonec, co jiného vás mohlo přivést do těchto končin než touha obnovit naši známost?“

„Těhle konkrétní touze se mi nějak podařilo odolat,“ odpověděl Schaefer.

Eschevera se pousmál. „Když jsme se naposled setkali, učinil jsem vám velmi velkorysou nabídku. Možná teď své odpovědi litujete?“

„Lituji jen, že jsme se nepotkali na vyšší budově,“ zavrčel Schaefer.

Úsměv zmizel. „To je velmi legrační, detektive Schaefer,“ prohlásil. „Vždy jste měl vynikající smysl pro humor, vidíte? Lituji, že si ho nemohu užívat déle“

Druhý muž se vrátil do místnosti a Eschevera se k němu otočil; muž držel něco v ruce, něco černého a jasně oranžového. V druhé ruce měl smotaný černý kabel; když vešel do místnosti, kabel pomalu odmotával.

Zvedl černou a oranžovou věc.

„Black and Decker,“ prohlásil. „Velmi ostrá.“

Byla to elektrická pilka s kruhovým ostřím, motor o výkonu poloviny koňské síly; bezpečnostní kryt byl odstraněn.

Schaeferovi se to vůbec nelíbilo; minimálně to znamenalo, že je zde zavedená elektrika, což vylučovalo pouhou zastávku na pašerácké stezce.

Eschevera se znovu usmál. „Nechám vás teď s Paolem o samotě a vrátím se za chvíli. Možná byste ho mohl pobavit některou z vašich zábavných historek.“ Sardonicky zasalutoval, otočil se a vykulhal z místnosti.

Sadista s elektrickou pilou se zašklebil. Párkrát zkušebně zvýšil a zase snížil otáčky. Rotující ostří se zablýsklo. „Tolik práce a tak málo času,“ povzdechl si.

Stoupl si za Schaefera, položil mu ruku na hlavu a zatlačil. Sklonil Schaeferovi hlavu a odhalil mu zadní stranu krku jako holič připravující se na zastřížení vlasů.

Paolo znovu zvýšil otáčky a nastavil přepínač na stálou rychlost; motor a čepel se uklidnily do stálého vrčení.

„Jo, ten pocit znám,“ řekl Schaefer a naklonil se víc dopředu, dál od Paolovy ruky. Pak se zapřel o podlahu a vstal i s křeslem. Jedna ze zadních nohou tvrdě udeřila Paola do kolena.

„Co...?“ Kolumbijský trýznitel zavrával a udělal krok dozadu.

Schaefer se vrhl dozadu a přimáčkl ho ke dřevěné stěně. Natlačil své svázané pěsti do Paolova břicha; Paolo vydal dusivý zvuk, který nebyl přes zvuk elektrické pily téměř slyšet, a zlomil se v pase.

Schaefer přešel ostrými konci drátu po Paolově břiše a ucítil krev. Posunul se dopředu a nechal Paola padnout na zem.

Pila stále běžela; Schaefer se obrátil a přitiskl opěrku křesla k rotujícímu ostří.

Motor zavyl a do vzduchu vylétla sprška dřevěných třísek. Za několik okamžiků se Schaefer mohl uvolnit a vzpřímeně se postavit.

Paolo se hýbal a snažil se postavit; Schaefer ho kopl do břicha, a když se Paolo stočil do klubíčka, kopl ho do hlavy.

Z Paolova nosu vytryskla krev.

„Zábava je zábava,“ řekl Schaefer, „ale teď na to nemám čas.“

Položil ruce na podlahu a udělal krok dozadu, aby dostal spoutané ruce před sebe a začal zuby rozvazovat drát. Po chvíli se mu podařilo uvolnit jeden konec a pak už to bylo snadné.

Ústa mu krvácela na čtyřech různých místech, na kterých ho drát pořezal, a zápěstí měl celá zkrvavená, ale ignoroval to.

Několikrát kopl do Paola, aby si byl jistý, že se nevzbudí, a aby poskytl stráži u dveří očekávané zvukové efekty. Neměl důvod si myslet, že tu jsou Paolo a Eschevera sami; museli tu být ještě alespoň ti čtyři muži, kteří ho přinesli. Pravděpodobně tu ještě někde byli a mohli tu být i další.

A pak skočil nohama napřed na zavřené dveře a doufal, že nejsou pevnější, než vypadají.

Nebyly; závora a horní pant povolily, Schaefer prolétl dveřmi a dopadl na šokovaného strážného.

Strážný byl vyzbrojen Kalašnikovem. Schaefer ho udeřil do čelisti a vytrhl mu zbraň z rukou, pak se rozhlédl kolem.

Byl v prázdné chodbě se dvěma dveřmi na každém konci a třemi po každé straně; on právě vypadl z prostředních dveří na jedné straně.

To nebylo dobré; znamenalo to, že budova je větší, než doufal. To místo bylo definitivně něco víc než pouhý úkryt na cestě.

Schaefer věděl, že jeho jedinou možností, jak se dostat živý ven, je zmizet v džungli a najít cestu někam k civilizaci, kde sežene letadlo zpět do Států.

To bude pravděpodobně trvat celé týdny.

A čím je toto místo větší, tím těžší bude z něj nepozorovaně uprchnout, to zaprvé.

No, stejně neměl na výběr.

Strážný na podlaze zasténal; Schaefer ho udeřil pažbou Kalašnikova do hlavy a sténání utichlo.

Střelbu raději neriskoval; to by přitáhlo příliš velkou pozornost.

Podíval se na sedm zavřených dveří a pod těmi na levém konci spatřil sluneční světlo. Vydal se k nim.

Úzký pruh světla nepřerušoval žádný stín nohou; pokud tam byla stráž, stála stranou a nikoliv přímo před nimi. Schaefer přiložil ucho na dveře a naslouchal. Slyšel hlasy, ale nedokázal rozeznat slova. Nemohl říct, kdo mluví, kolik jich je ani jak jsou daleko.

Opatrně zvedl jednou rukou závoru. Ve druhé měl připravenou zbraň.

Nic se nestalo.

Otevřel dveře, jak nejrychleji a nejtíšeji dokázal, a vykročil ven.

A zarazil se.

Stál tam tucet mužů s puškami namířenými přímo na něj; stál v širokém, otevřeném dvoře bez jakéhokoliv úkrytu, nebylo kam utíkat, nebylo kam se schovat. Dvůr byl obklopen domky z vepřovic se střechami z tašek oddělenými úzkými uličkami. V rozích stály strážní věže. Byly vybaveny reflektory a těžkými kulomety.

Bylo zřejmé, že to byla Escheverova rezidence. Zprávy DEA říkaly, že tu má přes sto mužů s výzbrojí schopnou odrazit otevřený vojenský útok.

„Tak lehké to nebude, pane Schaefer,“ ozval se Eschevera stojící za dvěma muži s puškami. Usmál se. „Paolo byl neopatrný, jak jsem si myslel - vím, že jste inspirativní člověk, ale na Paola ... no, na Paola jste dojem neudělal. Možná se teď změní, pokud jste ho ovšem nechal naživu.“

Schaefer sledoval Escheveru a přemýšlel. Zřejmě od něj očekávali, že upustí samopal a dá ruce nad hlavu. To by bylo pravděpodobně nejrozumnější, ale pokud ho stejně zabijí, proč se nepokusit probít k bráně? Byl by to zázrak, ale zázraky se dějí. A ať již nastane zázrak nebo ne, mohlo by se mu podařit alespoň dostat Escheveru. Stále váhal. Měl zvláštní pocit.

Ten pocit již zažil. Jak v džungli, tak i v New Yorku.

Schaefer vzhlédl k nejbližší strážní věži, ze které na něj muž v klobouku mířil kulometem. Ale to mu starosti nedělalo - kulomet stál za úvahu, ale ten za jeho pocit nemohl. Bylo to něco v tom směru. Schaefer zamrkal a dál sledoval kulometčíka.

Mužův hrudník explodoval modrobílým ohněm.

Polovina mužů se lekla a podívala se směrem, odkud zazněl výbuch; ostatní byli vycvičení lépe a stále mířili na Schaefera.

Eschevera byl jedním z těch, kteří se podívali. Pak se otočil znovu, protože další modrobílá koule utrhla hlavu muži po jeho pravici.

„Ty zkurvysyne!“ vykřikl a klopýtl, když se snažil na špatné noze otočit, aby zjistil, co se děje.

Pak začalo skutečné peklo a muži s puškami se rozutekli.

Z budov začali vybíhat další muži. Hlídky na věžích otočily kulometry a začaly pálit do okolní džungle, ale Schaefer znal kamuflážní zařízení mimozemšťanů a pochyboval, že některý z nich má jasnou představu, na co střílí nebo kde se skrývá jeho protivník.

Všiml si, že ohňostroj přichází z více směrů. Takže průvodce měl přece pravdu - mrtvý měl přátele a ti si teď přišli hrát.

Eschevera křičel rozkazy na skupinu mužů dělajících něco u malé budovy u vzdálenějšího konce dvora; Schaefer sledoval, jak stěny budovy odpadly a odhalily protiletadlové dělo.

Eschevera byl skutečně připraven bojovat téměř se vším, včetně plného čelního útoku - ale jak se mohl připravit na to, co proti němu stálo nyní?

Těžké zbraně zahájily palbu a plivaly oheň náhodně do okolních keřů. „Ddnde demonios esté el?“ zakřičel jeden z mužů. Escheverovi muži neviděli svého nepřitele a to je děsilo.

V tom vzrušení a zmatku na Schaefera úplně zapomněli.

Ale Schaefer ještě chvíli váhal. I když byli Escheverovi muži jen lidským bahnem, ty věci z kosmu neměly žádné právo nakládat s nimi jako s hračkami, jako se zvířaty zabíjenými pro zábavu.

Pak dvorem směrem k protiletadlové baterii přelétla koule modrobílého ohně a cestou srazila několik mužů. Schaefer si uvědomil, že to už není zábava. Lovci si už nehráli.

Byli naštvaní.

Průvodce měl pravdu. Neradi ztráceli turisty.

Ale na druhou stranu ... dělali to stále zblízka a osobně, neseděli se založenýma rukama a neházeli na tábor bomby z orbity a Schaefer si byl jistý, že to není proto, že by nemohli.

Možná to nebyla zábava, ale také to nebyla válka. Schaefer si vzpomněl na opilé lovce pumpující kulky do ubohého jelena.

Těžká děla explodovala a vyrušila Schaefera z jeho úvah; šrapnel srazil k zemi tučt mužů. Eschevera pobíhal kolem a snažil se organizovat obranu, ale teď se natáhl na zem do prachu.

Když bylo po baterii, zájem vetřelců se přesunul na strážní věže. V několika vteřinách byly dvě ze čtyř v plamenech. „Ježíši“ pronesl Schaefer.

Byl nejvyšší čas zmizet - a to hlavně proto, že ty věci pravděpodobně hledaly jeho, a dříve nebo později si na to vzpomenou a on měl stále na krku to sledovací zařízení, na což dříve nebo později přijdou také. A Escheverovi muži nebudou pod takovým nápoem plýtvat časem, aby ho zastavili; měli co dělat, aby se sami udrželi naživu.

Otočil se doprava, vběhl do jednoho z průchodů mezi budovami a doufal, že vede ven.

Eschevera omámeně vzlédl ze země a spatřil utíkajícího Schaefera. „Schaefer! Jeho lidé ho sem sledovali, musí to být oni! To je jeho práce!“ Zvedl ruku a ukázal za prchajícím nořteamericano.

Záblesk modrobílého plazmatu mu uřízl ruku v zápěstí; Eschevera zařval a převrátil se na bok.

Jeden z jeho mužů k němu přiběhl s puškou v ruce.

„Dostaňte ho!“ zařval Eschevera a zamával spáleným pahýlem. „Chci ho mrtvého! Tohle je jeho práce!“

Muž zaváhal, rozhlédl se a pak vyrazil uličkou za Schaeferem.

„Je můj,“ zavolal zpátky.

Když zmizel v průchodu, Eschevera se podíval nahoru. Nad ním něco zapraskalo a ve vzduchu se objevily elektrické jiskry.

Ze vzduchu se vynořila příšera. Stála vzpřímeně na dvou nohou, ale měla kovový obličej a barva její kůže se nepodobala žádné lidské bytosti. Příšera byla větší než jakýkoliv muž. Něco jí sedělo na rameni jako papoušek na kapitánovi pirátů.

Najednou spatřil ještě další tři. Klidně procházely ohněm a kouřem, který ovládl celý tábor. V rukou držely věci podobné kopím a nožům; pohybovaly se pružně a sebejistě, opatrně, ale bez obav.

„Matko boží,“ Eschevera zalapal po vzduchu.

Na Escheverově čele se objevily tři červené tečky. Chvilí se mihotaly, ale pak se ustálily v dokonalém trojúhelníku. Černá věc na rameni příšery se otočila a zamířila Escheverovi přímo do tváře a jeho poslední myšlenkou bylo poznání, že to není mazlíček, ale nějaký druh zbraně.

Vystřelila.

Příšera vzhlédla od kouřícího těla a dokonale reprodukováným hlasem mrtvého muže vykřikla do světa: „Matko boží!“

26

Svým způsobem měl Eschevera pravdu, uvažoval Schaefer, když probíhal uličkou kolem táborových latrín do otevřené džungle -opravdu ho do tábora sledovali.

Jen to nebyli jeho lidé.

Již se neozývalo tolik explozí a zdálo se, že střelba úplně ustala a byla nahrazena sténáním mužů.

Schaefer podle výkřiků usuzoval, že si ty věci dávají na čas a baví se s přeživšími Escheverovými muži. To je na chvíli zaměstná, ale nebude trvat dlouho a vzpomenu si na důvod své návštěvy a půjdou zase po něm. A pak je ta věc na krku k němu bezpečně přivede.

„Zatracený psí obojek,“ zavrčel.

Běžel dál a snažil se přemýšlet.

Stále měl Kalašnikov, ale nebyl si jistý, jestli mu to proti těm věcem nějak pomůže - zvlášť po tom, jak si poradili s Escheverovou soukromou armádou.

Byl sám v džungli, ani nevěděl, kde sakra je - dokonce ani v jaké zemi - a neměl žádné zásoby; stále neměl úplně vyléčená zranění z New Yorku, o nových nemluvě. Ústa a zápěstí mu krvácela. Ta zatracená puška nemusela ani být nabitá, ještě neměl čas to zjistit. Pravděpodobně po něm šla polovina kolumbijských obchodníků s drogami, zatracené vesmírné příšery ho chtěly zabít a Philips a jeho agenti by ho také pravděpodobně také raději viděli mrtvého...

Zastavil se, aby popadl dech a rozhodl se, kudy poběží dál.

Rozhlédl se po džungli. Všemi směry kromě toho, ze kterého přiběhl, se rozkládala jednolitá zeleň. Stále slyšel výkřiky, ale střelba a výbuchy již zcela utichly.

Byl ve skvělé situaci. Jak znělo to staré pořekadlo? „Největší tma je vždy před bouří,“ nebo tak nějak.

New Age hovadina, říkal si, když ho někdo poslal s rozběhem k zemi.

Kalašnikov odletěl někam pryč.

Schaefer se převálil a podíval se nahoru.

Byl na sebe pořádně naštvaný; neslyšel toho muže přicházet a nic neviděl. Dřív ty bastardy nenechával k sobě takhle připlížit.

Alespoň že to nebyla jedna z těch příšer. Byl to jeden z Escheverových mužů. Na sobě měl koženou vestu, hnědé Levisky a tričko. Stál nad Schaeferem a šklebil se, mířil mu AK-čtyřicet sedmičkou na hlavu.

„Co, sakra, chceš?“ dožadoval se Schaefer. „Chceš mě tam odtáhnout zpátky? Myslíš, že to Escheveravi nějak pomůže?“

„Eschevera je mrtvej,“ řekl muž.

Alespoň mluvil anglicky - ale to uměla většina Escheverových mužů.

„Neříkáš to zrovna nešťastně,“ řekl Schaefer.

„Taky nejsem,“ odpověděl muž. „Znamená to, že se uvolnilo místo na povýšení. Kartel Cali bude hledat nového zástupce pro oblast Mangabe - to byla Escheverova práce, když jste ho vystrnadili z New Yorku. A já jim přinesu hlavu detektiva Schaefera, volba bude jasná!“

„Co ty věci, co rozstřílely váš tábor?“ zeptal se Schaefer. „Jestli odtud rychle nevypadneme, tak s mojí hlavou daleko nedojdeš,“

„Tví přátelé? Proč by se o nás měli zajímat? Mají tábor, drogy - možná tě budou hledat, ale aby za náma šli do džungle?“

„To nejsou mí přátelé,“ řekl Schaefer. „Neviděl jsi, co proti vám stálo?“

„No jo, hezkej ohňostroj,“ trval na svém muž. „Úřady si přivezly větší palebnou sílu než obvykle, ale kdo jiný by to mohl být? To je jasný.“

„Máš rád to slovo, vid', jasný.“

Muž pokrčil rameny.

„Když mluvíme o jasných věcech,“ začal Schaefer, „něco ti ukážu.“

Vykopl vši silou vzhůru a zasáhl muže do rozkroku. Muž se zlomil v půli, Schaefer se vyšvihl nahoru a udeřil ho pěstí do brady. Muž se svalil k zemi.

Schaefer popadl AK-47 a odhodil ho stranou. Pak popadl Kolumbijce za koženou vestu.

„Máš trochu zmatek v současné situaci, kámo,“ zasyčel Schaefer. „Ty věci, co si tam teď hrají s tvými kamarády, tvůj smradlavý kokain nezajímá. Oni nejsou lidé, comprende!“

„Di do pekla, ty prolhanej...“ Muž se stále držel v rozkroku.

„Zatraceně,“ Schaefer s ním zatřásl, „mluvím pravdu,“ Pustil muže na zem a postavil se nad něj. Raději stranou, aby na něj nemohl Kolumbijec použít jeho vlastní taktiku.

„Podívej se, ty blbečku, jsem unavený, bolí mě celé tělo a od odjezdu z New Yorku jsem neměl pořádný cheeseburger, tak mě neštví.“

Otočil se od něj a sebral Kalašnikov.

Ještě než muž promluvil, Schaefer věděl, že udělal něco velmi hloupého. Nevěděl, proč to udělal -většinou měl víc rozumu, než aby se otáčel k nepřátelům zády, a bylo jedno, jak poničeně vypadali. Možná, napadlo ho, už není schopen jasně přemýšlet - nebo je tak unavený, že je mu to jedno.

Ať už byl důvod jakýkoliv, Schaefer se otočil zády k Escheverovu chlapci a ten se okamžitě překulil a padl AK-47.

„Hej, ty svině“ řekl s úšklebkem, když vstal a zamířil na Schaefera.

Schaefer se otočil. Věděl, že udělal něco stupidního a pravděpodobně ho za okamžik zastřelí. Bude mít štěstí, když vůbec stačí vystřelit, než zemře... Zaslechl dávku z automatu jako zvuk gigantického kovového zipu. Nestačil se ani vrhnout k zemi...

Viděl, jak na Kolumbijcově hrudníku vykvetla krvavá skvrna a uvědomil si, že střelba nevyšla z AK-47.

Muž, který chtěl Escheverovu práci, ji už nedostane; padl k zemi na vlastní AK-47 a jeho krev po-třísnila hladký kov.

Za ním stál generál Philips s kouřící zbraní v ruce.

„Kohopak to tu máme,“ prohlásil užaslý Schaefer. „Zatracenou kavalerii.“

Philips se zamračil. Na duchaplné dialogy neměl náladu. Tohle bylo těsné - pokud chtěl Schaefera vyměnit za mimozemšťany, potřeboval ho živého.

Měl ho jednoduše vyzvednout v kráteru a ne vymýšlet hlouposti a obě operace, vyzvednutí těla a Schaefera, rozdělit - obě části dopadly špatně.

Alespoň že Schaefera nedostali mimozemšťané.

Philips nevěděl, kdo to byl, a ani ho to nezajímalo - důležité bylo, že Schaefera našel a že byl stále naživu.

Ale mimozemšťané byli v táboře a hledali Schaefera. Mohou tu být každou chvíli.

Sakra, s tou svou kamufláží tu mohli být i teď. Na nějaké vysvětlování neměli čas.

„Chceš žít,“ křikl na Schaefera. „Tak sklapni a pojď za mnou!“ Otočil se a začal se prodírat džunglí, aniž by se ohlédl, jestli ho Schaefer následuje.

Schaefer ho následoval - nebyl tak hloupý nebo tak vyčerpaný, aby si nechal takový zázrak uniknout.

Prodírali se rostlinami s listy ostrými jako čepel, když Schaefer zachytil koutkem oka záblesk; otočil hlavu a ve směru Escheverovy pevnosti spatřil šlehající bílé plameny.

Výbuch zaslechl o zlomek vteřiny později.

„Slyšíte ten šrumec?“ zakřičel na Philipse. „Vaši přátelé ze zahraničí rozebírají kousek po kousku Escheverovo drogové impérium!“

Philips se ohlédl na Schaefera a pak na sloup kouře. „Drogy?“ řekl.

To dávalo smysl - kdo jiný by si stavěl základnu tady uprostřed ničeho?

Schaefer přikývl. „Sakra, kdybych věděl, kam jim připíchnout medaile, navrhl bych je všechny na vyznamenání.“

„Kašlou na drogy,“ řekl Philips. „Kašlou i na toho Escheveru, ať je to kdokoliv. Kašlou na všechno...“ Dva muži se protlačili poslední bariérou keřů na palouk, kde na ně čekala s pomalu se otáčející vrtulí helikoptéra. Philips zpomalil a obrátil se k Schaeferovi.

„Kromě tebe,“ dokončil a zvedl zbraň.

Rasche vstal z rozkládacího lůžka - nemohl vydržet chvíli v klidu.

Ten problém měl již nějakou dobu; seděl v tomhle bytě uprostřed města s těmi zatracenými supermany a strašně se nudil. Drželi ho tu již několik dní a jediné významné události byly výměny prádla - když si chtěl nechat vyprat oblečení, dali mu bílý koupací plášť a jeden z nich doběhl přes ulici do prádelny. Jídlo vždy nosili zvenčí - kuchyně byla tmavá a prázdná. V donášce se střídali, ale vždy to byl pouze jeden, dva pokaždé zůstali, aby hlídali Rascheho.

Řekli mu, že se jmenují Smith, Jones a Miller. Ani se přitom neusmáli. Alespoň s nimi nemusel sdílet ložnici; spali ve vedlejším pokoji na rozkládacím gauči, vždy maximálně dva a střídali se při hlídkách.

V bytě byl telefon, ale nedovolili mu ho použít. Když se jedné noci v jednu hodinu ráno vyplížil z ložnice, zatímco byl hlídkující agent na toaletě, a pokusil se ho použít, nedostal vyzváněcí tón; druhého dne si všiml, že federálové vždy nejdříve zadají čtyřmístný kód, který se mění po každém hovoru.

Rasche nebyl žádný kryptoanalytik a jim se nelíbilo, když je příliš sledoval; ten kód prostě nebyl schopen rozluštit.

Měli televizi, ale příjem byl tak špatný, že ani Rasche nebyl tak zoufalý, aby se přinutil ji sledovat - zvlášť proto, že se v ní většinou rozebíralo právě, proč je příjem tak mizerný.

Ty zatracené lodě stále kroužily nad městem.

Maska nebo helma ležela na stejném stole jako zakódovaný telefon; to byl další oříšek. Rasche si nebyl jistý, proč ji nepředali výzkumníkům; drželi ji zde v byte, což mu připadalo dost hloupé.

Ptal se jich na to, ale několik dní mu nedali žádnou odpověď. Konečně se jeden z nich uvolil. „Zůstane s tebou, dokud se nevrátí Philips; měls ji, když jsme tě našli, takže je součástí dodávky“

To bylo tak stupidní, že to musela být pravda, ale nastolilo to další okruh otázek - kde je Philips a kdy se vrátí?

Přirozeně mu to neřekli. Neodpověděli mu na žádnou důležitou otázku. Když se jich ptal, jak dlouho ho tam hodlají držet, řekli mu jen: „Dokud nám neřeknou, ať tě pustíme.“ A to byla jedna z těch vstřícnějších odpovědí.

Ale Raschemu bylo jasné, o co tady jde. Chtěli se ujistit, že Rasche o těch lodích nikomu neřekne.

To znamenalo, že oni o nich věděli. Věděli o nich celou dobu, jak Rasche předpokládal.

A Schaefer v tom byl také nějak zapletený. Rasche ale netušil jak. Nebylo to tak jednoduché, že by jen šel po vrahovi a sebral mu masku. Rasche si byl jistý, že je to složitější.

Celá záležitost mohla být mnohem komplikovanější, než si on dokázal představit. Ty vesmírné lodě na obloze - nevypadaly jako pouhá lovecká výprava, ale pokud to byla invazní flotila, proč neničily celé čtvrti a pouze masakrovali malé skupinky nebo jednotlivce?

Ten mimozemšťan, s kterým Schaefer bojoval, mohl být uprchlý zločinec, kterého se ostatní snažili dopadnout. Možná?

Patřily, snad, ty lodě nějaké zcela odlišné rase? Pokud ano, na čí byly straně? Přítel nebo nepřítel?

A jak byla s těmi zabijáky spojená vláda?

Co se, sakra, stalo Schaeferovi? Byl stále někde ve Střední Americe, nebo se už vrátil domů? Seděl také v nějakém bytě s partou federálních agentů a jedl špatnou činu, protože ti tupci byli líní zajet na Mott Street pro něco dobrého?

Rasche pochyboval, že by na Schaefera stačili tři agenti. Pravděpodobně ho hlídal minimálně tucet.

Rasche se zamračil. Nebyl tak mladý jako Schaefer a nikdy nebyl tak velký; nikdy neměl Schaeferovu neuvěřitelnou schopnost vypořádat se s násilím. Ale nebyl zbabělec. V minulosti se vypořádal s mnoha drsnými chlápky.

„Už mě to sere,“ pronesl.

Miller odešel pro oběd; Smith se opíral o dveře a Jones měl na stole rozloženou haldu papírů.

„Už mě to fakt sere“ pokračoval Rasche. „Jak dlouho si myslíte, že mě tu můžete držet?“

„Jak dlouho budeme muset,“ odpověděl Smith, aniž by se pohnul.

Jones ani nevzhlédl od práce; Raschemu se zdálo, že je tak pohroužen do papírování, že ho ani neslyšel.

Na dveřích nebyl řetěz a závora nebyla zavřená, protože nechtěli přidělovat Millerovi práci; možná po těch dlouhých, nudných dnech začala jejich pozornost polevovat.

„Hej, Smithi,“ řekl Rasche, „máš rozvázanou tkaničku.“

„Nenech se vysmát, Rasche,“ odpověděl Smith, aniž by se podíval. „Jsme trénovaní profesionálové. Tahle finta může fungovat jen na skautíky.“

Rasche se na něj podíval a pak se znechuceně otočil. Přešel ke stolu a naklonil se Jonesovi přes rameno, aby viděl na papíry.

„Co to, sakra, je?“ zeptal se. „Píšeš domácí úkoly?“

„Daně,“ odvětil Jones, aniž by se na něj podíval.

„V srpnu?“

„Prošvihl jsem termín a prodloužili mi ho. V pořádku, Rasche?“ Jones položil tužku a vzhlédl k detektivovi.

„No bezva,“ zasténal Rasche. „Trčím tady se zasraným účetním!“ „Hele,“ řekl Jones našťavaně a odstrčil křeslo, „taky se mi to nelíbí. Nelíbí se mi tahle akce, nelíbíš se mi ty a nelíbí se mi vyplňovat zasraný daňový přiznání, ale daňovýho poradce si nemůžu dovolit. V dubnu jsem dělal na skutečným případě a mám nějaký investice, takže si nemůžu použít zkrácenou formu, jasný? Dělá ti něco z toho problém, Rasche?“

„No, panečku, máme tu pana bankéře...,“ začal Rasche.

„Sklapni, Rasche,“ ozval se Smith a odlepil se od dveří.

Zazvonil telefon.

Rasche se otočil za zvukem; bylo to poprvé od doby, kdy ho sem přivedli.

Jones popadl sluchátko a poslouchal; Rasche se snažil také něco zaslechnout, ale Smith byl proti.

„Dávej si pozor, co říkáš, Rasche,“ prohlásil. „Snažili jsme se ti to ulehčit, ale když budeme muset, můžeme ti udělat peklo. Dělej potíže, a až tohle všechno skončí, IRS se podívá na tvoje daně - udělají ti audit, dosledují každý účet až k tvé poštovní schránce před domem...“

„A chlapec z venkova,“ zavrčel Rasche. „Já nikdy neměl schránku před domem.“

Jones zavěsil a oznámil jim: „To byl Peterson. Schaefer tu bude v šest hodin. Odvezou ho vrtulníkem na budovu MetLife, kde proběhne předání.“

„Počkej chvíli,“ přerušil ho Rasche. „Jaké, předám?“

Jones mu neodpověděl.

Stejně tak Smith.

Oba se na něj jen mlčky dívali. A Raschemu to došlo.

Ta věc na Schaeferově krku, lodi plující nad ulicemi, Philipsův rozkaz, aby se do toho nepletli, zmizení Schaeferova bratra před osmi lety...

Ještě všemu nerozuměl, nějaké části mu nebyly jasné, ale to předání...

„Ježíši“ hlesl, „chcete dát Schaefera těm vetřelcům, že ano?“

Smith ani Jones to nepopřeli a Rascheho popadl vztek. „Vy zkurvený bastardi...“ začal.

Smith vytáhl pistoli a strčil mu ji pod nos. „Zpátky!“ zasyčel. „Ještě pohyb a přivážu tě k záchodové míse!“

Rasche se zarazil; došel ke gauči a posadil se.

„Jo, jasně,“ řekl a snažil se, aby to znělo neškodně. Cítil, jak mu srdce divoce bije, ale snažil se mluvit klidně. „Podívejte, je mi to líto. Jsem jen trochu přetažený. Po tom všem. To čekání tady a tak. Musíte chápat, že Schaefer je můj přítel...“

Smith ho chvíli probodával pohledem, ale pak se uvolnil a schoval automat do pouzdra.

„Samozřejmě,“ řekl. „To je v pořádku! Už jen šest hodin a bude po všem. Pak se budeš moci vrátit domů k ženě a dětem.“

„Jo,“ řekl Rasche, „díky.“

Přemýšlel, jestli se jeho žena a děti už vrátily domů. Jsou ještě v Elmiře? Nebo se vrátily domů a zjistily, že je pryč? Shari musí být bez sebe strachem, když o něm tak dlouho neslyšela - napadlo někoho, aby jí řekl, co se děje?

Nebo ji alespoň uklidnit nějakou přijatelnou lží.

Ti bastardi se pravděpodobně ani nenamáhali. To ještě přizivilo jeho vztek, ale nedal to na sobě znát.

Dlouhou dobu jen seděl, aby nechal ze vzduchu vyprchat napětí, aby se Jones a Smith uvolnili a aby si mysleli, že se uklidnil i on; pak vstal, tak nedbale jako ještě nikdy v životě. Došel k oknu a podíval se ven.

Samozřejmě věděl, kde je; když viděl ulici, tak dokázal určit místo téměř kdekoli v Manhattanu. Bylo to lehké. Metro na Lexington Avenue bylo vzdálené jen jeden blok. Kdyby se dokázal dostat zbytu a z budovy...

Znovu se přiblížil ke stolu.

Smith stál zase u dveří a zbraň měl schovanou v pouzdře.

Jones se vrátil k daňovému přiznání.

Miller byl stále pryč a užíval si svůj čas u Číňanů.

Rasche se naklonil Jonesovi přes rameno a předstíral přátelský zájem.

„Počkej,“ řekl, „není dva plus pět sedm a ne osm?“

„Co...?“ Jones se překvapeně podíval na místo, kam ukazoval Schaeferův prst - Rascheho druhá ruka ho uchopila za zátylek a tvrdě mu udeřila tváří o desku stolu.

Rasche zaslechl charakteristický zvuk lámaného nosu.

Rasche použil část z arsenálu svého partnera, uchopil masku a udeřil jí do telefonu. Po místnosti se rozlétly úlomky plastu a elektrických obvodů; to by je mělo zpomalit. Pak hodil masku po Smithovi. Smith ji instinktivně odrazil, ale stálo ho to přibližně vteřinu při pokusu vytáhnout pistoli.

Pak se na něj Rasche vrhl a přirazil G-mana ke zdi.

Rasche nabitý adrenalinem zvedl Smithe do vzduchu a hlavou napřed ho vrazil do dveří. Dřevo se rozlétlo a ve dveřích se objevila díra, kterou byla vidět tapeta v chodbě; Smithe opustilo vědomí.

„To máš za to, že se otíráš o Skauty, ty zkurvysyne,“ prohlásil Rasche a upustil G-mana na zem. „Můj mladší syn je u Vlků.“

Jednou rukou popadl masku a druhou vytrhl Smithovi pistoli. Pak si prokopal zbytky dveří cestu ven.

„To jsou ty moderní stavby,“ prohlásil. „V Dakotě bych to nedokázal.“

Vyběhl ke schodům.

„Budova MetLife, šest hodin,“ řekl si, když za sebou zaslechl Smithovo sténání a Jonesovy kletby. Naposled se ohlédl a spatřil, jak Jones vchází do chodby. Držel se za nos a po tváři mu stékala krev. V druhé ruce držel pistoli.

Stačil jednou vystřelit a pak už byl Rasche za požárními dveřmi a utíkal dolů po schodech. Střela šla úplně mimo - odštípla kousek omítky ze stropu.

Rasche věděl, že možná nebude mít žádnou šanci; ti dva zburcují celou federální vládu. Kdyby je svázal nebo něco ... ale Miller se mohl vrátit každou chvíli. Kvůli tomu dal také Rasche přednost schodišti před výtahem.

Jeho jedinou šancí bylo, že budou očekávat, že uteče a někde se schová, a nepůjdou po něm. Co jiného by také mohl dělat? A pátrání po odpadlém poldovi v New Yorku by se jen těžko utajilo a ti chlápkové chtěli držet vše v tajnosti. Možná ho prostě nechají být.

Vždyť potřebují jen šest hodin a pak bude po všem.

Dodávka z půjčovny byla stále na svém místě - Rasche ji našel zaparkovanou na rohu policejní budovy. Předpokládal, že ji nepovažovali za důležitou nebo nezjistili, že patří jemu. Stála tam již několik dní, ale jako zázrakem měla stále ještě všechna kola, motor byl celý a jediným graffiti byl nápis UMEJ MĚ! napsaný v mastném prachu na zadních dveřích.

Zřejmě si vybral dobré místo - spousta policistů odcházejících a přicházejících v každou denní a noční hodinu.

Rasche nikdy neplánoval, že si auto nechá tak dlouho. Účet za půjčení bude opravdu síla. Ale ještě chvíli ji potřeboval.

Nějaký čas jen projížděl ulicemi a přemýšlel, jak zabránit federálům, aby předali Schaefera těm příšerám z vesmíru.

Věděl toho příliš málo. Nevěděl, komu může věřit ani jak ty věci zastavit.

Prostě bude muset jít tam nahoru a být připraven na všechno - a byl přesvědčen, že ví, jak to udělat.

Zaparkoval dodávku a doběhl do budovy Policejní akademie na Twentieth.

Střelnice byla stále uzavřená, ale Salvatti byl již zpět ve službě. Na jedné tváři se mu táhla blednoucí modřina připomínající olejovou skvrnu. Vzhlédl k Raschemu.

„Ježíši, Rasche,“ řekl, „kde jsi, sakra, byl? Kluci se s tebou snaží už pár dní spojit, Brownlow a další...“

„Dělal jsem daně,“ řekl Rasche. „Podívej, Sále, potřebuji od tebe laskavost.“

„Já nevím, Rasche,“ řekl Salvatti nervózně, „nechci mít McComba za zadkem.“

„Jdu po těch bastardech ze střelnice,“ řekl Rasche.

Výraz na Salvattiho tváři se okamžitě změnil.

„Co potřebuješ?“ procedil skrz zaťaté zuby.

„Zbraně,“ odpověděl. „Všechno, co seženeš. A žádné papíry - musí to být bez záznamů.“

„Federálové?“ zeptal se Salvatti. „Chtějí to ty bastardi ututlat?“

„Jo, tak nějak.“

„Já to věděl. Sakra, Rasche...“

„Tak, co máš?“

Salvatti chvíli přemýšlel a nakonec řekl: „Cokoliv, co chceš z těch pultů dole, co nezmizely. Plus ještě ty věci, co jsme sebrali těm Jamajčanům - byls u toho, vzpomínáš? Je to ještě v laborce, kluci jsou zavalení materiálem z toho baráku na Beekman Street a tady odtud. Jsou tam všechny druhy těžkých zbraní - Somálci se nechali trochu unést.“

„Vzpomínám si,“ řekl Rasche a zlověstně se usmál.

Bylo to lepší, než se odvážil doufat. Půlka zbraní nebude pravděpodobně fungovat, protože zločinci jsou většinou příliš hloupí a o své zbraně se nestarají, ale Rasche si vzpomínal, kolik toho bylo. Mohl jste odečíst polovinu a stále jste měl arsenál, s kterým byste sestřelil cokoliv. Nebyly to jen kulomety, ale našly se tam i granáty, raketomety, cokoliv.

Na osvobození Schaefera od federálů nebo od těch věcí v lodích to bude bohatě stačit.

„Můžeš mi s tím pomoci, Sále?“

Salvatti přikývl. „Dojdu pro vozík.“

Když vozili zbraně po chodníku a nakládali je do dodávky, kolemjdoucí je zvědavě sledovali, ale nikdo jim nepřekážel. Vždyť přece, kdo by byl tak šílený, aby vozil takové věci za denního světla, kdyby k tomu neměl oprávnění. .

Rasche se usmál pod vousy. Možná nebyl tak šílený jako Schaefer, ale začínal se mu přibližovat.

Schaefera zatím odvezli vrtulníkem z džungle a pak na palubě jakéhosi luxusního armádního tryskáče, který byl pravděpodobně určen pro přepravu VIP, dál do Newarku, kde ho nahnali rovnou do další čekající helikoptéry.

Jednali s ním jako s velmi důležitou osobou a to ho znervózňovalo.

„Tak dobrá,“ řekl Philipsovi, když se usadili ve vrtulníku, „jsme zpátky. Teď chci pár odpovědí.“ Philips se na něj podíval, ale neodpověděl. Místo toho poslal dva strážné, kteří s nimi nastoupili do vrtulníku, pryč; vypadali překvapeně. Schaefer předpokládal, že měli původně letět s nimi.

Možná to znamenalo, že po startu a bez nechtěných uší nablízku bude Philips ochoten mluvit. Schaefer se bez dalších slov připoutal.

Když byli ve vzduchu, začal se Schaefer dožadovat odpovědí: „S čím to, sakra, bojujeme? Co byla ta věc, kterou jsem tam zabil? Co byly ty věci, které zdemolovaly Escheverův tábor?“

Philips zavrtěl hlavou. „Chceš jméno?“ řekl. „Neznáme. Chceš místo? Někde mimo Zemi. A to je asi tak všechno, co víme.“

Schaefer na něj nedůvěřivě pohlédl.

„Chceš teorie? Tech máme tucty, stovky,“ pokračoval Philips. „Máme plné svazky legend a dohadů. Domorodci z džungle říkají, že přichází již po staletí - vždy v horku, kdy je velké teplo i na místní poměry; nesnáší chlad, nesnáší ani to, co my považujeme za příjemné počasí, ale zbožňují zkurvenou parní lázeň...“

„Jako letos“ řekl Schaefer.

Philips přikývl.

„Jo,“ přitakal. „Jezdí sem na lov. Rádi pronásledují svoji kořist. Jsou lidé, kteří si myslí, že ty věci vyhladily dinosaury - lovily je, dokud je nevyhubily. Pro mě za mě, klidně to může být pravda - pravdou mohou být i ty kecy z Enquireru o mimozemšťanech a starověkých astronautech. Jeden chlapík tvrdí, že nás ty věci vypěstovaly, pomohly nám s technologií a iniciovaly války, jen aby získaly zajímavou kořist -a podle toho, co víme, může mít ten člověk klidně pravdu.“ Pokrčil rameny. „Neboje to snůška výmyslů. Možná přichází jen od doby, kdy po sobě začali lidé střílet. Možná je sem přivábil zápach střelného prachu. My prostě nevíme. Nevíme o nich vůbec nic. A vše, co jsme si mysleli, že víme ... No, nikdy jsme nepředpokládali, že se dostanou tak daleko na sever.“

„Nehas, co tě nepálí,“ poznamenal Schaefer.

„Tak nějak,“ přiznal Philips. „Podle legend a podle radarových stop zasahovaly až doposud pouze v rovníkových zemích - Jižní Amerika, možná Afrika, pravděpodobně Asie“ Philips se zašklebil. „Zatracený skleníkový efekt.“

„Nebo je možná začala džungle nudit,“ navrhl Schaefer. „Sakra, jestli je Země Disneyland, tak New York musí být zlatým hřebem.“

„To je možné,“ souhlasil Philips. Zaváhal. „Nebo také ne.“

Schaefer ho sledoval, vyčkával.

„Myslíš, že je jen shoda náhod, že si ty věci označily bratra jediného muže, o kterém víme, že jednu z nich dokázal přemoci? Ty věci nespátří ani jeden člověk z miliónu a vy dva na ně narazíte na místech vzdálených tisíce kilometrů? Těm věcem se zřejmě líbí Schaeferovic kluci. Možná dokáží nějak vysledovat genetické informace, možná vás jen cítí. Nevíme, možná přišly do New Yorku za tebou“

Schaefer to chvíli mlčky zvažoval. „Dobře,“ řekl nakonec. „Až jim odpálím jejich hnusný zadky do pekla, budou mě mít ještě radši.“

Philips zavrtěl hlavou a vytáhl svou starou věrnou pětačtyřicítku. „Je mi líto, synu,“ pronesl. „Bojím se, že na to máme odlišné názory“ Odtáhl se od Schaefera a namířil na něj pistolí.

Schaefer ho chvíli sledoval. „Mělo mě to napadnout. Chcete mě jim dát, že ano?“

„Bojím se, že ano,“ řekl Philips. „Zabil jsi jednoho z nich, Schaefer - pokud tě nevydáme, nikdo neví, co mohou udělat.“

„Snažilo se mě to zabít“

„Na tom nezáleží. Jdou po tobě, Schaefer - viděl jsi to v tom táboře. Eschevera je nezajímá, chtěli tebe.“

Schaefer přikývl. „Na to už jsem také přišel,“ pronesl. „Tak proč jste mě zachránili? Proč jste mě tam nenechali?“

„Protože potřebujeme udělat gesto dobré vůle,“ odvětil Philips. „Potřebujeme jim ukázat, že se jim snažíme pomoci, že se s nimi snažíme komunikovat.“

„Nezdá se, že by je komunikace příliš zajímala, generále.“

„Musíme to zkusit.“

„Protože jste příliš velký zbabělec, abyste s nimi bojoval?“

Philips vybuchl. „Zatraceně, Schaefer, buď realista. Mluvíme tu o stovkách tisíců obyvatel - možná milionech, možná celé zatracené planetě. Musíme jim ukázat, že nejsme nepřátelští. Pak odletí pryč a nechají nás být! Nepovažují nás za rovnocenné partnery, jinak by nás nelovili. Nemůžeme si dovolit být příliš nebezpeční, nebo nás vyhladí. Snažíme se najít zlatou střední cestu, chceme jim ukázat, že jsme inteligentní, ale přátelští.“

„Proč? Když chcete, aby vás ti bastardi respektovali, proč nebojujete?“

„Bojovat?“ Philips zavrtěl hlavou. „Schaefer, ty jsi viděl ten kráter v džungli - Dutch nám řekl, že to způsobilo zařízení, které měl ten lovec na zápěstí! I kdyby nechali těžkou artilerii doma, představ si tu hrůzu, kdyby něco podobného vybuchlo v New Yorku - město by bylo zničeno!“

Schaefer se na něj podíval. „Vy to říkáte, jako by to bylo něco špatného.“

„Kriste, Schaefer...“

„Takže mě jim předhodíte - čeho si myslíte, že tím dosáhnete? Myslíte, že řeknou „Ach, díky, pane, promiňte, že jsme vás obtěžovali, odletí pryč a už nikdy se nevrátí?“

„Myslím, že je to dostane z New Yorku. Budou mít, pro co si přišli.“

„To jsem nebyl já, koho zařízli, Philipsi. Přišli se bavit, nepřišli pro mě.“

„Ale označovali si tě tou věcí, co máš na krku!“

„A možná, že se chtějí pobavit a najít si mě sami. Možná, že budete chlápkem, který jim řekne, kdo je vrahem. Možná je právě tím naštvete úplně nejvíc. Víc než kdy jindy, přemýšlejte o tom.“

„Zatraceně, Schaefer. Nemůžeme je nechat, aby tě honili po ulicích - na to by doplatili nevinní lidé! A všichni by je viděli. Představ si tu paniku! Držíme to pod pokličkou již léta.

„Možná to byla chyba,“ přerušil ho Schaefer. „Možná jste měli lidem říct, co se děje, a nechat je, aby se bránili!“

„Těm věcem se nemůžeme postavit, Schaefer.“

„Já se jim postavil. Stejně tak i Dutch.“

„Dobrá, ale už nikdo jiný - většina lidí při setkání s těmi lovci prostě umírá. Podívej, Schaefer, tohle může být naše šance promluvit si s nimi, přesvědčit je, že jsme inteligentní, navázat kontakt...“

„Oni ví, jak máme vysokou inteligenci,“ oponoval Schaefer, „což ve většině případů není příliš slavné. Háček je v tom, že je to nezajímá“

„Jo, ale možná, když jim ukážeme, že můžeme být užiteční, začne je to zajímat. Chtějí tebe, Schaefer, a my jim tě dáme.“

„Já mám lepší nápad, generále.“ Schaeferova ruka bez varování vylétla, uchopila Philipsovo zápěstí a stočila ho vzhůru; pistole vystřelila a kulka proletěla střechou vrtulníku.

„Je mi líto,“ řekl Schaefer, když generálovi jednou rukou vytrhl pistoli a druhou ho srazil stranou. Generál bojoval a snažil se udržet pistoli, ale Schaefer měl výhodu překvapení a ani v opačném případě by pro něj generál nebyl důstojným soupeřem. Generálova hlava narazila do kovového držadla a generál se složil do nehybné hromady na podlaze.

Schaefer zkontroloval generálův puls - Philips žil, byl jen v bezvědomí.

Pak uchopil pistoli a odsunul přepážku oddělující prostor pro pasažéry od kokpitu. Přiložil hlaveň k pilotově hlavě.

„Ahoj,“ prohlásil. „Kam máme namířeno?“

Pilot sebou trhl, vzhlédl a spatřil pistoli. Polkl a poslušně oznámil: „Budova MetLife. Heliport na střeše. Zaslechl jsem, že se tam hlavouni snaží uspořádat nějaký zvláštní setkání.“

„Jaké setkání?“

„To neříkali -jen mi řekli, abych nebyl překvapený, ať uvidím cokoliv.“ „Dobrá,“ řekl Schaefer. „Pokračuj -jde ti to dobře.“

„Anopane,“

Snaží se uspořádat setkání, říkal - takže Philips s nimi ve skutečnosti není v kontaktu. Pravděpodobně jen plánoval postavit Schaefera na střechu jako obětního beránka pro tygra.

Pravděpodobně by to stejně nefungovalo; ty věci měly vlastní nápady. Pokud je Philips opravdu chtěl potěšit, měl Schaefera nechat pobíhat džunglí a nechat je, aby si ho vystopovaly.

Schaefer sledoval, jak pod ním probíhají známé obrysy města; když se přiblížili k heliportu, napočítal na střeše čtyři vojenské týpky.

Neviděl žádnou z těch příšer - ale pravděpodobně by je neviděl, ani kdyby tam byly. Ne, pokud by použily kamuflážní zařízení.

Šest mužů mu nepřípadalo jako mnoho; asi chtějí federálové udržet maximální utajení.

Ale to byl jejich problém; řekl si Schaefer. Ted' se musí postavit problému čelem. Bylo na čase skončit s předstíráním, že existuje nějaké jednoduché řešení. Ted' ukáže těm zrudám, kdo je na této planetě pánem.

Po jejich bylo již příliš dlouho.

„Posaď to lehce a v klidu,“ řekl pilotovi. „Pak jen tiše sed' a buď hodný chlapec.“

„Anopane.“

Přistání proběhlo bez potíží; pak Schaefer jen čekal. Dveře neotevřel; místo toho se k nim postavil a s pistolí namířenou na pilota vyčkával.

Muži čekající na střeše začali být samozřejmě brzo netrpěliví; jeden z nich otevřel dveře. Schaeferova pěst ho zasáhla do tváře. Schaefer byl okamžitě venku z vrtulníku a popadl mužovu M-16.

Vstal a obrátil se k ostatním na střeše. V každé ruce měl zbraň připravenou ke střelbě. „Zahod'te je!“ zakřičel. Muži zaváhali, ale pak jeden po druhém poslechli.

Schaefer se usmál. Znovu měl vše ve svých rukou. Vetřelci tu nebyli, ale dříve nebo později si pro něj přijdou, tím si byl jistý.

Až se dostaví, bude připraven - ne připoutaný někde na střeše a bezmocný. Bude s nimi moci bojovat, z čehož budou mít nejspíš stejně větší radost.

Možná je dokáže přesvědčit, aby se už nepletli Schaeferovic klukům do cesty.

Samozřejmě, může přitom zemřít, ale to nebyla žádná novinka. Může zemřít kdykoliv.

„Pusťte nějakou muziku a otevřete bar, chlapi,“ pronesl. „Zábava může začít.“

29

Rasche z Park Avenue sledoval helikoptéru přistávající na budově MetLife se vzteklou bezmocí; ten zatracený vrtulník přiletěl dříve! Bylo jen pět čtyřicet pět!

Snažil se sem dostat včas, byl chycen v zácpě, prošel peklem, když se pokoušel zaparkovat, a když sem dorazil s desetiminutovým předstihem, vrtulník tu už byl!

Nebyl čas na jemné triky. Plánoval, že se vplíží nahoru se skrytou zbraní a možná si vezme rukojmí nebo tak něco, ale teď na něco tak komplikovaného již nezbýval čas. Zvolil přímý postup - ze své sbírky v nákladovém prostoru dodávky si vybral automatickou pušku, přes rameno si pověsil pás s náboji a vydal se k budově.

Vešel dovnitř severním vchodem směrem od Grand Central. Pušku měl připravenou ke střelbě. Když probíhal halou, odcházející zaměstnanci se mu klidili z cesty.

Dveře výtahu se otevřely a Rasche namířil do kabinky.

„Policie,“ zařval, „všichni ven! Tohle je poplach!“

Vyděšení obchodníci ho urychleně poslechli a za chvíli měl Rasche celý výtah pro sebe a jel vzhůru.

Za pět minut vrazil s křikem na střechu. „Tak dobře, zahod'te...“

Pak spatřil Schaefera, jak tam stojí s M-16 v ruce a hlídá půl tuctu odzbrojených mužů s rukama na hlavách.

„... je,“ dokončil nepřesvědčivě.

„Ježíši, Rasche,“ prohlásil Schaefer, „kde jsi, sakra, byl?“

Rasche se na něj našťavaně podíval, ale pak se usmál.

„Zdržel jsem se v zácpě, Schaefer,“ vysvětloval.

„No, teď jsi tady - dělej, ať odtud vypadneme a pohneme s tím!“

Nechali Philipse a jeho muže sedět na střeše s rukama svázanýma za zády a vyrazili k Rascheho dodávce.

Při pohledu na arsenál v nákladním prostoru se Schaefer usmál, ale neřekl nic; místo toho vlezl na sedadlo spolujezdce, položil si ukořistěnou M-16 do klína a řekl Raschemu: „Jed' do centra.“ Rasche pokrčil rameny a nastartoval. „Nechceš mi říct, co se, sakra, stalo v Jižní Americe a jak ses ocitl na heliportu MetLife s puškou v ruce namířenou na generála armády Spojených států?“

„Ne,“

Rasche vyjel na silnici. „Dobře, můžu počkat,“ prohlásil. „Ale nechceš mi říct, co budeme dělat teď?“

Schaefer kývl hlavou směrem ke zbraním. „Použijeme ty věci a pošleme ty vetřelecký sračky do pekla“

Rasche manévroval dodávku v husté dopravě a konečně vyrazil na jih po Park Avenue. Uvažoval přitom o Schaeferových slovech.

Uvažoval velmi pečlivě.

Schaefer jasně věděl, že stojí proti mimozemšťanům - Rasche netušil, jak se to dozvěděl, ale věděl to. Možná mu to řekl Philips.

Ale kolik toho o nich ve skutečnosti věděl?

Když mluvil o tom, že je chce poslat do pekla -Rasche se domníval, že si tak úplně neuvědomuje, o čem mluví.

Když čekal na Twenty-third Street na zelenou, poznamenal: „Víš, Schaeffe, nebyl jsi dlouho ve městě, možná ti něco uniklo. Trochu jsem o tom přemýšlel a zdá se mi, že jsou v přesile.“

„Proč si to myslíš?“ zeptal se Schaefer. Potěžkal přitom M-16 a mrkl dozadu na temně se blýskající zbraně.

„Ale jdi, Schaeffe, opravdu se musíš ptát?“ řekl Rasche. „Jsou neviditelní, mají kosmické lodě a pravděpodobně mají nějaké paprskomety a ..“

„Mají,“ souhlasil Schaefer. „Viděl jsem je.“

„Ale jejich lodě jsi neviděl, že ne?“ „Ne.“

„Já ano,“ řekl Rasche. „Obrovské, plující nad městem. Jsou vidět skrz tu masku, cos sebral té věci na Beekman Street. Nevím, kolik mají lodí nebo kolik jich je na jedné. Viděl jsem alespoň čtyři lodě.“

„A?“

„Půjdu s tebou kamkoliv, Schaeffe, ale ty bastardy sami nedostaneme. To je sebevražda.“

„A kdo říká, že na ně budeme sami!“

Naskočila zelená a Rasche šlápl na plyn, snažil se přitom přijít na to, o čem Schaefer mluví.

Federálové jim nepomohou - vypadalo to, že celá zatracená vláda je na straně vetřelců a plánuje jim Schaefera vydat. A Philips jistě zařídí, že celý newyorský policejní sbor pro ně nehne prstem - McComb a spol. mu určitě odpovíkat nebudou.

Mohli by jim pomoci Salvatti, Brownlow a pár dalších - jenže Salvatti nebyl v ulicích již roky, byl to úředník a teď byl stále ještě v rekonvalescenci a Rasche pochyboval, že by to zvládl. A Rasche netušil, kde Brownlow je ani jak daleko je ochoten zajít - on, Ortiz a ostatní si stále mysleli, že ve městě řádí nějaký šílený terorista a federálové se to snaží skrýt.

A kromě toho, Schaefer o Salvattim a Brownlowovi vůbec nevěděl - ani se Rascheho nezeptal, kde všechny ty zbraně získal. Schaefer nikdy neměl u policie mnoho skutečných přátel, takže určitě nemluvil o pomoci dalších poldů.

Tak o kom si myslel, že jim bude ochoten pomoci.

„Vezmi to po Fourth Avenue,“ řekl Schaefer, když se blížili k Union Square. Otočil se dozadu a začal se probírat hromadou zbraní. „Vadilo by ti, kdybys mi řekl, kam jedeme?“ zeptal se Rasche.

„Ke Carrovi domů“ Schaefer odložil M-16 a sáhl dozadu.

„Carr?“ Rascheho noha sama od sebe dupla na brzdu.

„Jeď dál,“ řekl Schaefer. „Jo, Carr. Kdo jiný kromě tebe, mě a zbytku oddělení má s těmi vetřelci nevyřízené účty?“

„Carr je psychopat!“

„Já vím,“ řekl Schaefer, vytáhl zezadu brokovnici a začal ji nabíjet. „Zdá se mi, že právě někoho takového potřebujeme.“

„Jak, sakra, můžeš vědět, kde Carr právě je? Byl jsi pryč přes týden!“

„Nevím to jistě,“ odpověděl Schaefer, „ale mám dobrou představu.“

„Jak to?“ dožadoval se Rasche. „Proč by Carr měl být na nějakém místě, o kterém víš?“

„Protože je Lamb mrtvý,“ vysvětlil mu Schaefer. „Carr se bude pokoušet převzít celý obchod a to znamená, že bude někde, kde ho mohou Lambovi lidé najít, aby se k němu připojili - a to včetně všech pitomců s několika posledními mozkovými buňkami. A tak bude Carr tam, kde bývá vždycky, pokud se zrovna neschovává.“

„A ty víš, kde to je?“

Schaefer se neobtěžoval s odpovědí. „Zaboč doleva,“ řekl.

Rasche se rozhodl, že se s ním už nebude hádat; jel dál podle Schaeferových instrukcí. Za chvíli zastavili proti chátrající budově s nápisem ZÓNA SMRTI na dveřích.

„To je ono?“ zeptal se Rasche.

Schaefer přikývl.

„Mohl jít na večeři nebo tak něco.“

„Mohl, ale nešel,“ řekl Schaefer. „Cítím to.“

„Ty a ty tvoje zatracené pocity,“ zamumlal Rasche. „Co když tam nebude, Schaefer?“

„Tak budeme hledat tak dlouho, dokud ho nenajdeme,“ řekl Schaefer a vystoupil z dodávky. Přehlédl budovu a pak se naklonil zpět do okénka dodávky a řekl: „Ty tu počkej. Pokud nebudu do deseti minut zpátky, jdi dovnitř a zabij vše, co se pohne“

Rasche se podíval na arsenál a hlavou mu prolétly všechny možnosti. Zlověstně se usmál.

„S radostí,“ prohlásil.

Sledoval Schaefera, jak přechází přes ulici.

Zdálo se, že Schaefer ví, co dělá, ale Rasche měl stejně stále pochybnosti. Jasně, potřebovali pomoc, ale nabírat lidi takhle na ulici...

No, Schaefer měl vždy schopnost dostat z lidí to nejlepší, a to v jakémkoliv smyslu. Někdy to byl jejich nejlepší způsob pokusit se ho zabít, ale co, vždy to bylo to nejlepší z nich.

Dveře byly otevřené na několik palců; Schaefer do nich obezřetně strčil nohou a s brokovnicí připravenou ke střelbě vkročil dovnitř.

Světla v chodbě byla rozbitá, ale někde nahoře ještě fungovala. V záři ze schodiště bylo v chodbě obstojně vidět. Podlaha byla pokrytá smetím a zdi byly pomalovány obscénními grafity. Celé místo zapáchalo močí a výkaly. Chybějící kus stropu odhaloval těžce zrezlé trubky; z jedné pomalu kapala voda.

„Hej, Carre,“ zakřičel Schaefer. Došel ke schodišti a vykřikl nahoru: „Carre! Tady Schaefer. Víím, že tam jsi, ty čubčí synu - pojd' ven. Chci s tebou mluvit!“

Schaefer zaslechl zakřupání spadané omítky pod botami o vteřinu později následované výstřelem z brokovnice; právě se začínal otáčet, když se ozvala rána a Schaefera pokropila sprška omítky smíšené s vodou.

Carr byl v jedné ze setmělých místností, kolem kterých Schaefer prošel, aniž by je zkontroloval, a teď vypálil varovný výstřel do stropu. Broky proděravěly zkorodované trubky a Schaefer nebyl oslepen jen díky nízkému tlaku vody.

Ve chvíli, kdy se obrátil tvář ke Carrovi, zaslechl známý zvuk nového náboje zasouvaného do komory.

Carr se na něj šklebil. „Tak jo, Oprah,“ oznámil, „jestli si chceš zpívat v koupelně, jsem pro. Zahod' pušku a můžeme si promluvit.“ Přistrčil upilovanou hlaveň své brokovnice k Schaeferovu uchu.

Schaefer zajistil zbraň a hodil ji dostatečně daleko, aby ji nezasáhla stříkající voda.

„Musím uznat, že máš nervy, že si sem přišel,“ prohodil Carr konverzačním tónem. „Od noci, kdy to Lamb a ostatní koupili, si představuju tvůj mozek na zdi. Máš nějaký důvod, proč bysem to neměl zrealizovat?“

„Ale, Carre,“ prohlásil Schaefer. „Mí lidé tvé noh-sledy nezabili. Probud' se.“

„Ach?“ zašklebil se Carr. „Tak čí lidé to teda udělali?“ Schaefer viděl, jak Carr drží prst na spoušti. Ten arogantní bastard mohl být tak šílený, že by ho mohl odprásknout, aniž by si vyslechl, co mu chce Schaefer říct.

„To nebyli lidé,“ řekl. „Bylo to něco horšího“

„Dobřej pokus,“ řekl Carr, zavřel jedno oko a pozvedl hlaveň.

Schaefer uhnul, sklonil se pod úroveň hlavně a udeřil Carra pěstí do obličeje.

Carr klopýtl dozadu a Schaefer na něj skočil. Byl příliš blízko, takže pušku mohl použít maximálně jako klacek; oba muži padli na podlahu a voda cákala všemi směry.

Po krátkém boji se Schaeferovi podařilo Carra znehybnit. „Zatraceně, poslouchej mě,“ zařval na něj, „potřebuji tvou pomoc, ty zkurvysynu!“ Udeřil Carrovou hlavou o podlahu. „Nepřišel jsem, abych se s tebou rval.“

Carr se nezdržoval odpovědí a pokoušel se osvobodit.

Schaefer trochu povolil v naději, že ho Carr bude poslouchat - a najednou mu v krku vystřelila bolest. Jako horký nůž pod kůží. Tlak na krk ho téměř udusil.

Pustil Carra a odtáhl se.

„Aghh,“ zachrčel, „je tady! Ten čubčí syn je někde tady!“

Carr sledoval Schaefera, jak klopýtá chodbou směrem ke schodišti a divoce se rozhlíží.

„Je tady!“ zařval Schaefer znova. „Pojď ven, abychom tě viděli, ty bastarde!“

Nic tam nebylo. Alespoň Carr nic neviděl. Schaefer řval a držel se za krk, ale nikdo jiný tam nebyl.

To musí být další stupidní policajtský trik, rozhodl se Carr po chvíli počátečního zmatení, a on jim na to rozhodně neskočí. Vyskočil na nohy a sebral svoji brokovnici.

„Jo, jasně že je, Schaefer“, prohodil, když procházel sprškou vody, aby mohl lépe zamířit na svého protivníka. „Je tady, tam, všude. Show skončila, svině-řekni pa pa!“

Schaefer pohlédl do hlavně pušky, na Carrův prst blížící se ke spoušti a na Carrovu šklebící se, šílenou tvář - a na vodopád za ním, vodu crčící z děravých trubek a na modré jiskření a praskání rámující známý obrys. Pokusil se Carra varovat, ale jako by mu něco uvízlo v krku.

A ten bastard se mu přece právě chystal vystřelit mozek z hlavy - proč ho varovat?

A pak už bylo jakékoliv varování zbytečné, protože vetřelec se náhle zmaterializoval, jeho kamufláž najednou přestala fungovat. Příšera uchopila jedním pařátem plným drápů Carra zezadu za krk.

„Ta voda...“, pronesl Schaefer, kterému se vrátila řeč. „Ježíši, ta voda musela něco zkratovat.“

Příšera zvedla vůdce gangu lehce do vzduchu; brokovnice vystřelila a Schaefer uskočil, výstřel šel stejně jako ten varovný vysoko do stropu.

„Co to, k čertu...!“ podařilo se ze sebe Carrovi vypravit. Kroutil se ve vetřelcově sevření a snažil se na něj podívat. Snažil se zjistit, co ho drží za krk ve vzduchu, jako by nevážil víc než kočka.

„To zabilo tvé chlapce, Carre“, vykřikl Schaefer. „Ti zatracení bastardi mě od té doby všude sledují. Ty je vůbec nezajímáš - tví muži pro ně byli jen trofeje!“

„Jo? Užij si tohle, chčipáku!“ zařval Carr, zatímco sebou mrskal. Plívl a podařilo se mu zasáhnout spodní okraj vetřelcovy kovové masky.

„Řekni pa-pa“, odpověděla příšera Carrovým hlasem. Zvedla druhou ruku a položila ji na temeno Carrovy hlavy. Chystala se otočit.

Schaefer se rozhlédl kolem a spatřil svoji pohozenou zbraň. Skočil po ní a vykřikl: „Ještě ne, kámo!“

Chytil pušku jako hůl a udeřil jí příšeru ze strany do hlavy.

Příšera byla překvapená, ale zjevně nezraněná. Odhodila Carra stranou a pohlédla na Schaefera.

Zařízení na jejím rameni zvedlo hlaveň a pootočilo se. Schaefer skočil stranou a modrobílá ohnivá koule udělala do zdi díru o průměru dvou stop.

Schaefer se převálil, pozvedl brokovnici a zjistil, že hlaveň je ohnutá a zbraň je k ničemu - asi zasáhl vetřelce tvrději, než si myslel.

Úder, který dokázal ohnout hlaveň brokovnice, by každého člověka okamžitě zabil.

No, jak řekl Carrovi, tihle vetřelci byli horší než lidé - a o hodně tvrdší.

Schaefer se z brokovnice neodvažoval vystřelit; pravděpodobně by mu explodovala do obličeje. Odhodil ji pryč a pohlédl na lovce z vesmíru.

Jeho výraz byl schovaný za kovovou maskou; nemohl rozlišit, jestli je rozzlobený, vystrašený, pobavený nebo jen znuděný - i kdyby viděl jeho tvář, jak by dokázal číst v jejích nelidských tvarech, v těch ústech s vrstvami kusadel?

Hadovité copánky, nebo co to bylo, mu spadaly na ramena; paprskomet nebo laserový kanón, prostě ta věc na vetřelcově rameni mířila Schaeferovi přímo do tváře.

Nevystřelila.

Místo toho zvedl vetřelec jednu paži a pár zubatých čepelí připevněných k zápěstí najednou vyjel dopředu, až přesahoval vetřelcovu zatnutou pěst.

Schaefer již takové čepele viděl na paži monstra, které zabil v džungli, a útočnicích, kteří srovnali se zemí Escheverův tábor.

Jediný švih dokázal člověku roztrhnout krk nebo otevřít hrudník.

Tenhle bastard ho nezastřelil, protože si to s ním chce vyřídit ručně - další mačistická mano a mano blbost.

A tentokrát Schaefer nemohl utéct nebo se schovat a neměl v záloze žádné překvapení; bude muset bojovat podle podmínek toho bastarda.

Což znamenalo smrt.

No, věděl, že to jednou musí přijít.

„Tak pojď“ řekl Schaefer a přikrčil se. „Na tohle jsi přece čekal, že jo? Máš šanci dostat vraha tvého kamaráda. Dostat jednoho z těch drsných. Tak dělej -skončí to!“

„Nebo raději ne,“ ozval se hlas ze stínů u vchodu do budovy dobrých třicet stop daleko.

Příšera se začala obracet.

„Jste zatčen...“ začal Rasche, když zvedal a zaměřoval těžkou protitankovou střelu vyrobenou v Sovětském svazu, kterou sem přitáhl z dodávky. Jen bůh věděl, na co to Jamajčané chtěli použít.

Pak si teprve mohl příšeru dobře prohlédnout. „A kurva.“

Stiskl spoušť a raketa za zlomek sekundy překonala vzdálenost mezi ním a monstrem.

Ale Schaefer se stále domníval, že je vetřelec schopen uskočit; věděl, že rychlý je na to dost - ale neuskočil. Možná byl příliš překvapený.

Vetřelcovo tělo ochránilo Schaefera před tím nejhorším, ale výbuch otřásl celou budovou a na obou stranách chodby se zřítily zdi; ze stropu padala omítka a dřevěné třísky. Voda dříve stříkající z několika míst se teď do chodby lila silným proudem, protože rezavé trubky nad místem výbuchu úplně zmizely.

Když se prach usadil, Schaefer se vyškrábal na nohy, rychle obhlédl stav budovy a rozběhl se ke dveřím.

Málem zakopl o mrtvého vetřelce, ale ani se u něj nezastavil; chodbou se rozléhalo zlověstné skřípání dřeva.

Rasche čekal u vchodu; byl od výbuchu dále, ale nebyl ničím chráněný. Na čele měl krvácející ránu od střepiny a vlasy a oblečení měl pokryté omítkou.

Oba detektivové společně vyběhli na ulici k Rascheho dodávce; byli asi v půlce ulice, když z budovy vyklopýtal Carr a o vteřinu později následovala velká rána padajících zdí.

Všichni tři muži se otočili za zvukem.

„Zůstal tam někdo?“ zavolal Rasche.

Carr zavrtěl hlavou. „Ode mě nikdo. Stěhovali jsme se - já to tam jen kontroloval. Schaefer měl štěstí s načasováním.“

V jeho hlase nebylo slyšet obvyklé sardonické ostří; zněl otřeseně.

„Viděl jsi tu věc, že jo?“ zeptal se Schaefer.

Carr přikývl a ucouvl před Schaeferem.

Rasche byl v dodávce a něco hledal. „Už ti to dochází?“ zeptal se Schaefer. „Nebo jsi ještě blbější, než vypadáš?“

„Jasně, už jsem si udělal obrázek,“ prohlásil Carr. „No dobře, možná jste Lamba a mé chlapce nedostali vy, ale ta věc. Takže je konec.“

Schaefer zavrtěl hlavou. „To jsem si také nejdřív myslel.“

Rasche vylezl z auta s vetřeleckou maskou v ruce a zavolal: „Ještě to neskončilo, Carre - jak se zpívá v písničce, právě začínáme.“

Pozvedl masku a prohlédl s její pomocí ulici, pak obrátil pozornost k tmavé obloze. Zabručel a podal masku Schaeferovi. „Támhle,“ řekl a ukázal. „Letí sem.“

Schaefer se podíval a spatřil blížící se loď. „Až najdou, co zbylo z jejich kamaráda, nebudou příliš nadšení,“ poznamenal. „To už jsou dva.“ Vrátil masku Raschemu.

„Na co se to vy dva díváte?“ dožadoval se Carr. „Tam nahoře nic není!“

Rasche ho ignoroval; sledoval červenozlatý tvar letící nad vrcholky střeš. Blížil se k nim.

Letěl nízko a stále klesal.

„Nebudou nadšení ani náhodou,“ řekl Rasche. „Drž hubu a utíkej, Carre!“

Rasche poslechl vlastní radu a rozběhl se k dodávce.

Tahle loď nekroužila jen tak nad městem - tahle loď klesala a připravovala se k něčemu, co nebezpečně připomínalo nálet.

„K zemi,“ vykřikl Schaefer a něco se zablesklo. Tři muži se vrhli k zemi a budova za nimi explodovala bílým ohněm a létajícími cihlami.

Rasche se převálil a podíval se skrz masku.

Loď je přelétla a otáčela se k dalšímu průletu; ve stěně budovy zela na místě dveří deset stop široká díra plná prachu, ohně a padajících kusů zdiva.

„Pobězte,“ zakřičel a rozběhl se k uličce. Doufal, že tam najdou nějaký úkryt.

Loď se opět blížila a bylo okamžitě zřejmé, že první rána sloužila pouze jako zaměřovači - tentokrát loď vyplivla ohlušující proud modrobílého ohně, který roztrhal celou budovu na kousky.

Tři muži to omráčeně sledovali.

„Ježíši,“ zamumlal Rasche, když loď zastavila palbu - byla za úrovní budovy a neměla již čistý výhled. „Tak to bychom měli program obnovy města,“ prohlásil. „Tady už nikdy nikdo nic nepostaví!“

„A nikdo si nic nevezme z toho mrtvého,“ řekl Schaefer temně. „Chtějí si být jisti, že z nich si trofej nikdo neudělá!“

„Co se to děje?“ zavyl Carr. „Kdo to udělal? Co to je zač? Já, kurva, pořád nic nevidím!“

„Tady, mrkni se,“ řekl Rasche. Dal mu masku před obličej a ukázal mu, kam se má podívat.

Carr zíral za odlétající vesmírnou lodí.

„Divoké, co?“ zeptal se Rasche a pohlédl na něj. „Přesně jako ve Válce světů.“

Schaefer si odfrkl. „V tom filmu všichni umřeli.“

Carr zavrčel a Rasche si vzal masku zpátky.

„Federálové se jich bojí,“ řekl Schaefer, „takže to zůstalo na nás. Musíme jim dát vědět, že tu nejsou vítaní.“ Rozhlédl se kolem. „Musíme pryč z ulice a najít nějaké místo, kde budeme bojovat.“

Rasche přikývl. Rychle prohlédl oblohu. „Momentálně je nevidím,“ oznámil. „Pojďme do auta a zmizme. Promluvit si můžeme za jízdy.“

„Mohou mě vystopovat,“ řekl Schaefer a ukázal si na krk.

„To vím,“ řekl Rasche, „ale možná ne tak rychle. Jedeme.“

Schaefer přikývl a muži se rozběhli k autu.

Rasche se posadil za volant, Schaefer na místo spolujezdce a Carr prolezl mezi sedadly dozadu -a spatřil zbraně.

„Ježíši,“ zalapal po dechu. „Máte toho tady víc, než mám já v celým zatraceným městě!“

„O to jde,“ řekl Schaefer. „Až ty věci uklidí, to co zbylo z jejich kámoše, tak vypukne peklo. Pokud chceme stát na nohou, až skončí, potřebujeme všechny muže, které dokážeme sehnat. Proto jsem také za tebou přišel - chceme, abys nám se svými lidmi pomohl.“

Carr na něj chvíli zíral.

„Proč my?“ zeptal se. „Myslel jsem, že nejsme zrovna tvůj typ, Schaefer - vždycky jsem si myslel, že bys mě nejradši viděl mrtvého. Sakra, já bysem tě určitě viděl rád mrtvého.“

„Tak dobře, potřebujeme lidi, tvoji lidé jsou možná póvl, ale alespoň mají koule,“ prohlásil Schaefer. „Tak ti nabízím průměří. Jen do té doby, než ty zrůdy zmizí - pak bude zase všechno při starém.“

„Proč jsi ale přišel za mnou a nezavolal si na to armádu?“ „Armáda se bojí,“ řekl Schaefer. „Chtějí nechat vetřelce, ať si dělají, co se jim zlíbí. Doufají, že až se nabaží, odletí domů. Rasche a já si to nemyslíme. Když se tady baví, proč by odcházeli?“

„Takže jste přišli za mnou.“

„Ano, s těmi všemi zbraněmi vzadu.“

„A ty nás necháte použít?“

Schaefer přikývl. „Taková je domluva - jen dokud to neskončí. Nevím, jestli dokážeme zničit celou zatracenou flotilu nebo jen několik z nich, ale alespoň se jim pokusím zkazit zábavu. Tak, co ty na to, magore? Máš chuť na rock-and-roll?“

Carr se zašklebil. „Máš to mít, Schaefer. Poldové, vetřelci, je mi jedno kdo - nikdo nesmí zabíjet my kluky a vyváznout z toho. Vy dodáte zbraně a já obstarám zbytek!“

31

Rasche jel na sever v nepříliš hustém provozu. Nebyl si jistý, kam míří, ale tím směrem měli více možností. Za sebou slyšeli mimozemskou loď nalétávat potřeťtí na Carrovu budovu, ale byl to již pouze kontrolní přelet - budova byla zcela srovnaná se zemí.

Na Houston Street zatočil na FDR Drive, aby si zkrátil cestu. Vítr přicházející otevřenými okny na chvíli ochladil ubíjející horko.

Vzduch byl těžký vlhkostí; Raschemu připadalo, že by se mohl vody ve vzduchu téměř dotknout. Západním směrem byla nad obzorem mezi mrakodrapy vidět temná mračna a vzdálené záblesky. Predátoři Betonová džungle 257

Vlhký vzduch mu připadal chladnější a oblaka naznačovala blížící se bouři - napadlo ho, že se vlna horka možná chýlí ke konci.

Blesky mu připomněly vzdálenou artilerii a upozornily ho na kosmické lodě - při řízení nemohl použít masku, ale mohly tam být. Mohly pátrat po věci na Schaeferově krku a dodávka jedoucí na vyvýšené vozovce byla snadným cílem.

A kam vlastně, sakra, jede, že si potřebuje zkrátit cestu?

Sjel z Twenty-third Street, zabočil na západ a pak znovu na sever po Third Avenue.

Policejní vysílačka, kterou Rasche namontoval do dodávky, ožila - Carrova budova byla ve chvíli, kdy k ní dorazila policie jen dýmající haldou cihel.

Ozval se McComb a řekl, že budova byla stará a zhroutila se, ale McComb nebyl na místě - důstojníci na místě říkali, že to vypadá, jako by se někdo v troskách hrabal a něco hledal.

Drželi se raději dál - zřícenina nebo ne, nevypadalo to bezpečně.

Rasche si řekl, že je to dobrý nápad. Stále tam mohli být neviditelní mimozemšťané vyprošťující tělo mrtvého druha. Kdo by se jim postavil do cesty, z toho by byl hamburger.

Na Schaeferův pokyn Rasche sjel z avenue a našel místo na parkování.

„Carre,“ řekl Schaefer, „kolik mužů dokážeš sehnat? Ztratil jsi Edgieho, Hatchecku.

„Ztratil jsem jich daleko víc,“ přerušil ho Carr. „Ty bastardi už tejdny zabíjí my lidi jednoho po druhém. Většina mejch chlapců, který ještě nejsou mrtvý, se schovává.“ Schaefer ho sledoval.

„Řekl jsi, že nám můžeš pomoci,“ řekl opatrně.

„To je pravda,“ reagoval Carr. „Tušil sem, že přijde něco velkého. Ať my lidi zabíjel kdokoliv, určitě by nezůstal jen u toho, aby je odkrouhával po jednom nebo po dvou.“

Rasche se na něj podíval, ale mlčel.

„Ať to byl kdokoliv, musel jednou vyjít na světlo a na to sem chtěl bejt připravenej,“

„A?“

„A sehnal sem nějaký svaly - ne moje lidi, lidi na volný noze, co se nechaj najmout.“ Carr se zašklebil. „Právě ty potřebujem,“

Schaefer přikývl. „Tak, za jak dlouho nám je se-ženeš? Za týden?“

Carr se zasmál.

„Ty mě neposloucháš, Schaefer - říkal sem, že chci bejt připravenej. Pár hodin by mělo stačit.“

Schaefer ho chvíli tiše pozoroval. „Nekecej,“ řekl konečně.

„Nekecám,“ řekl Carr. „Musím vyřídit pár telefonů, ale měli bysme to sfouknout dneska v noci.“

„Tak jdi na to,“ řekl Schaefer a ukázal na telefonní automat, „jdi si zavolat.“

Samozřejmě byl rozbítý, ale o dva bloky dál našli jiný, který fungoval.

„Jo,“ ozval se Carr se sluchátkem v ruce, „dejte mi náký drobný - zapomněl sem si peněženku doma,“ zašklebil se.

„Rasche?“ zeptal se Schaefer. Právě se vrátil z krátké dovolené ve Střední Americe a ještě neměl čas zabývat se drobnostmi, jako jsou peníze. „Kolik hovorů potřebuješ vyřídit?“ zeptal se Rasche a sahal do kapsy pro čtvrtáky.

„Dej mu svou kartu, Rasche,“ řekl Schaefer netrpělivě.

Rasche se zamračil, ale pak vyndal svou MCI kartu a dal ji Carrovi.

Carr, který se nepřestával šklebit, si ji vzal a začal mačkat čísla. „Proč vy kluci nejdete na chvíli někam jinam?“ řekl. „Budu říkat věci, který byste možná nechtěli slyšet.“

„Ty...,“ začal Rasche.

„Pojď, Rasche,“ zarazil ho Schaefer. „Měli bychom se najíst.“ Obrátil se k jídelně na druhém konci bloku.

Rasche ho neochotně poslechl.

„Zatraceně, Schaefer,“ řekl, když vešli do dveří, „bůhví, kolik toho provolá a mně to nikdo nezaplatí - víš, jak se McComb staví k neschváleným výdajům. Ten čubčí syn může klidně volat své matce do Hong Kongu.“

„Jo,“ poznamenal Schaefer, „ale pravděpodobně zavolá všem násilníkům, dealerům drog a členům gangů na Lower East Šidě a ty budeš mít příští měsíc ve schránce výpis jejich telefonních čísel - to tě nenapadlo?“ Schaefer se pousmál. „Carr je stejně stupidní, jak vypadá.“

Rasche sklapl, protože musel uznat, že ho to nenapadlo.

Posadili se k pultu a objednali si sendviče a kávu. Při jídle se navzájem seznámili s tím, co se stalo od Schaeferova odletu z města. Rasche byl potěšen zprávou o Escheverově smrti; Schaefer byl méně potěšen, ale o to víc ho to zajímalo, co Rasche viděl skrz masku - sám jednu loď před hodinou viděl. Ale ještě neměl čas o tom přemýšlet.

Právě končili, když se objevil Carr a oznámil: „Jdeme.“

„Kam?“ zeptal se Rasche.

„Budeš jen řídit,“ řekl Carr, „já ti řeknu kudy.“

Nastoupili do dodávky a Rasche se řídil Carrovými rozkazy. Po pár minutách dorazili ke vjezdu do nižších úrovní podzemního parkoviště několik bloků od Third.

Raschemu připadalo příznačné, že s Carrovými přáteli se setkají právě v podzemí.

„Tady zastav,“ zarazil ho Carr, když Rasche najel na rampu.

Rasche zastavil. „Co,“ podivil se, „potřebujeme heslo nebo co?“

„Ne!“ řekl Carr. „Vy dva tady počkáte. Já pojedu dolů sám; pak uvidíme. My lidi očekávali akci, to jo, ale proti poldům a ne proti malejm zelenejm mužíčkům. Některý z nich se nedaj jen tak lehko přesvědčit; musíte mi dát trochu času.“

„To si snad děláš legraci!“ protestoval Rasche. „Vezeme dostatek zbraní na malou válku - myslíš, že tě necháme, abys to rozdál svým kámošům jako dárečky!“

Carr se zašklebil a Rasche se modlil, aby měl sílu - nebo nervy - mu ty zuby vyrazit.

„Nech ho jít,“ řekl Schaefer. Sebral masku, zabavenou M-16 a otevřel dveře. „Ať si to udělá po svém, jestli budou nějaké problémy, tak zabijeme nejdřív jeho“ Vystoupil z auta.

„Ty jo, ultimátum,“ zasmál se Carr. „Mé malé srdíčko se třese strachy. Až to všechno skončí, Schaefer, tak se musíme sejít a rozhodnout, kdo je opravdu šéf.“

Schaefer se na něj na oplátku také zašklebil a Rasche neochotně vystoupil z auta.

Carr usedl za volant a sjel s dodávkou po rampě; Rasche a Schaefer sledovali, jak odjíždí.

„To by se mi líbilo,“ řekl Schaefer tiše. „Moc by se mi to líbilo.“

Rasche se posadil na úzký obrubník u jedné strany tunelu. Díval se směrem, kterým odjela dodávka, ale nic nespatriil - tunel zatáčel. Povzdechł si. Podíval se na hodinky a zjistil, že je půl jedné ráno -Carrovy telefonáty zabraly něco přes hodinu.

Seděl tu uprostřed noci v podzemní garáži a doufal, že spojí své síly se šíleným vůdcem gangu v beznadějném boji proti příšerám z vesmíru.

Jak k tomu, sakra, mohlo dojít?

Ty věci z vesmírných lodí mu připomínaly mimozemšťany z paranoidních sci-fi filmů z padesátých let, zabíjely jen kvůli samotnému zabíjení...

Ne, opravil se; ta monstra ve filmech měla své důvody. Chtěla ovládnout svět nebo zabíjela kvůli potravě - nezabíjela jen pro zábavu.

Příšery z lodí ano.

V novějších filmech byli mimozemšťané většinou dobří a přicházeli zachránit lidstvo před sebou samým nebo přilétali jen na přátelskou návštěvu.

To případ jejich mimozemšťanů také nebyl.

Nějak mu to nepřipadalo správné.

„Je to legrační,“ prohlásil. Schaefer stál stále na vozovce a díval se směrem, kterým zmizel Carr; neodpověděl.

„Je to legrační,“ opakoval Rasche. „Ti vetřelci jsou v technologii daleko před námi - vedle jejich lodí vypadá raketoplán jako angličák. mají laserová děla, neviditelnost a bůhví, co ještě - a přesto stále loví a zabíjí věci, nosí trofeje a milují krev a bolest. Ptám se proč. Chci říct, neměli by být před námi i sociálně? Neměli už ze všech těch věcí vyrůst?“

Schaefer mu věnoval pohled a pokračoval v zírání do tunelu.

„Myslíš, že to je něco, z čeho můžeš vyrůst, Rasche?“ zeptal se po chvíli.

„A není?“

„Možná.“ Schaefer se na okamžik odmlčel a pak pokračoval: „Možná jsou stejní jako my. Technika nás vzdaluje od našich já, umožňuje nám předstírat, že nemusíme kvůli jídlu zabíjet, nechává nás zapomenout, že jsme jen tlupa vraždících opic. Vzdaluje nás od toho zvířete uvnitř. Lidé mluví o návratu k přírodě a myslí tím procházku v lese nebo v ztracené zahradě plné ptáčků, králíčků a kytickek a přitom zapomínají, že matka

příroda je děvka, že drápy, zuby a krev jsou přirozené a zahrady nejsou. Příroda je džungle a ne zahrada.“

„No...,“ začal Rasche.

Schaefer ho přerušil. „Oni možná nezapomněli, co to je příroda. Možná, že lov je jejich variantou návratu k přírodě, jejich způsobem udržování zvířete naživu, způsobem udržování ostří, které jim umožňuje vyvíjet kosmické lodě a laserová děla. Možná to ostří potřebují - možná se obávají, že kdyby změkli, přirozený výběr by je zahubil. Možná je celá galaxie zasranou válečnou zónou. Velké krvavé všichni proti všem, zákon džungle v kosmickém měřítku a ti bastardi potřebují zůstat ve formě, aby přežili.“ Pokrčil rameny.

„Nebo,“ dodal po vteřinové pauze, „jsou to prostě přirozeně sadističtí bastardi.“

Rasche na svého partnera ohromeně zíral. To byla ta nejdelší řeč, kterou od svého partnera v životě slyšel.

„Opravdu si myslíš, že je můžeme porazit?“ zeptal se.

Schaefer neodpověděl.

Pak jen seděli, čekali a přemýšleli. Rasche se Schaefera již na nic nezeptal ani mu nenabídl žádnou svoji myšlenku.

Myslel na Shari a na děti a doufal, že jsou v bezpečí. V Elmiře nebo doma, kdekoliiv. Doufal, že o něj nemají příliš velký strach.

Přemýšlel o těch složkách od Brownlowa, o řetězci podivných vražd, které mohly být spáchány vetřelci - nebo jen obzvlášť šíleným masovým vrahem.

Carr se domníval, že to byli vetřelci.

Rasche doufal, že to byli vetřelci.

Znepokojovalo ho, že si nemohl být jistý, že to byli oni. Jaký to byl živočišný druh, ve kterém si jeho členové nemohli být jistí, že by někdo z nich něco podobného neudělal?

A k jakému druhu patřili vetřelci, když zřetelně dělali něco takového jiné inteligentní rase a ještě navíc v tom nespátkovali nic špatného? Ty lodi nepatřily jen páru utíkajících zločinců nebo šílených mutantů; byla to organizovaná společnost, velká společnost, a to znamenalo, že ať dělají cokoliiv, u nich doma to není nic neobvyklého.

Nebo možná bylo; možná je budou po příletu domů čekat zástupy protestantů s nápisy ZACHRAŇTE LIDI a rozhořčení demonstranti budou na lovce stříkat krev nebo barvu stejně, jako útočili demonstranti na ženy v kožešinách...

Lidé kožešinu neměli, ale ty věci je někdy stahovaly z kůže - co s nimi pak dělaly? Šily si z nich oblečení? Skončí Lambův obličej na nějaké cizí planetě poskvrněný mimozemskou barvou?

Rasche byl unavený a hladový a z těchto myšlenek se mu dělalo špatně od žaludku - nebyl v té nejlepší formě na zachraňování světa před Mart'any.

Nebo jen ke zpacifikování Carra a jeho kámošů, kdyby se rozhodli, že jim nakonec nepomohou.

A navíc ho ze sezení na tvrdém betonu bolel zadek; netrpělivě se zavrtěl a přejel botou po betonu.

Schaefer zvedl ruku, aby byl zticha.

Rasche poslouchal.

Po rampě se blížily kroky.

Rasche se otočil a spatřil Carra s útočnou puškou přes rameno a automatickou pistolí za pasem. Vedle něj a za ním šel minimálně deset mladých mužů. Všichni byli po zuby ozbrojeni obsahem Rascheho dodávky, zbraněmi, které mu dal Salvatti, vším, co Somálci prodali Jamajčanům. Vše bylo nabitě a připravené k akci.

Přes tetované hrudníky se táhly pásy s municí, automatické zbraně byly zasunuté pod svalnatými pažemi a zpoceně ruce svíraly brokovnice. „Hej, Schaefer!“ křikl Carr. „Hlasovali jsme a bylo to jednomyslně. Lidstvo jedna, mart'anský sračky nula!“

„Dobrá,“ řekl Schaefer. „Ted' chvíli poslouchajte. Řeknu vám, proti čemu stojíme.“

Pár Carrových kamarádů se na sebe podívalo. „Óóó, povídejte, pane policajt,“ ozval se výsměšný hlas.

„Ti bastardi jsou neviditelní. Jsou vidět jen prostřednictvím této masky.“ Zvedl kovovou masku. „Nosí je všichni - předpokládám, že bez masky jsou stejně neviditelní i pro sebe“

„Máte je pro nás všechny?“ zavolalo černé děcko s oholenou hlavou a AK-47.

„Ne. Máme jen jednu. Ale můžete si ji vzít, až někoho z nich dostaneme.“

„Jak je máme dostat, když je nevidíme?“

„Když budou poblíž, uvidíte ve vzduchu podivné mihotání,“ vysvětlil Schaefer. „Mířte na to, je to vše, co máte. A neotálejte - ty věci jsou větší, silnější a rychlejší než vy. Nezajímá mě, jak si myslíte, že jste silní, rychlí a velcí - oni jsou lepší.“

„Rychlejší, silnější a neviditelný?“ zamumlal někdo. „Do prdele.“

„Proto máte zbraně,“ řekl Carr.

„Když jsou neviditelný, jak můžete vědět, že nás právě teď nesledují?“

„To nevíme, nejistě,“ řekl Schaefer. „Kromě toho, kdyby tu byli, už by nás pravděpodobně začali zabíjet,“

„Sakra“ řekl další muž a potěžkal kulomet na trojnožce. „Nepřišel jsem, abych poslouchal nějaký historky o neviditelných strašidlech. Proč nevodkrouhneme tohle prase a najdeme ven vyzkoušet naše nové hračky?“ Otočil se po ostatních a hledal, kdo ho podpoří.

Schaefer muže okamžik pozoroval a pak bez varování udeřil - jediný úder pěstí.

Muž se skácel k zemi, kde lapal na asfaltu po vzduchu.

„Nějaké další otázky?“ zeptal se Schaefer, když zvedl masku ze země.

„Jo,“ ozval se Rasche. „Jak je chceš najít? Jak je nalákáme na místo, kde s nimi budeme bojovat? Tanečnice a striptérky? Velký nápis ‚Dnes pro zabijácké vetřelce za polovinu ceny?‘“

„Mám nápad,“ řekl Schaefer. „Vlastně několik nápadů. Zaprvé, říkal jsi, že jsi je viděl kroužit nad městem, je to tak?“

„Správně,“ řekl Rasche, který si nebyl jistý, kam tím Schaefer míří.

„Takže se neschovávají. Nevědí, že je přes tu věc vidíme - nemají důvod se schovávat. Pravděpodobně jsou stále tam nahoře - stačí, když se budeme dívat. Za druhé, stále mám tu štěnici.“ Dotknul se zařízení na krku. „Předpokládám, že každých pár minut přeletí nad tímto místem a dávají na mě pozor.“

„Takže krouží ve vzduchu,“ řekl Carr. „Tos nám ale měl přivést zatracenou F-16, Schaefer - jak je, sakra, dostáném dolů? Nebo si jen chtěl, aby smě ti pomohli pozorovat, jak krásně lítají?“

„Myslím, že ti arogantní bastardi přestávají být obezřetní,“ řekl Schaefer. „Jistě, dostali jsme dva z nich, ale oni našich lidí zmasakrovali mnohem více. Většinu času před nimi jen utíkáme a nebojujeme. Myslím, že pokud získáme jejich pozornost, přijdou za námi dolů - bude to pro ně zábava. Mohli by nás zastřelit z lodi, ale to by bylo jako jít na jelena s bazukou - šlo by to, ale nebyla by to žádná legrace.“

„Jasně, jasně - ale jak chceš získat jejich pozornost?“ zeptal se Carr.

Schaefer ukázal na sovětskou protitankovou zbraň, kterou použil Rasche v Schaeferově domě.

„Tímhle,“ prohlásil. „Nevím, jestli to prorazí obranu jejich lodí, ale vsadím se deset ku jedné, že si toho všimnou.“

Netrvalo dlouho a jeden z vojáků se uvolnil z pout a rozvázal ostatní. Schaefer a Rasche neuvázali pouta nijak pevně, ale Philips si v helikoptěře nepřestával třít zápěstí.

Dostal vysílačkou zprávu o tom, jak si detektiv Rasche probil cestu ze zajetí a jak odjel s arsenálem těžkých zbraní. Člověk nemusel být génius, aby si uvědomil, co to znamená.

Schaefer a Rasche chtěli s vetřelci bojovat, i kdyby to znamenalo zatracenou válku.

Philips nemohl přijít na to, jak to mohli Schaefer a Rasche vše naplánovat, jak spolu dokázali komunikovat, když byli oba pod dohledem. Nějak se jim to prostě muselo povést. Stále si pamatoval detektiva Schaefera stojícího na střeše, jak říká: „Ježíši, Rasche, kde jsi, sakra, byl?“

Schaefer Rascheho očekával, věděl, co se děje a on, Philips, velké zvíře ve výzvědných službách, byl zcela mimo.

A pak tu byla ta maska - agenti, kteří Rascheho zajali a drželi, zatímco byl Philips v Latinské Americe, mu řekli, že Rasche má jednu z vetřeleckých masek.

A oni s ní nic neudělali.

Měli v rukou kus mimozemské technologie a oni nic neudělali.

Když Rasche utekl, když postarší newyorský policista překvapil dva dokonale vycvičené federální agenty a vymlátil z nich duši, vzal ji s sebou - byla zase pryč.

Philips ani nevěděl, proč ji Rasche chtěl nebo kde ji sebral, nevěděl nic.

A ti zatracení agenti na tom byli stejně - nikdy je ani nenapadlo se Rascheho na tu zatracenou masku zeptat.

Kriste pane, pomyslel si Philips, co je to za bandu packalů.

Celá věc se vyvíjela špatně - ne, už začala špatně; teď se to ještě zhoršilo. Vlastně to bylo úplně ztracené. Neměli nic, co by mohli vetřelcům nabídnout - a ve skutečnosti to neměli ani dřív. Vetřelci si brali, co chtěli. Vzali si zpět svého mrtvého druha, a až budou chtít Schaefera, také si ho vezmou.

Ani se neobjevili na setkání. Philipsovi muži vysílali všechny možné druhy signálů, které je napadly, aby na sebe upozornili - ale podle informací dostupných Philipsovi to bylo k ničemu.

Museli vědět, co se děje. Kdyby chtěli, mohli na heliport někoho poslat.

Takže nechtěli. Nechtěli Schaefera jako dárek. Pokud ho vůbec chtěli, tak ho chtěli dostat za vlastních podmínek.

Možná o něj vůbec neměli zájem. Možná byl ten, kterého zabil, ten samý, co ho označil, a ostatní to nezajímalo...

Příliš mnoho „možná“!

Philips si konečně musel přiznat pravdu, on ani jeho experti nevěděli o myšlení vetřelců vůbec nic.

Zdálo se, že Schaeferovi chlapci s nimi mají něco společného.

A Schaefer chtěl bojovat. Domníval se, že pouhé čekání na jejich odchod je chybou. Myslel si, že chovat se k nim jako ke skupině malých bohů, je špatné.

Možná měl pravdu.

Prezident řekl, že si nemohou dovolit bojovat -ale co ten o tom věděl? Také řekl, že věří Philipsovu úsudku, a právě teď si Philips myslel, že Schaefer měl pravdu - nemohli si dovolit nebojovat.

Schaefer a Rasche byli někde tam venku v ulicích s nákladákem těžkých zbraní a chystali se k boji. Boj bude a už se to nedá zastavit.

A Philips byl toho názoru, že pokud tomu nedokáže zabránit, pak je jeho povinností postavit se na správnou stranu.

Nebyl přesvědčen, že to dokáže; jako lze bojovat s neviditelnými vesmírnými loděmi a s monstry s energetickými děly na ramenou? Ale musí to zkusit.

Schaefer a Rasche to zkoušeli - byli tam venku a zkoušeli bojovat. A Schaefer, který vetřelcům rozuměl lépe než kdokoli jiný, snad kromě Dutche, si nemyslel, že je to sebevražda. Nedomníval se, že přijdou o New York.

Nebo možná očekával, že zemře a že ztratí New York - ale bylo mu to jedno. Schaefer byl bláznivý bastard. Dutch byl vzpurný, ale Schaefer byl prostě šílenec.

Možná právě proto mohl porozumět vetřelcům; možná byli šílení stejným způsobem jako on. Možná byl Schaefer podobnější jim než obyčejným lidem.

Možná si ho označkovali právě proto.

Philips potřásl hlavou.

Na tom, proč si Schaefera označkovali, teď nezáleželo. Bylo jedno, proč přišli do New Yorku a nezůstali v tropech. Záleželo pouze na blížícím se posledním měření sil a Philipsovým úkolem bylo získat co největší bojovou sílu.

Nemohl zajistit celou armádu, na to nebyl čas, ale mohl toho získat dost na to, aby si ti bastardi uvědomili, že s někým bojují.

„Zapněte tu ztracenou vysílačku,“ řekl pilotovi. „Dejte mi Washington.“

Obloha na východě pomalu bledla a než si Rasche zdvihl masku před oči, všiml si, jak se několik bloků vzdálený vršek Chryslerovy budovy začíná blyštět v ranním slunci. Polovina Carrových mužů dřímala u zdi nedaleko vjezdu do garáže obklopena zbraněmi.

Schaefer klečel na chodníku vedle sovětské protitankové pušky, zatímco Rasche sledoval nebe nad Third Avenue.

„Dělej, Schaefer,“ zavrčel Carr. „Zatraceně už vystřel, pro Krista. Nechal si přeletět už půl tuctu těch bastardů - kdyby to byl baseball, byl bys už dávno vyoutovanej!“ „Kdyby to byl baseball, měl bych dávno homerun,“ odpověděl Schaefer klidně. „Chci něco, co trefím - jestli minu, tak ta raketa udělá někomu pěknou díru ve zdi.“

„A koho to zajímá?“

„Mě.“

„Pojišťovna to zatáhne. Pro Krista, už střílej.“

„Už zase letí,“ zavolal Rasche. „Tentokrát je níž a je pomalejší.“ Podal masku Schaeferovi.

Schaefer vzal masku, dal si ji před oči a usmál se. Zvedl protitankovou pušku.

„Ted' ho mám, Carre,“ řekl Schaefer, když zvedl zbraň a zhluboka se nadechl. Rasche mu podržel masku, aby měl obě ruce volné ke střelbě.

„Letí přímo nad středem ulice. Přesně tam jsem je chtěl mít. Přesně...“

Stiskl spoušť a raketa vylétěla z hlavně.

„...tam!“

O zlomek sekundy později se zvuk RPG odrazil od budov po obou stranách ulice a střepiny se snesly na ulici a rachotily na asfaltu a taxících.

Rána vzbudila spící kriminálníky; ruce popadly zbraně a hlavy se zvedly.

Krátký okamžik po záblesku spatřili všichni obrys lodi vznášející se nad ulicí ve sprše modrých jisker a hořících fragmentů rakety; pak znova všem, kromě Schaefera, zmizela.

„Maximálně jim to tak poškrábalo lak,“ řekl Schaefer, „ale nic jiného jsem nečekal. Ale určitě jsme získali jejich pozornost!“ Sejmul masku a zamával na ostatní. „Dělejte, jdeme! Připravte se. Za chvíli se přijdou podívat, kdo to na ně střílel!“ „Pohněte prdelema!“ zařval Carr a podivná sbírka newyorských výtečníků se zavrtěla, vstala a vyrazila.

Malý oddíl ochránců New Yorku vyběhl na ulici. Na chodníku potkali malý dav lidí - ranní ptáčata, nespavci z minulé noci, kteří si hleděli svého a přitáhl je zvuk exploze. Byli zvědaví, jakou novou zajímavost si pro ně město zase připravilo.

„Vyčistěte ulici!“ křikl Schaefer. „Hned!“ Pokynul Carrovým rekrutům. „Jedna půlka na jedné straně ulice a druhá půjde se mnou - dostaňte civilisty pryč, než sem dorazí vetřelci!“

„Slyšeli sté ho!“ zařval Carr a vystřelil do vzduchu krátkou dávku. „Padejte, kurva, pryč!“

Rasche vyrazil se zbytkem, ale s mnohem menším nadšením. Tenhle druh akce mohl vyhovovat jeho partnerovi, ale Kriste, on byl jen polda a nikdy nepracoval u Zvláštních jednotek. Sledoval, jak Carrovi muži nahánějí civilisty do dveří a postranních uliček a divil se, co tu vlastně dělá - ozbrojený útok na neviditelné chlapíky z létajících talířů v popisu práce nikdy neměl.

Najednou si uvědomil, že z celého arsenálu nemá nic a zbyla jen jeho stará pistole. Držel ji v ruce, ale nějak pochyboval, že mu k něčemu bude.

Zastavil se u dveří obchodu s kamerami mezi nápisy POUZE DNES a NEJVĚTŠÍ VÝPRODEJ VŠECH DOB! a prohlížel si oblohu - bezvýsledně; ty zatracené lodě byly neviditelné, vždyť to věděl.

Z obchodu za ním vyšel strážný. „Hej, Mácu,“ řekl zaměstnanec bezpečnostní agentury, „co se tu děje? Kdo, sakra, jste?“ „Policie,“ řekl Rasche a vytáhl z kapsy průkaz a ukázal mu odznak. „Utočí na nás příšery z vesmíru.“

„Jasně,“ řekl strážný po chvíli. „Ty velké a zelené, předpokládám?“

Rasche se k němu otočil. „Koukej, kámo, ty ses ptal,“ řekl. „Tohle je skutečné, jasný? Jsi ve zkurvené válečné zóně.“

Strážný na něj jen zíral.

„Zmiz odsud,“ pokračoval Rasche. „Věť mi nebo ne, za chvíli tu bude vzduchem létat olovo a to bys tu asi nechtěl být.“

„Ježíši,“ řekl strážný. „Vy to myslíte vážně? A zrovna, když je velký výprodej?“

Otočil se, vběhl do krámu a zamkl za sebou dveře - skleněné dveře.

V tom případě bude ve velkém bezpečí, až se začne střílet, pomyslel si Rasche.

Ale stále to bylo pravděpodobně lepší než zůstat tady venku. Jako Rasche.

Po tomhle nikdy netoužil. Schaefer měl své vlastní důvody, proč byl u bezpečnosti, a možná se dokonce na takové velké apokalyptické setkání těšil, ale Rasche chtěl jen

klidné místo někde, kde mohl být prospěšný. Pohlédl na jednoho z Carrových mužů mávajícího kolem sebe nějakým samopalem a uvědomil si, že to mrazení, které cítí, není způsobené chladným větrem ze západu.

Byl to strach.

Měl ženu a děti. Chtěl se dožít penze, najít si dům někde na severu, usadit se a sledovat, jak děti vyrůstají, poslouchat jejich smích...

Nechtěl zemřít a teď to vypadalo, že k tomu není daleko. Jednoho z těch vesmírných predátorů zabil v Carrově skrýši, ale ten byl sám a podařilo se mu ho překvapit. Byl také trochu lépe vyzbrojen; teď pochyboval, že proti tomu, co vyleze z lodi, na kterou Schaefer právě vystřelil, bude mít podobné štěstí.

K čertu, kdyby chtěli, mohli by ti vetřelci pravděpodobně vyčistit celý střed města, aniž by se jim zahřály hlavně. Pokud nastane skutečný boj, bude to jen proto, že si to mimozemšťané budou přát.

Rasche začal vážně přemýšlet, proč tu ještě je a proč se ještě neotočil a neutíká si zachránit život, když zaslechl sirény.

„A sakra,“ zaklel.

Někdo musel zavolat na policii a říct jim o výbuchu a šilencích se zbraněmi. Možná něco zahlédl hlídkový vůz. Ať už byl důvod jakýkoliv, policisté se blížili.

A Rasche si nějak nedokázal představit, že by se nějak chtěli připojit k jejich válce proti mimozemšťanům.

Známé automobily uháněly s blikajícími majáky a zapnutými sirénami po Third Avenue v neporušené falanze - a Rasche bude mít na oddělení velké problémy, to mu bylo jasné. McComb byl s federály na straně příšer v naději, že radostně odletí domů -i kdyby tohle nikoho nezajímalo, tak Rasche ukradl půl tuny ilegálních těžkých zbraní z policejní laboratoře a rozdal je bandě těch nejhorších pochybných týpků ve městě.

To se bude McCombovi moc líbit...

Rasche zaplul do vchodu obchodu.

Po celém bloku dělali Carr a jeho muži to samé jediný Schaefer stál uprostřed chodníku a sledoval blížící se policejní auta.

A samozřejmě, jak Rasche očekával, z prvního vozu vystoupil s megafonem kapitán McComb v neprůstřelné vestě.

„Jsem kapitán McComb z newyorského policejního oddělení!“ oznámil. „Uzavřeli jsme oblast -jste obklíčeni. Máte deset sekund, abyste odhodili zbraně a vzdali se, pak si pro vás dojdeme!“

Schaefer sestoupil z obrubníku, v jedné ruce měl M-16 a v druhé držel masku.

„Nevíte, co děláte McCombe!“ zakřičel. „Ty věci musí být zastaveny!“

„Co to, sakra-...?“ zeptal se McComb. Popadl z auta brokovnici a namířil ji na Schaefera. „Schaefer? Vy to tady řídíte?“

„Někdo musí!“

„Prohrál jste, Schaefer!“ zakřičel McComb. „Za to, že vás dostanu, mě určitě povýší na zástupce velitele - a já si to hodlám užít!“ Zvedl brokovnici. „Máte poslední šanci, Schaefer - zahod'te-...“

A pak se stalo několik věcí najednou. Rasche to vše sledoval ze vchodu obchodu s kamerami.

Schaefer najednou trhl hlavou na stranu a chytil se za krk.

McComb se zarazil v půli věty a s otevřenými ústy zíral na ulici před sebou.

Ve vzduchu se objevil stín a pokryl celou délku ulice, čímž zakryl růžové ranní světlo.

Schaefer se otočil, aby se podíval za sebe na obrovskou vesmírnou loď těžce usazenou na Third Avenue. Její centrální přistávací část se zařezávala do asfaltu a její oblý povrch se téměř dotýkal domů po stranách ulice. Olejově černá skvrna na bílém trupu blízko ocasu označovala místo, kam ji zasáhla Schaeferova střela.

„No, kdo ví,“ prohlásil Schaefer. „Oddíle!“

Několik vteřin všichni lidé na ulici i schovaní ve vchodech tiše zírali na kosmickou loď. Nepřistála tu; prostě se objevila. Rasche si uvědomil, že musela přistát v neviditelném módu a po přistání vetřelci pravděpodobně kamufláž vypnuli.

Pocítil opět známé mrazení. Pokud se vetřelci dobrovolně vzdávali takové výhody...

Pak se objevil první záblesk - jeden z policejních vozů explodoval modrobílým ohněm a o vteřinu později, když se roztrhla nádrž, se připojil i výbuch žlutého plamene. Policisté se stáhli a rozutekli se všemi směry. Zřetelně to byl pouze zkušební výstřel; ještě než odezněla jeho ozvěna, začala skutečná kanonáda. Po celé ulici vzplanuly modrobílé ohně, které odhazovaly policejní vozy jako dětské hračky a zakusovaly se do fasád okolních domů.

Schaefer se rozběhl, skočil a dopadl do úkrytu ve vchodu obchodu s kamerami těsně vedle Rascheho.

„Ježíši,“ prohlásil vleže na chodníku. „Myslím, že se zlobí.“

„Tohle není legrace, Schaefer!“ zařval Rasche. „Oni zboří polovinu města!“

Schaefer se na něj podíval, převálil se a vzhlédl k lodi a pokračující přehlídce pyrotechnických efektů. Všiml si, že budovy na obou stranách ulice stále stojí; vetřelci stříleli na vozy stojící na ulici a vchody do domů, ale nedělali zdaleka takovou škodu, jaké by byli schopni.

Při útoku na Escheverův tábor Schaefer viděl, co dokáže způsobit skupina pěšáků; viděl, jak jejich loď během několika okamžiků srovnala Carrův dům se zemí. Byl si jistý, že by ta loď na ulici mohla způsobit mnohem větší škody, jen kdyby ti bastardi chtěli.

„Víš ty co,“ řekl zamyšleně, „možná jsem se mýlil - možná se nezlobí. Možná se jen snaží vyčistit oblast, abychom na ně nemohli zaútočit, až opustí loď. Sakra, jestli vyženou dost lidí, možná si budu moci konečně dovolit slušný byt!“

Rasche byl příliš vystrašený, aby reagoval na Schaeferův pokus o vtip.

Venku na ulici se kapitán McComb stále krčil za jedním z neporušených aut a křičel do vysílačky: „Ježíšmarjá, potřebujeme pomoc. Nikdy jsem nic podobného neviděl. Ten zkurvysyn Philips.“ Pak střelba najednou ustala; avenue a bočními ulicemi se prohnala ozvěna.

V šokovaném tichu začali ti, co přežili, opatrně vykukovat ze svých úkrytů.

„Co teď?“ zeptal se Rasche.

„Ted' si pro nás přijdou,“ odpověděl Schaefer. „Tou střelbou nás chtěli jen zatlačit. Podívej“

Rasche se podíval a spatřil, jak se v boku lodi otevřel otvor. Něco se v něm zamihotalo; pak jiskření spadlo dolů na ulici.

Následovalo druhé mihotání, třetí...

Rasche se stáhl zpět do vchodu.

McComb ta mihotání nezaregistroval; nevěděl, na co se má soustředit. Viděl otevřené dveře, ale nic v nich.

„Co chcete?“ zakřičel. „Chcete, aby někdo vyšel a vyjednával s vámi? Je to tak?“

„Je to tak?“ odpověděl mu jeho vlastní hlas.

A pak najednou stál jeden z vetřelců přímo nad ním a shlížel na něj s tváří schovanou za kovovou maskou.

„Co...co jste?“ zalpal McComb po dechu.

Příšera mu neodpověděla. Černá věc na jejím rameni se otočila, zamířila a vypálila. V hrudníku kapitána McComba se objevil otvor.

„Tamhle je jeden z nich!“ zařval jeden z Carrových mužů. „Tam!“ Zvedl Uzi a začal příšeru stojící nad mrtvým policistou kropit kulkami.

Ta zablikala a zmizela.

Násilník přestal střílet a sklonil zbraň. „Ježíši,“ vypravil ze sebe, „on zmiz-“

Pak mu modrobílý záblesk z náramenního děla roztrhl bok. Carrův člověk se ve vzduchu otočil a v okamžiku, kdy dopadl na zem, byl již mrtvý.

„McComb je mrtvý!“ křikl Rasche.

„A když se nebudeme hýbat, tak jsme na řadě my,“ reagoval Schaefer. Podíval se skrz masku. „Neudržíž žádnou formaci, jen pobíhají po ulici a náhodně si vybírají cíle - kdybychom zorganizovali palbu a zatlačili je zpátky...“ Rozhlédl se po spojencích a spatřil hlouček Carrových mužů rozsévajících kulky všemi směry.

„Zaujměte formaci!“ zakřičel Schaefer. „Zatlačte je zpět k lodi!“

Kriminálníci mu nevěnovali pozornost; Schaefer zaklel a rozběhl se k nim, divoce přitom střílel, aby se kryl.

Už byl téměř u nich, když se před ním vztyčila postava jednoho z vetřelců. Přes masku ji viděl v červených a zlatých barvách.

„A do prdele...“

Vetřelec ho udeřil a poslal ho v kotrmelcích k zemi; když dopadl, postavil se nad něj a vytrhl mu masku.

To konečně přitáhlo pozornost nedaleko stojících mužů a kanonáda ručních zbraní vetřelce zahнала, než stačil Schaefera dorazit.

„Zatraceně!“ zaklel Schaefer, když se plazil do úkrytu. „Maska je pryč - teď jsme slepí a oni to ví!“

Modrobílá ohnivá koule zasáhla dva z Carrových mužů a v tom momentu Rasche vyrazil a pomohl Schaeferovi ze země. Spolu se rozběhli k úkrytu.

Zatoulaný výstřel se zakousl Raschemu do ramena, ten padl dozadu a rozbil to, co zbývalo z výlohy nějakého obchodu. Schaefer vykřikl jeho jméno a divoce se rozhlížel po nějakém bezpečném místě, kam by mohl svého partnera odnést.

Nikde nic jako bezpečí neviděl, ale zato spatřil příjízdy posily.

Alespoň doufal, že to jsou posily.

Ulicí běžel oddíl mužů v olivově hnědých uniformách. Vojáci pálili ze svých M-16.

Schaefer si všiml, že jedním z nich je generál Philips.

„Schaefer!“ zakřičel starý muž. „K čertu s tebou, ty čubčí synu, muselo to být po tvém! Hovno narazilo na větrák!“

„Co teď, generále?“ zakřičel na něj Schaefer. „Chcete pro ně postřílet mé hochy? Pořád chcete vyjednávat?“

„Hovno,“ reagoval Philips. „Ve Washingtonu by to možná tak chtěli, ale já nikdy nebyl velký diplomat. Možná jsem to nedával najevo, ale vím, na čí jsem straně. Rozhodně ne na straně nějakých ztracených příšer - letí sem vrtulníky.“

„Myslíte, že to pomůže?“ zeptal se Schaefer. „Víte, kolik mají lodí a kde jsou?“

„Ne,“ odpověděl Philips. „Nedokážeme je tak přesně sledovat - vedle nich vypadá naše krycí technologie jako jasně červené billboardy s namalovanými terči. Ale, k čertu s tím, tohle je naše planeta!“

V tom okamžiku se zhroutila zeď ve druhém patře budovy přesně nad nimi; nikdo z nich neviděl, jestli to má na svědomí střelba vetřelců nebo to byl zatoulaný výstřel z nějaké těžší zbraně obránců. Oba se rychle sklonili a kryli si rukama hlavy před padající omítkou. Pak se Philips narovnal a rozhlédl se.

„Nevidím z nich ani ň,“ prohlásil. „Ti zatracení cizinci mi opravdu začínají lézt na nervy - proč se ti žlutí bastardi neukáží?“

„Proč by měli?“ zeptal se Schaefer, zatímco si prohlížel ulici. „Je to ... okamžik.“ Něco spatřil a to se spojilo s jednou ze vzpomínek. „Dávejte pozor na Rascheho“ řekl.

Než stačil Philips zareagovat, vyběhl na ulici a začal se hrabat ve vraku jednoho z policejních vozů. Po chvíli našel, co hledal - hasák. Potěžkal ho a rozběhl se k nejbližšímu hydrantu.

Odšrouboval vršek a pak spustil hydrant naplno.

Z hydrantu vystříkla voda, odrazila se od boku hořícího auta a pokropila okolní ulici; nedaleko hydrantu zapraskaly modré jiskry a objevily se dva obrysy vetřelců.

O blok dál spatřil Carr, co Schaefer udělal. Neměl sice klíč, ale měl něco jiného - odstřelil vršek nejbližšího hydrantu a ulici pokropila další sprška vody.

To boj trochu vyrovnalo - kriminálníci a vojáci teď viděli své cíle. Velké, neuvěřitelně rychlé, obrněné, ale přece cíle.

Rasche, který ležel ve výloze s Philipsem stojícím mu u nohou, zaslechl nad sebou rytmičné údery; nejdřív se domníval, že je to další útok, ale pak si uvědomil, že to je krev pulsující mu v hlavě.

Když se nad vrcholky střech objevil první vrtulník, Philips začal křičet: „Opusťte ulici! Ztraceně, opusťte ulici!“

Rasche se namáhavě posadil, aby mohl sledovat, co se děje. Všechno mu připadalo tmavší, než by mělo být - vypadalo to, že se úsvit vrátil zpět do noci.

Rasche doufal, že má oči v pořádku. Zamrkal a spatřil hromady pokrouceného kovu, hořící trosky a krvavá těla. Lidští bojovníci se schovávali a uhýbali, zatímco vetřelci stáli hrdě na ulici a pohybovali se trhanými pohyby, vždy když ucítili hrozbu nebo nebezpečí.

Jeden se přibližoval k Schaeferovi, znemožňoval velkému muži všechny pokusy o únik a hnal ho k budově na druhé straně ulice.

„Schaefer!“ zakřičel Rasche, ale jeho výkřik se ztratil v novém, hlasitějším burácení nad hlavou.

Podíval se vzhůru nad vesmírnou loď, nad vrcholky střech a nad půl tuctu bojových helikoptér ve V-formaci a spatřil černá oblaka.

Zablesklo se, opět zaburácel hrom, na ulici dopadly první těžké dešťové kapky. Z bočních ulic začal proudit chladný vítr. Muchlal oblečení, hnal před sebou odpadky a formoval plameny z hořících automobilů do spirál.

Vlna horka konečně povolila.

Predátorské monstrum pronásledující Schaefera se zastavilo a stejně jako Rasche pohlédlo k obloze.

Všichni vetřelci se zastavili.

Rasche je sledoval, jak zvažují počasí, helikoptéry, město. Přemýšlel, jestli spolu nějak komunikují -nemluvili, ale možná ovládali telepatii, nebo rozeznávali své pachy a tepelné vzory.

„Je to tak?“ zařval jeden z nich McCombovým hlasem.

Ten, který zahnal Schaefera do rohu, se k němu na chvíli otočil. Jeho pravá ruka se dvěma zubatými čepelemi vystřelila kupředu a na Schaeferově hrudi se objevily dvě rudé čáry - nechtěl ho zabít, chtěl ho jen označit, aby Schaefer věděl, že byl poražen.

Druhý vetřelcův pařát také vyrazil kupředu, ale v daleko jemnějším a komplexnějším pohybu a vytrhl Schaeferovi sledovací zařízení z krku.

Schaefer vykřikl a chytil se za krvácející ránu -ale krev nestříkala, jen prosakovala; karotida byla neporušená.

Klečel tam s rukou na krku a sledoval, jak mimozemští lovci pochodují ke své lodi. Jeden po druhém lehce vyskakovali k otvoru do výšky, do které by se žádný člověk bez pomoci nedostal.

Při boji byli zabiti tři vetřelci; jejich druzi je cestou do lodi sbírali. Lidé sledovali, jak monstra odchází a berou si své mrtvé s sebou.

Když byl poslední z vetřelců v lodi a poklop se zavřel, začali se na ulici pomalu trousit první lidé; opatrně se sunuli do volného prostoru.

Mimozemské motory zařvaly a loď se pohnula. Vyjela jižním směrem po Third Avenue, pak se začala zvedat a rychle nabírala rychlost a výšku; v asfaltu zůstala yard široká a dvacet stop dlouhá rýha.

Lod' zmizela z dohledu dřív, než opustila prostor nad ulicí, stejně tak najednou ustal i rachot motorů -kamoufláž byla opět v provozu.

„Možná ... možná jsme je vystrašili,“ řekl Philips. „Jsou příliš chytří, aby začínali boj, který nemohou dokončit.“

„Nemohou dokončit?“ Schaefer na něj nevěřicně zíral. „Hovno, kdyby se jim zachtělo, mohli by srovnat celé město se zemí a ani by se přitom nezpotili,“ „Tak proč to neudělali!“ zeptal se Carr.

„Protože kvůli tomu sem nepřiletěli,“ řekl Schaefer s pohledem upřeným vzhůru, kde bylo možno loď rozeznat jako díru ve stále sílícím dešti. „Nebyli tu, aby ničili města, chtěli se jen bavit. Ale vymklo se jim to z ruky - už to nebyla zábava. Najednou tu bylo

mokro a zima - přestali se bavit“ Odvrátil se. „To chtěli, generále - žádné invaze, žádná příměří, jen pár starých kamarádů na lovu v lese. Když je to přestalo bavit, sbalili to a odletěli domů. Běžte se podívat na ten svůj radar, generále - vsadím se, že odlétá celá flotila.“ Schaefer se ušklíbl. „A Carr, radím ti, abys zmizel. Dnes po obědě si pro tebe dojdu, ale právě teď pro mě neexistuješ.“

Carr se zašklebil. „Tak, zatím se měj, Schaefer“, prohlásil. Otočil se a s kulometem přes rameno se vydal na západ po Thirty-seventh - Schaefer a vojáci sledovali, jak odchází.

Ostatní přeživší kriminálníci také pomalu mizeli do okolních ulic - někteří si brali zbraně s sebou a někteří je nechali pohozené na avenue.

Schaefer se otočil zpět k Philipsovi. „Generále, odvolejte své vrtulníky - lovecká sezóna skončila a lovci se vrací domů.“ Schaefer se usmál. „Na shledanou za rok“

Když nakládali Rascheho na nosítka do sanitky, zvedl hlavu a vzepřel se proti popruhům, aby se ještě naposled rozhlédl po bojišti. „Ježíši, to je hrůza,“ prohlásil.

Schaefer se také rozhlédl a spatřil zpola zdemolované budovy po obou stranách, vraky aut po celé délce ulice, pohozené zbraně a mrtvá těla, která ještě nikdo neodnesl ani nepřikryl. Přes vytrvalý déšť ještě na několika místech hořely ohně; voda proudící do kanálů byla potemnělá krví a popelem.

„Jo, vypadá to, že budou muset přepsat turistické průvodce,“ poznamenal. „Dělej partnere, zmizíme odsud.“ „Hovno, partnere,“ odsekl Rasche. „Jen do chvíle, než stačím dát výpověď- k čertu s penzí. Jakmile mě pustí, vezmu Shari a děti a odjedeme někam, kde je bezpečno - vždyť víš, Bejrút, jih LA, Sarajevo, kdekoliv mimo New York.“

Schaefer se na něj usmál - byl to ten nejvřelejší úsměv, který kdy na té kamenné tváři spatřil. „Posluž si,“ prohlásil. „Ale vedl sis dobře.“

Sanitán zasunuli nosítka s Raschem do ambulance a zavřeli dveře. Schaefer stál a sledoval, jak sanitka odjíždí.

Pak se obrátil k Philipsovi, který řídil vojenskou část úklidu.

„Začínáme s tutláním?“ zeptal se.

„Jak nejlíp dovedeme,“ odpověděl Philips. „Můžeme snad všem říct, co se tady stalo? Nemáme žádné důkazy - ty věci tu nenechaly žádnou šikovnou helmu ani mizerný kapesní nůž. Nikdo, kdo to neviděl, tomu neuvěří.“

„Zdá se mi, že tu bylo celkem dost svědků. Kdybyste to zkusili, možná byste dokázali lidi přesvědčit.“

Philips zavrtěl hlavou. „My nechceme nikoho přesvědčovat. K čemu by to bylo? Ty bastardy jsme přece zahnali.“

„Oni se vrátí,“ řekl Schaefer.

„Jsi si tím nějak moc jistý. Zdá se, že si myslíš, že jim rozumíš.“

Schaefer se podíval do mraků. „Myslím, že ano, generále. Jsou to lovci. Když několik lovců narazí na špatnou kořist a nechá se zabít, tak přece nezavřete celou oblast - jen varujete ostatní a ubezpečíte se, že další výprava má to nejlepší vybavení a dostatek soudnosti. A ti lovci nejsou vystrašení - to přece musíte vědět. Oni to berou jako výzvu. Země je teď pro ně ještě lákavější, uvědomujete si to? Jistě, pár jich zemřelo, ale to jen zvyšuje vzrušení. Myslím, že New York vyzkoušeli jako experiment a, věřte mi, z jejich

hlediska to byl neskonalý úspěch. Můžete se vsadit, generále, že se vrátí a že se vrátí do města. Možná ne sem do New Yorku, ale do města - a další výprava může být drsnější.“

„A také se budeme snažit, abychom na ně byli připraveni“ řekl Philips.

„Ale přesto to chcete držet pod pokličkou?“ zeptal se Schaefer. „Nehodláte nikoho varovat?“

Philips zavrtěl hlavou. „Ne. Když vydáme prohlášení, tak začnou blázniví farmáři, když bude jen trochu horko, střílet své sousedy. Necháme to raději profesionálům.“ Povzdchl si. „Bylo by jednodušší, kdybychom získali něco z jejich technologie.“

„Možná příště získáte nějaké vzorky,“ řekl Schaefer a rozhlédl se kolem. „A jak hodláte vysvětlit tohle?“

„Spadlo letadlo,“ řekl Philips okamžitě. „Havaroval bojový letoun a vybuchla nějaká munice. Pravděpodobně šlo o teroristickou sabotáž. Myslíš, že to projde?“

Schaefer se na něj podíval a pak obrátil pohled zpět k troskám.

„Jo, to projde,“ pronesl a potřásl hlavou. „Hodně štěstí v dalším lhaní, generále.“

Pak se vydal pryč směrem k nejbližší zastávce metra.

„Hej,“ zavolal na něj naštvaně Philips, „počkej chvíli - kam si, sakra, myslíš, že jdeš? Máme pro tebe spoustu otázek, Schaefer!“

„Strčte si je za klobouk, generále,“ zavolal zpátky Schaefer.

„Zatraceně, Schaefer,“ zakřičel starý muž. „Manhattan vypadá jako po zemětřesení, několik bloků je pobořených a vy si jen tak odejdete? New York již nikdy nebude stejný!“

Schaefer zastavil a otočil se. Usmál se na Philipse - nebyl to ten vřelý úsměv, který věnoval Raschemu, jeho tvář mohla klidně být vytesána do ledu.

„Vy to říkáte, jako by to bylo něco špatného,“ pronesl.

Pak se otočil a odešel pryč.